GELOOF BOVEN KENNIS

Vertaald in het Nederlands

Inhoud

Voorwoord

Tot op zijn sterfdag bleef A.W. Tozer de Kerk aansporen om te wandelen als mensen die werkelijk tot het koninkrijk van God behoren. Hij verlangde ernaar om haar te zien terugkeren naar wat ze ooit was, naar het model dat werd getypeerd door de door de Heilige Geest vervulde, nederige en liefdevolle vroege Kerk.

Als je je ooit hebt afgevraagd waarom de kerk weinig invloed heeft in de wereld en ook hoe je persoonlijke leven duidelijker het krachtige getuigenis zou kunnen vormen dat de eerste christenen kenmerkte, dan zullen Tozers woorden, streng en bot, je herinneren aan wat je mist en je uitdagen om afstand te doen van het oppervlakkige, zodat je kunt wandelen in de richting van authentiek geloof.

In dit werk daagt Tozer je uit om je levensprioriteiten te heroverwegen en biedt hij je tegelijkertijd een beker levenswater voor je ziel. Als geboren prediker vond Tozer zijn grootste plezier in het beoefenen van de aanwezigheid van God. Aanbidding was het centrum van zijn leven en zijn passie. *Designed for Worship* is de perfecte introductie tot het werk van Tozer. Samengesteld uit boodschappen die hij zelf omschreef als zijn beste onderwijs, zal dit boek ook diegenen verrukken die hem al kennen en ontroerd en veranderd zijn door zijn andere klassiekers.

HOOFDSTUK 1

Aan allen die hem ontvingen

We beginnen met een explosieve tekst, want deze vertelt ons over een mysterieuze, onzichtbare, mystieke geboorte. Dit is wat er staat:

> Hij kwam tot de Zijnen en de Zijnen namen Hem niet aan. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil des mensen, maar uit God geboren zijn (Joh. 1:11-13).

Zo'n tekst kan niet goed behandeld worden zonder op gebieden te komen die sommigen misschien als radicaal beschouwen. Het kan niet behandeld worden zonder rekening te houden met het feit dat er veel mensen in de wereld zijn die Gods *schepping* zijn, maar niet Gods *kinderen*.

Dat kan niet zonder toe te geven dat we echt geloven in het vaderschap van God en het broederschap van de mens (lees verder en zie wat Gods Woord over deze concepten zegt).

Het kan niet behandeld worden zonder rekening te houden met de weigering van veel "christelijke gelovigen" om de voorwaarden van waarachtig discipelschap te

accepteren, de bereidheid om alles wat wereld is de rug toe te keren voor de liefde van Jezus Christus.

We kunnen er niet mee omgaan zonder na te denken over de realiteit dat het ontvangen van Jezus Christus als Verlosser en Heer een dynamische daad van de hele persoonlijkheid moet zijn en niet een "passieve aanvaarding" die van de Verlosser een huis-aan-huisverkoper maakt.

En we kunnen het zeker niet aan zonder de waarschuwing dat het evangelische christendom in een doodlopende straat belandt als het religieuze activiteiten blijft accepteren als legitiem bewijs van spiritualiteit.

In deze tekst informeert God ons over bepaalde mensen die geboren worden. Dit is belangrijk. God stopt om te praten over bepaalde mensen die geboren worden, en we weten heel goed dat Hij nooit iets doet zonder een doel. Waarom zou de Almachtige God, die de aarde in de holte van Zijn hand houdt, die de zon aan de hemel laat schijnen en de sterren in elke hoek van het uitspansel plaatst, waarom zou deze God een paar belangrijke regels in het bijbelse verslag gebruiken om te spreken over mensen die geboren worden?

Er is veel om over na te denken

Er is hier veel om over na te denken, want over het algemeen beschouwen we de geboorte van een mens als iets heel gewoons. Elke dag worden er zoveel kinderen geboren dat er niets bijzonders aan is, behalve voor de ouders en een paar familieleden of vrienden. Maar de enige manier om deze wereld binnen te komen is door geboorte. Verklaringen als komen door een zonnestraal of op de

vleugels van een ooievaar werken niet. We zijn allemaal minstens één keer geboren.

Onze Heer Jezus Christus was een van de meest realistische leraren die ooit heeft geleefd, en hier spreekt de Schrift over "verwekt zijn uit bloed" en als gevolg van de "wil van het vlees" en de "wil van de mens", wat duidt op de sociaal geaccepteerde huwelijksrite en het biologische instinct achter elke geboorte. Dit is de levensstandaard waarin we geboren worden.

Nee, er is niets bijzonders of speciaals aan het feit dat iemand geboren wordt, en toch zien we hier dat God de apostel motiveert om erover spreken. Hij heeft het door goddelijke inspiratie vastgelegd in Zijn heilige Boek, dat meer dan tweeduizend jaar tegen hoge kosten van bloed, tranen, zwoegen en bidden bewaard is gebleven. Het komt tot ons via vertalingen in vertrouwd Engels. Het is een boodschap over bepaalde mensen die geboren worden, en de reden waarom het zo belangrijk en niet gewoon is, is omdat het het resultaat is van een mystieke geboorte, die niets te maken heeft met de fysieke geboorte die we allemaal kennen.

Johannes vertelt ons duidelijk dat het een geboorte is die op een ander niveau plaatsvindt; niet op het niveau van vlees en bloed. Hij vertelt ons dat het een geboorte is die niets te maken heeft met bloed, botten of weefsel. Het is een geboorte zonder de impuls van vlees of de sociale verplichtingen die wij kennen als het huwelijk.

Het is een daad van God

Deze onzichtbare geboorte waarover Johannes spreekt is een daad van God. Johannes heeft het over iets dat

verder gaat dan de fysieke geboorte die wij kennen. De zintuigen kunnen de fysieke geboorte aanraken. Toen we in deze wereld geboren werden, konden de mensen om ons heen ons zien en voelen, ons vasthouden en wegen. Ze konden ons wassen, kleden en voeden. Maar deze onzichtbare en mysterieuze geboorte waarover Johannes ons vertelt, heeft niets te maken met het vlees. Die is van de hemel. Deze geboorte is van de Geest, een geboorte van een ander soort, een mystieke geboorte.

Sommige mensen zijn erg verontrust als een prediker het woord mysticus gebruikt. Ze staan meteen klaar om hem eruit te gooien en te vervangen door iemand anders die net zo bang is voor dat woord als zij. Ik ben niet bang voor het woord mystiek omdat de hele Bijbel een mystiek boek is, een boek van mysterie, een boek van verwondering. Ik heb ontdekt dat we het spoor van een fenomeen, hoe eenvoudig ook, niet kunnen volgen zonder op mysterie en duisternis te stuiten. Hetzelfde geldt op spiritueel niveau.

De mensen tot wie de apostel zich richtte, hadden een mystieke geboorte gehad, een geboorte uit de Geest die het tegenovergestelde is van elke soort geboorte die zij in fysieke zin hadden gekend. Als Jezus, onze Heer, alleen maar had gesproken over mensen die lichamelijk ter wereld waren gekomen, zouden ze hem nooit hebben gehoord en zouden zijn leerstellingen niet op schrift zijn vastgelegd. Lichamelijke geboorte is maar al te gewoon, zo worden we allemaal geboren. Maar deze mensen hadden een geboorte ervaren die niet van het lichaam is, maar van het hart. Ze waren niet geboren in de tijd, maar in de eeuwigheid. Ze waren niet geboren op aarde, maar in de

hemel; ze hadden een innerlijke geboorte ervaren, een geestelijke geboorte, een mysterieuze, mystieke geboorte!

Een speciale gave van God

Deze onzichtbare geboorte is een speciale gave van God. Ik weet dat Gods soevereiniteit in zekere zin boven alles gaat. Ik denk graag dat er nergens ter wereld een kind wordt geboren dat God niet kent als Zijn schepping. Een van onze filosofen hebben gezegd dat er geen buitenechtelijke kinderen zijn, maar alleen buitenechtelijke ouders. In die zin zijn zelfs zij die geboren worden zonder het voordeel van de geestelijkheid of de formaliteiten van de huwelijksceremonie toch van de Almachtige God, want zij zijn Zijn schepping. Maar dat heeft te maken met het niveau van de natuur, en dat is niet waar onze Heer het over had toen Hij tegen Nicodemus zei: "Je moet opnieuw geboren worden" (Joh. 3:7).

Deze andere geboorte, de mysterieuze en geestelijke, vond plaats door een speciale schenking. Het was totaal anders en superieur aan de eerste soort geboorte. De nieuwe geboorte geeft een bijzonder recht: "Het recht om geboren te worden in de familie van God en dus om een kind van God te zijn".

Toen ik het eerder had over geloven in het vaderschap van God, verwees ik naar het feit dat God de Vader is van iedereen die gelooft. Hij is de Vader van allen in de hemel en op aarde die Zijn naam dragen. Maar God is niet de Vader van de zondaar. Ik wil Zijn vaderschap niet overdreven uitbreiden om de hele mensheid te omvatten, want God is niet de Vader van de moordenaar en de immoreel. God is de Vader van hen die geloven. Ik zal niet

toestaan dat liberalen en modernisten mij tegen de muur zetten en mij het vaderschap van God laten ontkennen.

Bovendien geloof ik in de broederschap van de mens. God heeft van één bloed allen gemaakt die op de aarde wonen. Iedereen die in wereld geboren wordt, is uit één bloed geboren. De kleur van onze huid kan verschillen; sommigen kunnen blond haar hebben en sommigen zwart haar, sommigen kunnen krullend haar hebben en sommigen kunnen steil haar hebben. We kunnen qua uiterlijk van elkaar verschillen, maar toch is er een grote menselijke broederschap, want we stammen allemaal af van dezelfde mens Adam, wiens doodzonde de dood en al zijn bittere vruchten in deze wereld bracht.

De broederschap binnen de broederschap

Maar er is nog een broederschap binnen de broederschap. Het is de broederschap van de heiligen van God, want het feit dat er een brede menselijke broederschap is, betekent niet dat alle mensen gered zijn. Dat zijn ze niet. Totdat ze gered zijn, wedergeboren, behoren ze niet tot de broederschap van de verlosten.

Dit is waar de liberalen en modernisten het mis hebben.

Ze houden vol dat omdat de mensheid een broederschap is, we allemaal kinderen van dezelfde Vader zijn en dat we daarom allemaal gered zijn. Dat slaat nergens op; het is niet Bijbels en het is niet waar.

Ik ben het niet eens met de liberaal die iedereen tot één niveau wil reduceren: christelijk en niet-christelijk, religieus en niet-religieus, gered en verloren, gelovig en ongelovig. Ik geloof dat er een broederschap van mensen is

die voortkomt uit de eerste geboorte en een andere broederschap die voortkomt de tweede geboorte. Bij de gratie van God wil ik behoren tot de heilige en mystieke broederschap van de vrijgekochten en verlosten, tot de gemeenschap van heiligen die zich verzamelen rond het gebroken lichaam en vergoten bloed van onze Verlosser.

Het is dus een mysterieuze geboorte en het geeft ons een speciaal voorrecht. "Maar zovelen Hem aangenomen hebben, aan heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, aan hen die in Zijn Naam geloven". Het is een geschenk. God geeft ons het voorrecht, het wettelijke recht, om kinderen van God te worden. Dat is wat het voor iemand betekent om geboren te worden in het koninkrijk van God. De Bijbel vertelt ons feitelijk dat God ons het voorrecht heeft gegeven om geboren te worden, en dat is niet alleen maar poëzie. Soms gebruiken we een poëtische zin en de lezer moet deze bewerken en analyseren om de kiem van waarheid erin te zien en erachter te komen wat het betekent. Maar dit is geen poëzie, dit is theologie! "Hij gaf hun de kracht om kinderen van God te worden".

Deze geboorte is belangrijk nieuws

In het licht van deze verbazingwekkende uitspraak kunnen we begrijpen waarom deze personen van de nieuwe geboorte het verdienden om in het nieuws te komen, waarom ze genoemd worden, waarom de Almachtige God in Zijn Boek heeft gezet dat bepaalde personen op een speciale manier geboren zijn, en niet door de wil van het vlees, noch door de wil van de mens. Dit waren de bevoorrechten die een recht hadden dat als geschenk was gegeven en dat anderen niet hadden: "Het recht om tot

zonen van God gemaakt te worden". Laat het dus duidelijk zijn dat iemand die Gods schepping is, pas een kind van God wordt als hij of zij geboren wordt door een speciaal voorrecht of een speciale schenking van de Almachtige God.

Het zou interessant voor ons moeten zijn om te weten dat dit een recht en voorrecht is dat zelfs engelen niet hebben. Er komt inderdaad een tijd dat christelijke gelovigen niet langer geneigd zullen zijn om engelachtige wezens te begroeten. De Schrift vertelt ons dat God Christus Jezus voor een tijd lager dan de engelen gemaakt heeft om voor ons de dood te ondergaan. Maar oorspronkelijk was Christus niet lager dan de engelen. In feite zegt God over Jezus: "Laat alle engelen van God Hem aanbidden" (Hebr. 1:6).

De belofte die we hebben ontvangen is deze: "Zoals Jezus is, zo zullen wij zijn". Niet in de zin goddelijkheid, natuurlijk, maar in alle rechten en privileges. In onze positie zullen we gelijk en zoals Hij zijn, omdat we Hem zullen zien zoals Hij werkelijk is. In die dag, als er enige vorm van begroeting en eerbied gedaan moet worden, zullen de engelen het doen, want de kinderen van de Allerhoogste God hebben de grote eer gekregen om te zijn zoals Jezus.

Waarom geloven we dat niet echt? We geloven het nauwelijks! Als we het geloofden, zouden we ons ernaar gaan gedragen, als voorbereiding op die grote dag. Ik kan niet begrijpen waarom we ons niet als kinderen van God gedragen als we echt geloven dat we een speciaal en hoog recht hebben om kinderen van God te zijn. We hebben het recht om ons van binnen slecht te voelen als we zien hoe

de kinderen van de hemel zich gedragen als kinderen van de aarde, zich gedragen als kinderen van de wereld en van het vlees, leven als Adam, en toch zeggen dat ze geloven in de nieuwe geboorte die voortkomt uit de Geest van God.

Hoe het voorrecht te hebben

Hoe ontvingen deze mensen dat voorrecht? Ze *geloofden* en ze *ontvingen.* Ik ga het *geloofsgedeelte* niet verdoezelen, omdat we onszelf in veel gevallen in sleur hebben gebracht. Veel mensen om ons heen praten hun hele leven over "geloven" en bereiken nooit echt veel. Maar deze mensen, geboren uit een mystieke geboorte, geloofden, en ze waren niet cynisch, sceptisch of pessimistisch. Ze namen een optimistische, nederige en vertrouwende houding aan ten opzichte van Christus Jezus als hun Heer en Redder. Ze ontvingen Hem en "aan allen die Hem ontvingen... gaf Hij kracht".

Merk op dat dit woord *ontvangen* niet passief is. Passief is wanneer ik de actie ontvang; het is actief wanneer ik de actie uitvoer. In onze tijd zijn we terechtgekomen in de religie van passiviteit. We zijn allemaal passief ten opzichte van God. Dus we "ontvangen" Christus; en we maken het passief.

Maar de Bijbel weet niets van een passieve ontvangst, want het woord *ontvangen* is niet passief, maar actief. Wij hebben het woord *ontvangen* veranderd in "aanvaarden". Velen vragen: "Ben je bereid om Christus aan te nemen, wil je Hem aannemen? Dat maakt van Christus een gewone verkoper, want Hij stelt Hem aan ons voor als staande aan onze deur, wachtend om te zien of we Hem zullen aannemen of niet. Hoewel we wanhopig nodig

hebben wat Hij ons aanbiedt, beslissen we soeverein of we het zullen ontvangen of niet.

Ik herhaal, passief ontvangen komt niet voor in de Bijbel. Er is geen enkele aanwijzing binnen de grenzen van de Heilige Schrift. Ik ben het zat om verteld te worden dat ik het moet geloven door individuen die de meningen van anderen napraten. Je zou een aantal predikanten op een verhoging kunnen zetten en je zou ze horen herhalen wat ze horen, allemaal op dezelfde toon. Als iemand durft tegen te spreken wat ze in hun boeken, tijdschriften en liederen zeggen, kijken ze op hun religieuze neus en verklaren die persoon radicaal of geraakt door het modernisme.

Ons is geleerd dat passieve aanvaarding gelijk staat aan geloof, terwijl dat niet zo is. In het Grieks is het woord *ontvangen* actief, niet passief. Je kunt een van de meer gangbare vertalingen raadplegen en je zult zien dat deze duidelijk het idee hebben van "nemen" overbrengen. "Aan allen die Hem 'namen'... gaf Hij 'het recht' om kinderen van God te worden."

Een actieve handeling van de hele persoonlijkheid

Het is *nemen* in plaats van *accepteren.* Of je nu een leek of dominee, zendeling of student bent, neem hier goede nota van. Christus als Redder is een daad van de hele persoonlijkheid. Het is een daad van de geest, wil en affecten. Het is niet alleen een daad van de totale persoonlijkheid, het is een *actieve* daad van de hele persoonlijkheid.

Als we de tekst lezen met deze gedachte in ons achterhoofd, zegt de Heilige Geest over de kinderen van

God: "Aan allen die het actief met hun hele persoonlijkheid hebben aangenomen...". Er is geen gevolgtrekking dat ze achterover kunnen leunen en het rustig aannemen. Elk deel van hun wezen werd een hand die zich uitstrekte om Christus Jezus aan te nemen. Ze namen Jezus aan als Redder en Heer met heel hun wil, affecties, gevoelens en intellect. Dat is de reden waarom het Grieks zegt: "Zoveel zoals ze die actief aannamen...".

Het evangelische christendom zucht hard. Toevallig zijn we in een periode beland waarin het populair is om te zingen over tranen, gebeden en geloof. We kunnen bijna overal een religieuze zin vinden, zelfs te midden van een werelds programma dat gewijd is aan het vlees en Satan. De oude Mammon, met twee gouden munten als ogen, zit er bovenop en liegt over de kwaliteit van de producten, prijst schaamteloos acteurs aan die eigenlijk aan het werk zouden moeten zijn om stenen te leggen. Te midden van dit alles zegt iemand die in een studio getraind is om religieus te klinken met een plakkerige stem: "Nu, onze hymne voor deze week!", en ze zingen mee met het orkest, waarbij ze iets zingen waarvoor zelfs Satan zou blozen. Ze noemen dat religie, en ik geef toe dat het dat ook is. Het is geen christendom, het is niet de Heilige Geest, het is niet het Nieuwe Testament en het is geen verlossing. Dat is gewoon winst maken met religie.

Maar ik geloof nog steeds dat als er iemand langs zou komen die het vermogen heeft om door duizenden gehoord te worden in plaats van door een paar honderd, iemand met intellect en inzicht, we het evangelische christendom nog zouden kunnen redden van het dode punt het zich bevindt. Ik waarschuw je: "Laat de menigte, de drukke religieuze

activiteit, de vlaag van religieus denken je er geen moment toe brengen om ten onrechte aan te nemen dat het veel spiritualiteit is. Dat is niet waar.

Daarom is de betekenis van het woord *ontvangen* hier zo belangrijk. "Maar zovelen als Hem ontvingen...", zij die Hem actief en oprecht aannamen. Dit spreekt van een vastberaden uitoefening van de wil. Het betekent dat geen van de voorwaarden die de Heer stelt, wordt ontkend. Dat is iets heel anders dan wat we vaak horen. Ze namen Hem niet aan zónder te onderhandelen over voorwaarden, maar ze gingen naar de Heer en namen Hem actief aan op hun éigen voorwaarden.

We moeten voldoen aan de voorwaarden die Hij stelt

Dit is het kind van God, de gelovige in Christus die bereid is te voldoen aan de voorwaarden die Christus stelt, zelfs door afstand te doen van familie en vrienden.

"Hij wordt radicaal", zeg je. Misschien wel, maar hij ontkent nooit Jezus' woorden: "*Indien iemand tot mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, en zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn"* (Luc. 14:26). Jezus vraagt ons om onze liefde voor Hem, onze Redder, boven die voor vrouw, man en kinderen te stellen. Zo niet, dan wil Hij ons niet hebben. Dat is in een notendop de leer van Jezus over deze kwestie.

"Dat is wreed, heel wreed," werp je tegen. De levende God eist onze liefde en trouw, en dat noemen we wreed? In werkelijkheid is de hel zo angstaanjagend dat God er alles aan doet om ons wakker te schudden en ons tot actie aan te

sporen. Lot had gelijk kunnen hebben als hij zijn wereldse familie was vergeten en Sodom met achter had gelaten.

Laten we duidelijk zijn. Christus Jezus biedt ons geen verlossing aan alsof het een versiering of een boeket bloemen is of een sieraad voor onze kleding. Hij zegt ons ronduit: "Trek je vuile vodden uit! Laat me je bekleden met de fijne, schone kleding van mijn gerechtigheid, een kledingstuk dat helemaal van mij is. Als dat het verlies van geld betekent, verlies het dan! Als het het verlies van een baan betekent, verlies het! Als het vervolging betekent, sta er dan boven! Als het betekent dat de wind van tegenstand op je afkomt, buig dan je hoofd tegen de wind en trotseer hem. Doe het omwille van Mij.

Jezus Christus als Heer ontvangen is niet iets zachts en passiefs, zoals een soort voorverteerde religie. Het is vast vlees! Het is zulk vast voedsel dat God ons in dit uur oproept om ons volledig aan Hem over te geven. Sommigen willen zich nog steeds vastklampen aan hun zondige genoegens. We maken ons er vandaag de dag in onze kerken schuldig aan, in deze tijd van dood en verwording, om alles zo gemakkelijk mogelijk te maken voor mensen die twijfelen.

"Geloof gewoon in Jezus en accepteer Hem, en dan kun je zijn zoals je vroeger was. Je kunt je gedragen zoals vroeger, zolang je maar niet dronken wordt of achter vrouwen aanrent. Al het andere is prima.
Amen!" Dit is het soort randchristendom dat in veel kringen wordt doorgegeven. Het resultaat is een religie die niet beter is dan heidendom. Ik denk dat ik liever een volgeling van Zoroaster zou zijn en twee keer per dag zou

buigen bij zonsopgang en zonsondergang dan een halfbakken Christen die erop staat om te "geloven" om zo gered en doet dan wat hij wil, waarmee hij de heerschappij van Christus, onze Verlosser, over zijn leven schendt.

Populair is fout

Het is misschien een populair idee in onze tijd om mensen iets te geven om ze blij te maken en ze te vertellen dat ze eeuwig leven kunnen hebben en dat nooit meer kunnen verliezen, alleen maar door "Jezus aan te nemen", waarna ze kunnen functioneren zoals ze willen. Je kunt op die basis grote conferenties organiseren, en zelfs bijbelseminars en grote groepen drukbezette christenen. Maar dat is een vergissing. De Bijbel zegt dat Hij aan degenen die Hem *hebben aangenomen,* Hem oprecht hebben aangenomen met hun hele persoonlijkheid, het recht heeft gegeven om kinderen van God te worden.

Shakespeare laat Hamlet zeggen: "Denemarken, heel Denemarken is samengetrokken in zijn wezen". Ik zou het willen veranderen en zeggen: "Alles van de persoonlijkheid moet worden samengetrokken tot een groot en volledig begrip van Jezus dat zegt: 'Hier ben ik, Heer. U bent van mij, ook al kost het me mijn bloed en mijn dood. U bent van mij, ook al kost het me het verlies van vrienden. U bent van mij, ook al kost het me mijn baan, status of positie".

Ik denk aan wijlen Louis Henry Ziemer uit Toledo, die vele jaren voorganger was van de grote gemeente die samenkwam in de Gospel Tabernacle in Toledo. Voor zijn bekering was hij predikant van een confessionele kerk. Hij sprak vaak over hoe hij voor het eerst een exemplaar van

het tijdschrift *Alliance Life* las en hoe hij geconfronteerd werd met de mogelijkheid dat hij gered zou kunnen worden, en dat hij het wist. Hij gaf eenvoudigweg zijn hart Christus en bekeerde zich.

Toen begon hij tot de gelovigen te prediken over het wonder van de nieuwe geboorte en er volgde een opwekking. De leiders van het kerkgenootschap riepen hem om uit te leggen wat er gebeurde. Hij kwam en las hen voor uit de geschriften van Maarten Luther en wat deze over geloof en rechtvaardiging had geleerd. Ze verklaarden hem vrij van ketterij, maar vroegen hem ontslag te nemen.

"Dat was een promotie," verklaarde Ziemer later. Hij aanvaardde de kansel van een kleine Christian and Missionary Alliance kerk (in die tijd kwamen kerken vaak samen in een paardenstal of een kapperszaak), maar zijn prediking was niet zo effectief als hij had gehoopt.
Hij creëerde al snel het grote Gospel Tabernacle in Toledo dat tientallen zendelingen over de hele wereld heeft uitgezonden, waaronder drie van zijn eigen zonen en dochters. Deze man wist wat het betekende om Jezus Christus te ontvangen en actief voor Hem te leven met zijn hele persoonlijkheid op de kansel, thuis en op straat. Hij deed het allemaal uit liefde voor Christus.

Tijd om volwassen te zijn

Waarom willen Christelijke gelovigen alles voorgekookt, voorverteerd, gebroken en klaar, en verwachten ze dat God op hun babylippen komt ademen terwijl ze op de tafel stampen en alles onder spetteren. En wij denken dat dat het Christendom is! Dat is het niet. Die

generatie van onwettige, gedegenereerde gelovigen heeft geen recht om zichzelf christenen te noemen.

Zij die volhouden dat de Heer met hen meegaat, hen laat doorgaan zoals ze zijn en blijven, en dat Hij uiteindelijk nog steeds tegen hen zal zeggen: "Goed gedaan, goede en trouwe dienaar", misleiden zichzelf. Ze hebben iemand nodig die hen dat duidelijk en ernstig vertelt.

HOOFDSTUK

2

Openbaarmaking is niet genoeg

In een van zijn confrontaties met de Joodse leiders geeft Jezus geen aanleiding om degenen te onderzoeken die in zijn tijd de waarheid als louter intellectueel beschouwden. Zij gingen ervan uit dat het haalbaar was om waarheid te herleiden tot een code, net zoals wij aannemen dat twee en twee vier maakt. Hier vinden we de setting, de vraag en het antwoord van Jezus:

> En in het midden van het feest ging Jezus de tempel binnen en leerde. En de Joden verwonderden zich, zeggende: Hoe kent die man Schriften, en heeft hij niet gestudeerd?
>
> Jezus antwoordde hen en zei: Mijn leer is niet van mij, maar van hem die mij gezonden heeft. Wie de wil van God wil doen, zal weten of de leer van God is, of dat ik uit mijzelf spreek (Joh. 7:14-17).

Deze houding ten opzichte van de waarheid van de mensen in de tijd van Christus brengt ons ertoe om na te denken over de mensen in onze tijd die vasthouden aan een intellectueel concept van Gods waarheid. Ik verwijs niet naar theologische liberalen die de persoon en positie van Jezus Christus als de Zoon van God ontkennen. Ik verwijs eerder degenen die ik evangelische rationalisten moet

noemen. De reden voor mijn bezorgdheid is mijn conclusie dat evangelische rationalisten de waarheid net zo snel zullen vernietigen als liberalen doen.

Kijk eerst met mij naar deze Joodse leiders uit Jezus' tijd. Ze verwonderden zich over Hem en zeiden tegen elkaar: "Hoe kan deze man de Schriften kennen zonder gestudeerd te hebben?" Hun zorg was dat Jezus nooit had gestudeerd in de geaccepteerde scholen voor hoger onderwijs. De meeste scholen in die tijd bestonden uit kleine groepen die onderwezen werden door individuele rabbijnen in plaats van de verscheidenheid aan klassen die we tegenwoordig hebben op universiteiten of seminaries. Het is duidelijk dat onze Heer nooit naar dat soort rabbijnse scholen was gegaan.

Dus vroegen ze: "Waar haalt deze man zulk uitstekend onderricht vandaan, aangezien hij nooit naar de scholen van de rabbijnen is geweest?

Deze vraag op zich vertelt ons veel over de Joden in die tijd. Het vertelt ons dat zij waarheid (en je kunt het met een hoofdletter schrijven, als je dat wilt) beschouwden als iets louter intellectueels, dat gereduceerd kon worden tot een code. Om de waarheid te kennen, was het alleen nodig om de code te kennen. De meeste mensen hadden toen nog geen eigen boeken; ze leerden de codes uit hun hoofd op school en dat was hun concept van waarheid. We weten dit niet alleen uit het antwoord van Jezus op hun vraag, maar uit het hele Evangelie van Johannes.

Waarheid is meer dan woorden

Zij beschouwden waarheid als een intellectueel iets. Zoals wij de waarheid dat twee en twee vier is,

beschouwen als een intellectuele waarheid, een test voor het verstand. We hoeven alleen maar de tafels van vermenigvuldiging te leren totdat we bij twee keer twee komen, en we hebben het. Zij hadden de goddelijke waarheid tot dezelfde toestand teruggebracht. Voor hen was er niets mysterieus diepzinnigs in de waarheid, niets beneden en niets voorbij. Twee maal twee is vier. Dat was precies waar ze van onze Verlosser afweken, want de Heer Jezus onderwees vaak het "hiernamaals" en het "hierbeneden". Maar ze konden nooit de diepte van Zijn onderricht waarnemen, ze zagen alleen dat twee en twee vier is.

Wat we moeten onthouden is dit: "Het was duidelijk dat die religieuze leiders geloofden dat de *woorden* van de waarheid de waarheid waren". Dit is nog steeds een fundamenteel misverstand in de christelijke theologie. Het doen van deze analyse in onze eigen tijd is niet alleen een kwestie van muggenziften. Natuurlijk niet! Als het kleinigheden waren, zou ik me niet druk maken. Waar we het over hebben heeft morele en geestelijke gevolgen. Zij geloofden dat het *woord* van de waarheid de waarheid was, dus als je de woorden had, had je de waarheid. Als je de code kon herhalen, had je de waarheid. Als hij naar het woord van de waarheid leefde, leefde hij in de waarheid.

Ik herhaal dat dit precies is waar ze van onze Heer Jezus Christus afweken. De Verlosser probeerde hun ontoereikende perspectief te corrigeren. Hij vertelde het en liet de hemelse kwaliteit van Zijn boodschap zien. Hij liet hen zien dat Hij slechts een ‘doorzichtig’ medium was waardoor God sprak. Hij zei eigenlijk tegen hen: "Mijn leer is niet de mijne, ik ben geen rabbi die alleen maar de

leer onderwijst die je uit je hoofd kunt leren en kunt herhalen. Wat ik jullie geef helemaal niet dat soort leer".

Een nieuwe gevechtslinie

Jezus had eerder tegen hen gezegd: "Ik zeg niets van mezelf. Wat ik de Vader heb zien doen, dat doe ik, en wat de Vader spreekt, dat spreek ik. Wat ik daar gezien heb, dat spreek ik tot jullie. Ik ben een doorzichtig medium waardoor de waarheid wordt gesproken. Jullie denken dat de weg naar de waarheid is om naar een rabbi te gaan en het te leren, maar dat is niet de waarheid, die benadering van de waarheid is ontoereikend".

Dit is de zwakte van het moderne christendom en ik vraag me af waarom er zoveel stilte over is. De oorlog, het slagveld, is niet noodzakelijkerwijs tussen fundamentalisten en liberalen. Er is natuurlijk wel een verschil tussen hen. De fundamentalist zegt: "God schiep hemel en aarde". De liberaal zegt: "Nou, dat is een poëtische manier om het te zeggen, maar in werkelijkheid gebeurde het door evolutie". De fundamentalist zegt: "Jezus Christus is de eniggeboren Zoon van God". De liberaal antwoordt: "Nou, Hij was zeker een buitengewoon mens en Hij is de Meester, maar ik weet niet genoeg over Zijn godheid. *Er is* dus verdeeldheid, maar het strijdtoneel ligt vandaag de dag niet echt bij deze vragen.

Een paar jaar geleden ging ik met een paar vrienden naar Gettysburg, en we stonden opnieuw stil bij die beroemde slag in de Burgeroorlog. We lazen de informatieborden. We bekeken de monumenten. Maar er zijn daar nu geen veldslagen. Ik hoorde geen kanonnen

donderen, geen sabelgerinkel. Ik zag geen dode soldaten. Ik zag alleen de plek waar de slag plaatsvond.

In onze eigen tijd zijn er nog steeds een paar predikanten die hun bloedige woorden over elkaars hoofden laten vloeien, maar het bloed is opgedroogd, want er is geen vers bloed tussen liberalisme en fundamentalisme. Dat is geregeld; zij die liberalen zijn, zijn liberalen, en zij die fundamentalisten zijn, weten wat ze geloven en waar ze leerstellig staan. Daar is geen strijd meer.

Het is verplaatst naar een ander veld, meer belangrijk.

De oorlog, de scheidslijn op dit moment, is tussen de rationalistische evangelicals en de mystieke evangelicals. Ik zal uitleggen wat ik bedoel.

Er is tegenwoordig een evangelisch rationalisme dat niet verschilt van het rationalisme dat door de schriftgeleerden en Farizeeën werd onderwezen. Zij zeggen dat de waarheid in het woord zit, en als je de waarheid wilt weten, ga dan naar de rabbi en leer het woord. Als je het woord krijgt, zul je de waarheid hebben. Dat is evangelisch rationalisme en we vinden het vandaag de dag in fundamentalistische kringen (zoals mijn oma altijd zei) zo groot als een schaap (ik weet niet precies waarom ze die uitdrukking gebruikte). We hebben het onder ons. Het is een leer dat "als je de tekst leert, je de waarheid hebt".

Dodelijk rationalisme

Dit evangelische rationalisme zal de waarheid net zo snel om zeep helpen als het liberalisme, zij het op een

subtielere manier. De liberaal staat op en zegt : "Ik geloof niet in jullie geïnspireerde Bijbel. Ik geloof niet in jullie vergoddelijkte Christus. Ik geloof op een bepaalde manier in de Bijbel; ik geloof dat het het verslag is van de opperste momenten van grote mannen, en ik geloof in een bepaalde mystieke gemeenschap met het universum, wat allemaal heel mooi is, maar ik geloof niet op de manier zoals jullie dat doen." We kunnen die man gemakkelijk identificeren. Richt je lens op hem en je zult hem daar zien staan. We kunnen duidelijk zien dat hij aan de andere kant staat, want hij draagt het uniform van de andere kant.

Maar de hedendaagse evangelische rationalist draagt nog steeds ons uniform. Hij komt gekleed in ons uniform en zegt wat de Farizeeën zeiden toen Christus op aarde was (en zij waren zijn ergste vijanden): "Nou, de waarheid is de waarheid, en als je in de waarheid gelooft, heb je het!

In de tijd van Christus of in onze tijd zien zulke mensen niet verder, geen mystieke diepte, geen mysterieuze hoogten, niets bovennatuurlijks of goddelijks. Alles wat zij zien is: ik geloof in God de Vader - de Almachtige Schepper van hemel en aarde - en in Jezus Christus - Zijn enige Zoon - onze Heer. Zij hebben de tekst, de code en de geloofsbelijdenis en voor hen is dat de waarheid. En dus geven ze het door aan anderen. Het resultaat is dat we geestelijk sterven.

Hoe zit het nu met de evangelische mysticus? Ik hou niet echt van het woord *mysticus* omdat het doet denken aan een persoon met lang haar en een sikje die dromerig en vreemd overkomt. Het is misschien niet het beste woord, maar ik heb het over de geestelijke kant van de zaak: "Dat de waarheid meer is dan de tekst". Er is iets dat iemand

moet bereiken voorbij de tekst. De waarheid is meer dan de code. Er is een hart dat klopt te midden van de code en de gelovige moet het bereiken.

De belangrijke vraag is simpelweg deze: is het lichaam van de christelijke waarheid voldoende, of heeft de waarheid zowel een ziel als een lichaam? De evangelische rationalist zegt dat al dit gepraat over de ziel van de waarheid poëtische onzin is. Het lichaam van de waarheid is alles wat nodig is. Als je het lichaam de waarheid gelooft, ben je weg naar de hemel en kun je niet verloren gaan. Uiteindelijk komt alles goed en ontvang je een kroon op de laatste dag.

We kunnen het zo stellen: is openbaring genoeg, of moet er ook verlichting zijn? Is de Bijbel een geïnspireerd boek? Natuurlijk geloven jij en ik dat het een openbaring is, dat God al die woorden heeft gesproken en dat heilige mannen van God geïnspireerd door de Heilige Geest hebben gesproken.

Ik geloof dat de Bijbel een levend boek is, dat God het aan ons heeft gegeven en dat we het niet moeten wagen om er iets aan toe te voegen of iets van af te nemen. Het is goddelijke openbaring.

Openbaring is niet genoeg!

Maar *openbaring is niet genoeg!* Er moet eerst verlichting zijn voordat de waarheid iemands ziel kan doordringen. Het is niet genoeg om een geïnspireerd boek in mijn hand te houden. Ik moet een geïnspireerd hart hebben. Dat is het verschil, ook al houden evangelische rationalisten vol dat openbaring genoeg is.

Deze dingen gebeuren op dit moment hier in de Verenigde Staten van Amerika. Een dominee die bij me op bezoek kwam vertelde me over zijn ervaring met een bepaalde kerkgroep. Zij geloofden dat de waarheid genoeg is; de code is genoeg. Degenen die naar voren kwamen en zeiden: "Ik geloof in Christus", werden toegelaten tot de kerk en er werden geen vragen gesteld.
Zij maken deel uit van de kerk.

Ik ontmoette een broeder die een emotionele geestelijke ervaring had gehad, waarbij stromen van heerlijkheid neerdaalden en de vleugels van liefde in zijn ziel sloegen, zoals veel christenen overkwam in de tijd van evangelist Charles Finney. Hij vertelde me dat confessionele leiders hem hadden "uitgenodigd" om te vertrekken, hij werd aangevallen door mannen wiens enige beschuldiging tegen hem zijn geloof in het goddelijke en wonderbaarlijke element van genade was. Hij geloofde niet alleen in de openbaring van God's genade in de Bijbel, maar hij geloofde ook dat de nieuwe geboorte een wonderbaarlijke daad van God in de ziel was.

Wie viel hem aan en beschuldigde hem van ketterij? De fundamentalisten. Het waren de evangelicals, de evangelische rationalisten die zeggen: "Als je gelooft, komt alles goed".

Dat is wat ze met Jezus deden in zijn tijd, toen ze zeiden: "Wat is er met deze man? Hij heeft nooit aan de voeten van de rabbijnen gezeten en de tekst uit zijn hoofd geleerd. Hij heeft de waarheid niet!".

Je kunt alle teksten van de Bijbel uit je hoofd leren, en ik geloof in uit het hoofd leren, maar als je klaar bent, heb je niets anders dan het lichaam. Naast het lichaam is er ook

de *ziel* van de waarheid. Er is een innerlijke goddelijke verlichting die de Heilige Geest ons moet geven, anders weten we niet wat waarheid betekent.

Dat is het verschil. We moeten erop staan dat bekering een wonderbaarlijke daad is van God door de Heilige Geest. Het moet in onze geest gebeuren. Het lichaam van de waarheid, geïnspireerde tekst, is niet genoeg; er moet een innerlijke verlichting zijn.

Openbaring kan niet redden

In Zijn tijd was het conflict van Christus met de theologische rationalisten. Dit is duidelijk te zien in de Bergrede en in het Evangelie van Johannes. Net zoals Kolossenzen pleit tegen gnosticisme en Galaten redeneert tegen Joods legalisme, zo is Johannes' Evangelie een lang, geïnspireerd en gepassioneerd boek dat ons probeert te redden van evangelisch rationalisme: de leer dat de tekst genoeg is. Tekstualisme is net zo dodelijk als liberalisme.

Openbaring, ik herhaal, kan niet redden. Openbaring is de vaste grond waarop we staan. Openbaring vertelt ons wat we moeten geloven.

De Bijbel is Gods boek en ik bevestig het met heel mijn hart. Maar voordat ik gered kan worden, moet er verlichting zijn, boetedoening, vernieuwing, innerlijke bevrijding.

Ik twijfel er niet aan dat we veel mensen proberen binnen te halen in het koninkrijk waar ze moeten binnenkomen. Die mensen worden onder druk gezet om de tekst te geloven, en dat doen ze ook, maar ze zijn nooit verlicht door de Heilige Geest. Ze zijn nooit vernieuwd in hun wezen. Ze zijn het koninkrijk nooit binnengegaan.

Nu is er een geheim in de goddelijke waarheid dat volledig onopgemerkt blijft voor de onvoorbereide ziel. Dit is de situatie in deze vreselijke tijd waarin we leven. Het christendom is niet iets dat zomaar voor het grijpen ligt, zoals sommigen onderwijzen. Er moet een voorbereiding zijn van de geest, een voorbereiding van het leven en de innerlijke mens voordat we reddend Jezus Christus kunnen geloven.

Je kunt je afvragen: "Is het mogelijk om de waarheid te horen en de waarheid niet te begrijpen?" Luister naar Jesaja:

> "Hoort wel, maar verstaat niet; ziet wel, maar begrijpt niet" (Jes. 6:9).

Ja, het is mogelijk om te zien en toch niet waar te nemen. Paulus zegt: "En noch mijn spreken, noch mijn prediking was met verleidelijke woorden van mensenwijsheid, maar met betoning van de Geest en van kracht, opdat uw geloof niet gegrond zou zijn op wijsheid van mensen, maar op kracht van God" (1 Kor. 2:4, 5).

Theologische rationalisten van hun kant begrijpen het zo: Hij zegt dat hun geloof niet gebaseerd moet zijn menselijke wijsheid, maar op het Woord van God. Maar dat is niet wat Paulus zegt. Wat hij zegt is dat zijn geloof gebaseerd is op de kracht van God. Dat is iets heel anders. Laten we lezen wat er in hetzelfde hoofdstuk staat:

> Zoals het geschreven staat:

Het oog heeft niet gezien en het oor niet gehoord, noch is het binnengedrongen in het hart van de mens, wat God heeft voorbereid voor hen die van hem houden. Maar God heeft ze ons geopenbaard door de Geest, want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God. Want wie van de mensen kent de dingen van de mens, behalve de geest van de mens die in hem is? Zo kent ook niemand de dingen Gods dan de Geest van God. En wij hebben niet de geest van de wereld ontvangen, maar de Geest die van God is, opdat wij de dingen zouden weten die God ons gegeven heeft; welke dingen wij ook spreken, niet in woorden die door menselijke wijsheid geleerd worden, maar die de Geest leert, door geestelijke dingen met geestelijke te vergelijken. Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet waar, want ze zijn voor hem dwaasheid en hij kan ze niet begrijpen, omdat ze geestelijk onderscheiden moeten worden (2:9-14).

Paulus, de man van God, zegt: "Ik kwam om te prediken en ik predikte met een kracht die u zou verlichten en tot het geweten en de geest zou doordringen om het innerlijk van de persoon te veranderen, zodat uw geloof gebaseerd zou zijn op de kracht van God".

Je geloof kan gefundeerd zijn op de tekst en toch volledig dood zijn, maar wanneer de kracht van God in de tekst beweegt en vuur in het offer brengt, dan heb je christendom. We proberen dat opwekking te noemen, maar dat is het niet. Het is gewoon het nieuwtestamentische christendom. Het is wat het vanaf het begin had moeten zijn, maar dat was het niet.

Laten we nu Matteüs 11:25-27 lezen: "Op dat moment antwoordde Jezus en zei: 'Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, dat U deze dingen hebt verborgen voor wijzen en geleerden en ze hebt geopenbaard aan kinderen. Ja, Vader, want zo heeft het U behaagd. Alle dingen zijn mij overgeleverd door mijn Vader; en niemand kent de Zoon behalve de Vader, en niemand kent de Vader behalve de Zoon, en ieder aan wie de Zoon verkiest hem te openbaren".

Hier wordt de leer duidelijk onderwezen. Er is niet alleen een lichaam van waarheid dat we op eigen risico verloochenen, maar er is ook een ziel in dat lichaam die we moeten bereiken. Als we de ziel van de waarheid niet bereiken, hebben alleen een dood lichaam in handen.

De Geest geeft leven

Een kerk kan generaties lang vasthouden aan het credo en de waarheid en oud worden. Nieuwe mensen kunnen dezelfde code volgen en ontvangen en ook oud worden. Dan komen er enkele geloofsvernieuwende predikers die de leden motiveren, gebed veroorzaakt goddelijke interventie en er vindt opwekking plaats in die kerk. Mensen die dachten dat ze gered waren, zijn nu gered. Degenen die alleen in een code geloofden, geloven nu in Christus. Wat is er eigenlijk gebeurd? Het nieuwtestamentische christendom is daar verschenen. Het is geen hippe versie van het christendom; het is wat je zou verwachten dat het christendom vanaf het begin zou zijn geweest onder die gelovigen.

Een man kan lid zijn van een kerk en de teksten van de Bijbel geloven, en ze zelfs uit het hoofd leren, citeren en

onderwijzen, en misschien op een dag diaken en een vooraanstaand leider van de gemeente worden. Dan, onder de inspirerende prediking van een bezoekende predikant of de voorganger zelf, voelt hij zich plotseling geraakt en in diepe nood van God en, al zijn vroegere religieuze geschiedenis vergetend, valt hij op zijn knieën voor God. Net als David begint hij zijn ziel te openen en God te belijden. Dan staat hij op en getuigt: "Ik ben al 26 jaar diaken van deze kerk en tot vanavond ben ik nooit wedergeboren.

Wat is er gebeurd? Die man had in het dode lichaam van de waarheid geleefd, totdat een geïnspireerde prediker hem de ervaring bijbracht dat de waarheid een ziel heeft. Of misschien leerde God hem in het geheim dat de waarheid zowel een ziel als een lichaam heeft, en moest hij die blijven zoeken uit gehoorzaamheid, totdat God hem verlichtte. Toen werd hij als door een bliksemschicht uit de hemel in zijn geest geraakt en kwamen alle teksten die hij uit zijn hoofd geleerd had tot leven.

God zij dank, want ik had de teksten uit mijn hoofd geleerd en alle waarheid die ik wist, bloeit nu plotseling op in het licht. Ik geloof dat we de Schriften uit het hoofd moeten leren. Daarom moeten we het Woord kennen en onze gedachten vullen met de grote lofzangen en liederen van de kerk. Ze zullen weinig voor ons betekenen totdat de Heilige Geest ons verlicht, maar als Hij komt zal Hij benzine hebben die Hij kan gebruiken. Vuur zonder benzine brandt niet, maar benzine zonder vuur is dood. De Heilige Geest zal niet over een kerk komen waarin geen lichaam van bijbelse waarheid is.

De Heilige Geest komt niet waar een vacuüm is, maar waar het Woord al is, waar benzine is, en dan daalt het vuur neer op het altaar en verbrandt het offer.

Bekering biedt de noodzakelijke voorbereiding

Jezus zei dat degenen die bereid waren om de wil van God te doen*, zullen weten; zij* zullen Zijn *leer* kennen*; zij* zullen weten of Zijn leer van God komt of dat Hij voor zichzelf spreekt. Dat wil zeggen, dat lichaam van onderricht dat door het gemiddelde normale intellect wordt begrepen. Een mens kan de waarheid begrijpen, maar alleen de verlichte ziel zal de waarheid kennen en alleen het voorbereide hart kan verlicht worden. Wat is precies de voorbereiding die nodig is?

Jezus zei dat wie bereid is om de wil van God te doen, in hem het licht zal schijnen. God zal zijn ziel verlichten. We willen van Jezus een gemak maken. We maken van Hem een reddingsboot om ons naar de kust te brengen, een licht om ons de weg te wijzen als we verdwaald zijn. We reduceren Hem tot een "grote vriend" die ons helpt als we in de problemen zitten. Dat is geen bijbels christendom. Jezus Christus is de Heer en als we bereid zijn om Gods wil te doen, dan komt er berouw en het licht in ons ontstoken. Voor het eerst in ons leven zijn we bereid om te zeggen: "Ik zal de wil van de Heer doen, ook al kost me dat mijn leven!

Verlichting begint in het hart. Dat spreekt van berouw, wanneer wij, die onze eigen wil hadden , besluiten om ons te onderwerpen aan de wil van God.

We kunnen de Zoon alleen kennen als de Vader ons naar Hem toe leidt. We kunnen de Vader alleen kennen

wanneer de Zoon Hem aan ons openbaart. Ik kan over God weten; dat is het lichaam van de waarheid. Maar ik kan God, de ziel van de waarheid, niet kennen als ik niet bereid ben om gehoorzaam te zijn. Echt discipelschap is gehoorzaamheid aan Jezus Christus, van Hem leren, Hem volgen en doen wat Hij ons beveelt te doen. Het is gehoorzamen aan Zijn geboden en Zijn wil uitvoeren. Zo iemand is een christen en niet anders.

Als je op zoek gaat naar de toestand van een kerk, vraag dan niet alleen of het een evangelische kerk is. Vraag of het een evangelisch rationalistische kerk is die zegt: "De tekst is voldoende" of dat het een kerk is die zegt en gelooft dat de tekst plus de aanwezigheid van de Heilige Geest voldoende is.

Voordat het Woord van God iets van waarheid in mij kan betekenen, moet er gehoorzaamheid aan het Woord zijn. De waarheid zal zichzelf niet geven aan een rebel. De waarheid zal geen leven geven aan iemand die niet bereid is het licht te gehoorzamen. "Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met Hem, en het bloed van Jezus Christus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde" (1 Joh. 1:7). Iemand die in ongehoorzaamheid aan Jezus Christus leeft, kan niet verwachten verlicht te worden.

Verlichting is een feit

Ja, *er is* verlichting. Ik weet wat Charles Wesley bedoelde toen hij schreef: "De Geest antwoordt op het bloed en zegt me dat ik uit God geboren ben". Niemand hoeft mij te komen vertellen wat dat betekent. "Zij die bereid zijn om Mijn wil te doen," vertelt Jezus ons in feite,

"zullen een openbaring in hun eigen hart krijgen. Ze zullen een innerlijke verlichting hebben die hen vertelt dat ze kinderen van God zijn".

Als een zondaar naar het altaar gaat en daar een werker met een gemerkt Nieuw Testament hem ervan overtuigt dat hij het koninkrijk al is binnengegaan, zal Satan hem twee blokken verder van de tempel ontmoeten en hem ervan overtuigen dat dit niet zo is. Maar als hij een innerlijke verlichting heeft, die in hem getuigt, omdat de Geest antwoordt op het bloed, zal niemand hem van het tegendeel kunnen overtuigen. Hij zal hardnekkig overtuigd zijn, welke argumentatie je hem ook voorlegt. Hij zal zeggen: "Maar ik *weet het*!"

Zo iemand is niet fanatiek of arrogant, hij is gewoon vol vertrouwen. Hij is als die gelukkige christen die in een fabriek werkte, en een kennis nodigde hem uit om een bijeenkomst bij te wonen waar iemand had aangekondigd dat hij het ongelijk van de christenen zou bewijzen. Dus ging hij naar de bijeenkomst. De spreker sprak welsprekend en onderbouwde zijn redenering met allerlei argumenten. Op weg naar buiten vroeg de vriend die hem had uitgenodigd hem: -Wat denk jij?

-Welnu, ik heb 25 jaar te laat naar deze lezing geluisterd," antwoordde de christen. 25 jaar geleden deed God in mij wat die man zei dat niet gedaan kan worden.

Dat is normaal christendom. Zo zouden we moeten zijn. Iedereen die ervoor kiest om Gods wil te doen, zal die vinden. Hij zal het uit persoonlijke ervaring weten.

Toch zijn er mensen die zich tegen God blijven verzetten, die weigeren om Christus te volgen, die altijd

geobsedeerd zijn door iets wat Hij hen heeft opgedragen, maar wat ze niet doen.

Je zegt dat je een cursus over de Bijbel gaat volgen. Je kunt de Bijbel bestuderen en alles leren over synthese en analyse en al de rest; maar als je je tegen God blijft verzetten zal het je net zoveel goed doen als het lezen van een ander boek. Alle bijbelstudiecursussen in de wereld kunnen je niet van binnenuit verlichten. Je kunt je hoofd vullen met kennis, maar op de dag dat je besluit dat je God gaat gehoorzamen, zal die kennis je hart binnensijpelen. Dan *zul* je *het weten*. Alleen de dienaren van de waarheid zullen de waarheid leren kennen. Alleen zij die gehoorzamen kunnen de innerlijke verandering ervaren.

Kennis is niet genoeg

Je kunt aan de buitenkant staan, alle informatie hebben en er alles over weten, en toch geen echte discipel zijn die Christus echt kent. Ik heb eens een boek gelezen over het innerlijke geestelijke leven, geschreven door een die geen christen was. Hij had een zeer scherpe en analytische geest. Hij had geestelijke mensen van buitenaf onderzocht, maar er was nooit iets tot hem doorgedrongen. Dat kan gebeuren.

Dit valt niet te ontkennen. Je kunt je Bijbel lezen, welke versie je maar wilt, en als je oprecht bent, zal je moeten toegeven dat je óf gehoorzaam bent óf innerlijk blind. Je kunt Romeinen woord voor woord herhalen en toch nog blind zijn. Hij kan alle Psalmen herhalen en aan dezelfde innerlijke blindheid lijden. Hij kan de leer van rechtvaardiging kennen en het vaste standpunt van Luther in de 16e eeuwse Reformatie innemen en toch innerlijk

blind zijn. Het is niet het lichaam van de waarheid dat ons verlicht, maar de Geest van de waarheid.

Als je bereid bent om de Heer Jezus Christus te gehoorzamen, zal Hij je geest verlichten, Hij zal je van binnenuit verlichten. De waarheid die je verstandelijk hebt gekend, zul je geestelijk kennen. De kracht zal je beginnen te overspoelen en naar buiten stromen en je zult jezelf veranderd zien, wonderbaarlijk veranderd. Het geeft veel voldoening om te geloven in een christendom dat mensen echt verandert.

Ik maak liever deel uit van een kleine groep die innerlijke kennis heeft, dan van een grote groep die alleen intellectuele kennis heeft. Op de grote dag van Christus' komst zal het er vooral om gaan of je innerlijk verlicht, geregenereerd en gezuiverd bent in je hart.

De grote vraag is: *kennen we Christus écht?*

HOOFDSTUK

3

Geloof in Gods karakter

In onze evangelische kringen is geloof een onderwerp waar we graag over praten en waar we over uitweiden. De belofte van Gods antwoord op gebed wordt vaker aangehaald dan de belofte die we in dit hoofdstuk zullen onderzoeken. Jezus spreekt tot zijn discipelen en zegt tegen hen:

> En wat gij de Vader ook vragen zult in mijn naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader verheerlijkt worde in de Zoon. Indien gij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen (Joh. 14:13-14).

Sommigen zijn bezorgd dat tekenen en wonderen door geloof niet meer in ons midden gebeuren. In onze tijd is alles vercommercialiseerd. En ik moet zeggen dat ik niet geloof in vercommercialiseerde wonderen.

Ik heb mijn twijfels over tekenen en wonderen die georganiseerd moeten worden, die een briefhoofd, een regisseur en veel lichten en camera's vereisen. Ik denk niet dat God op die manier werkt!

Maar de gelovige die alleen de woestijn ingaat, op zijn knieën knielt en naar de hemel schreeuwt, ik geloof dat God daar is. De prediker die standvastig durft te zijn en zijn prediking kost hem iets, God is er. De christen die bereid is om in een situatie te komen waarin hij een

antwoord moet krijgen van God en God alleen, de Heer is er!

Inmiddels zul je wel begrepen hebben dat ik een geloofsfilosofie heb. Om te beginnen kan ik niemand aanraden om geloof in geloof te hebben. Die ideeën zijn er genoeg. Er zijn predikers die volledig en hartstochtelijk toegewijd zijn aan het prediken van geloof. Het resultaat is dat mensen geloof in geloof hebben. Ze vergeten helemaal dat ons vertrouwen niet moet liggen in de kracht van ons geloof, maar in de persoon, in het geloof en in het werk van de Redder, Jezus Christus. Dus ik moet bekennen dat ik niet op die manier kan preken. Dat heb ik nooit gedaan en dat zal ik ook nooit doen. Ik ken een betere manier.

In zijn eerste brief schrijft de apostel Johannes met goddelijke inspiratie: "En dit is het vertrouwen dat wij in Hem hebben, dat als wij iets vragen naar Zijn wil, Hij ons verhoort. En als wij weten dat Hij ons hoort, wat wij ook vragen, dan weten wij dat wij de bede hebben die wij Hem gevraagd hebben" (5:14-15).

God is de basis van ons geloof

Ons vertrouwen ligt volledig in Christus Jezus. Hij is oorsprong en de bron van alles wat met ons geloof te maken heeft. In dat geloofsgebied hebben we te maken met Hem, de Almachtige God, Degene wiens wezenlijke aard heiligheid is en niet kan liegen. Ons vertrouwen neemt toe naarmate de grootsheid van Gods karakter (ofwel; het wezen, de aard, de natuur of de persoonlijkheid van God) duidelijker wordt voor ons geestelijk begrip. Degene met wie we omgaan is Degene die de perfecte belichaming is van trouw en waarheid.

Dit is het vertrouwen dat we in Hem hebben. Het geloof vliegt op zijn hemelse vleugels naar de lichtgevende toppen en zegt tevreden: "Als God het zegt, dan weet ik dat het zo is. Zoals we kunnen zien, is het het karakter van God dat ons dat vertrouwen geeft.

Ik moet opnieuw waarschuwen voor de grote verschillen die we vandaag de dag zien tussen evangelische rationalisten en evangelische mystici. Ik zei daar dat er een groot verschil is tussen vertrouwen hebben in God op basis van zijn karakter en de dingen van God proberen te bewijzen met de menselijke rede. Vandaag de dag hebben we evangelische rationalisten die erop staan om alles te reduceren tot wat verklaard en bewezen kan worden. Als gevolg daarvan wordt ons geloof gerationaliseerd en verlagen we de Almachtige God tot het lagere niveau van de menselijke rede.

Ik zeg niet dat de menselijke rede en het geloof in God tegengesteld zijn aan elkaar, maar ik benadruk dat de één boven de ander staat. Als we echt geloven in de waarheid van God, betreden we een andere wereld, een sfeer die oneindig boven de rede staat.

> Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en
> uw wegen zijn niet mijn wegen, zegt de HEERE.
> Zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn
> mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn
> gedachten hoger dan uw gedachten (Jes. 55:8-9).

Geloof gaat nooit in de tegenovergestelde richting van de rede; wat geloof doet is de rede negeren en erboven uitstijgen.

Bij het behandelen van deze kwesties in de tekst moeten we eerst terugkeren naar de duidelijke uitspraak van onze Heer: "En wat gij de Vader ook zult vragen in mijn naam, dat zal Ik doen". Veel van de gebeden die we om ons heen horen gaan nergens heen. Het zal ons geen goed doen als we het blijven verbergen of ontkennen. De waarheid is dat er op elke zondag genoeg gebeden worden uitgesproken om de hele wereld te redden, maar de wereld is nog steeds niet gered. Het enige dat naar ons terugkomt voor al deze gebeden is de echo van onze eigen stemmen. Ik beweer dat dit soort gebed, dat zo overheersend is onder ons, een zeer schadelijk effect heeft op de gemeente van Christus.

Gevaren in onbeantwoorde gebeden

Als onbeantwoord gebed in een gemeente lang aanhoudt, zal de kilte van ontmoediging de geesten van allen die bidden binnensijpelen. Als we blijven vragen en vragen, als nukkige kinderen, die nooit verwachten te krijgen waar we om vragen, maar er toch op blijven aandringen, zullen we van binnen erg koud worden.

Als we volharden in onze gebeden en nooit antwoorden ontvangen, dan zal het gebrek aan resultaten het natuurlijke ongeloof van ons hart bevestigen. Onthoud dit: "Het menselijk hart is van nature vol ongeloof". Ongeloof, niet ongehoorzaamheid, was de eerste zonde. Hoewel ongehoorzaamheid de eerste zonde was die werd opgetekend, lag achter de daad van ongehoorzaamheid de zonde van ongeloof, anders zou de ongehoorzaamheid niet hebben plaatsgevonden.

Het feit van onbeantwoorde gebeden zal ook het idee stimuleren dat religie niet echt is, en dit idee leeft bij veel mensen in onze tijd. "De religie is iets volledig subjectief," zeggen ze. " is niets echts aan.

Het is waar dat er misschien niets tastbaars is waarnaar religie kan verwijzen. Als ik het woord *meer* gebruik, denkt iedereen aan een grote watervlakte. Als ik het woord ster gebruik, denkt iedereen aan een hemellichaam. Maar als ik het woord *geloof* en *geloven* en *God* en *hemel* gebruik, dan is er geen beeld van de tastbare werkelijkheid die mensen kennen en waarnaar ieders geest onmiddellijk kan verwijzen. Voor veel mensen zijn dat gewoon woorden, zoals *stip* en *kabouter*. Er is dus een vals idee van onwerkelijkheid in ons hart als we bidden, en bidden, en bidden, en bidden, en geen antwoorden krijgen.

Het ergste van alles is misschien wel dat door ons falen in gebed de vijand het veld in handen krijgt. Het ergste van falen in een militaire campagne is niet het verlies van manschappen of het verlies van prestige, maar het feit dat de vijand het veld in bezit krijgt. In geestelijke zin is dit zowel een tragedie als een ramp. Satan zou altijd op de vlucht moeten zijn, altijd bezig met zijn achterhoede; maar in plaats daarvan houdt die godslasterlijke vijand zelfvoldaan en spottend stand, en Gods volk staat hem dat toe. Geen wonder dat het werk van de Heer zo op de achterhoede is. Geen wonder dat het werk van God stagneert.

Wat we ook vragen in zijn naam

Durven we ons te realiseren dat Jezus heeft gezegd dat we alles kunnen krijgen wat we in zijn naam vragen?

Johannes benadrukt die waarheid als hij zegt: "Dit is het vertrouwen, de vrijmoedigheid, de zekerheid die we in hem hebben". Ik voeg er geen woorden aan toe, want het oorspronkelijke Grieks impliceert alle drie: *vertrouwen, vrijmoedigheid, zekerheid*. Het woord *vertrouwen* is in moderne talen niet sterk genoeg om de volledige betekenis over te brengen, daarom gebruiken sommige vertalers het woord *vrijmoedigheid* en anderen het woord *zekerheid*.

Precies hier is de persoon van het geloof en persoon van het verstand van elkaar onderscheiden en gescheiden. Dit soort onderwijs, dat we vertrouwen kunnen hebben in God en dat Hij ons zal geven wat we vragen in de naam van Jezus, wordt totaal verworpen door de ongelovige. Die persoon zegt dat dit niet kan, dat het onaanvaardbaar is zonder de toets van de menselijke rede.

Ongeloof is niet alleen een mentale houding. Het is een morele kwestie.

Ongeloof is altijd zondig omdat het altijd een immorele toestand veronderstelt voordat het bestaat. Ongeloof is niet het falen van het verstand om de waarheid waar te nemen en te begrijpen. Het is niet de onwaarheid van een logische premisse. Het is niet de verkeerde conclusie die uit een logisch uitgangspunt wordt getrokken. Het is een morele zonde. Zij die zeggen dat ze niet in de beloften van God kunnen geloven, kunnen de taal waar we het hier over hebben niet begrijpen. Zij zeggen: "We moeten een betere reden hebben om de uitspraak van Johannes te geloven dat God onze gebeden zal verhoren en beantwoorden".

En toch, in al die tijd dat er nog steeds over het argument wordt gedebatteerd, blijft de persoon van het geloof standvastig in zijn of haar vertrouwen. De gelovige

vertrouwt niet op de menselijke rede. Hij of zij wijst de plaats van de rede niet af, maar weet dat er dingen zijn die de menselijke rede niet kan doen.

Ik ben niet tegen de menselijke rede

Ik ben nooit tegen de menselijke rede geweest. Ik heb me alleen uitgesproken tegen de poging van de menselijke rede om dingen te doen waarvoor hij niet gekwalificeerd is. Op alle gebieden waar de menselijke rede wel geschikt voor is, zeg ik: "Laten we hem gebruiken". Je hebt zeker een blikopener in huis en de rede leidt je in het gebruik ervan. Dat wil zeggen, je gebruikt de blikopener om metalen verpakkingen te openen, niet om de sokken van je peuter te stoppen. In bijna elk huishouden zitten een hamer en een zaag in de gereedschapskist. We weten waarvoor ze dienen en hoe we ze moeten gebruiken. We gebruiken ze niet om de muren van de eetkamer te behangen of om de tuin te vegen. Als het menselijk verstand gekwalificeerd is, zeg ik dat we het moeten gebruiken. Maar er zijn andere dingen die het menselijk verstand niet kan doen, dingen die zijn vermogen te boven gaan.

De rede kon ons niet vertellen dat Christus Jezus uit een maagd geboren zou worden, maar het geloof weet dat Hij dat was. De rede kan niet bewijzen dat Jezus de gedaante van een mens aannam en stierf voor de zonden van de mensheid, maar het geloof weet dat Hij dat deed. De rede kan niet bewijzen dat Jezus op de derde dag opstond uit de dood, maar het geloof weet dat dit is gebeurd omdat het geloof een kennisorgaan is. Rationalisten nemen het standpunt in dat de hersenen het enige kennisorgaan zijn, maar ze vergeten volledig of zien

over het hoofd dat de zintuigen en gevoelens ook middelen van kennis zijn, en zo ook geloof.

Als het buiten warm is, weten we dat heel goed. Gevoelens zijn een middel tot kennis. Een jongeman houdt van een jongedame, hoe weet hij dat? Leest hij een encyclopedie om zijn liefde op verstand te baseren? Nee, hij luistert naar zijn eigen hartslag. Hij weet het op gevoel.

Gevoelens zijn dus, samen met het verstand, een middel tot kennis en geloof kan in dezelfde categorie geplaatst worden. Dit betekent dat de persoon die zijn vertrouwen op God heeft gesteld toegang heeft tot een kennis, die de persoon die alleen denkt en redeneert niet kan hebben.

De rede kan niet zeggen: "Ik weet dat Jezus Christus zal komen om de levenden en de doden te oordelen", maar het geloof weet dat Hij dat zal doen. De rede kan niet zeggen: "Mijn zonden uitgewist", maar geloof weet dat ze vergeven en vergeten zijn. Simpel gezegd, het geloof negeert de rede en stijgt er bovenuit. Het intellect volgt het geloof op de voet, zoals een klein kind moeite heeft om zijn ouder bij te houden.

Daarom komt het woord "wonder" zo vaak voor in het Nieuwe Testament. "Toen zij dit hoorden, verwonderden zij zich". Het geloof deed wonderen en de rede volgde, met grote ogen en verwonderd. Zo zou het altijd moeten zijn.

Reden met korte benen

Maar in onze tijd hebben we de rede vooruit gestuurd, met zijn korte beentjes, en het geloof volgt nooit. Niemand verwondert zich, omdat alles verklaard kan worden. Ik heb altijd beweerd dat een christelijke gelovige een wonder is,

en op het moment dat je het kunt verklaren, heb je geen christen meer. Ik heb de pogingen van William James gelezen om de wonderen van Gods werking in het menselijk leven en de menselijke ervaring psychologisch te onderzoeken. Maar het echte kind van God is iemand die niet door menselijk redeneren kan worden verklaard.

In deze relatie met Christus Jezus door de nieuwe geboorte vindt er door de bediening van de Heilige Geest iets plaats dat de psychologie niet kan verklaren. Daarom stel ik dat geloof uiteindelijk de hoogste vorm van rede is, omdat geloof ons de kracht geeft om de Heilige Geest te begrijpen.

Hij leidt rechtstreeks naar de aanwezigheid van God. Onze Heer Jezus Christus is ons als een voorloper voorgegaan en staat namens ons in de aanwezigheid de Almachtige God. Alleen op deze manier kunnen we bereiken waarvoor we geschapen zijn en uiteindelijk in gemeenschap treden met de Oorsprong en Bron van ons wezen. We kunnen de Bron van leven liefhebben en in gebed spreken tot Hem die ons de nieuwe geboorte heeft gegeven. We kunnen rusten in de wetenschap dat God hemel en aarde heeft gemaakt.

We zijn misschien geen astronomen, maar we kunnen de God kennen die de sterren heeft gemaakt. We zijn misschien geen wetenschappers, maar we kunnen de God kennen die de wiskunde heeft gemaakt. Er kan technische kennis zijn die we niet kennen, maar we kunnen de God van alle kennis kennen. We kunnen de sluier doorbreken en Zijn aanwezigheid binnengaan. Daar staan we in ontzag en stilte, terwijl we de wonderen van de godheid aanschouwen. Het is het geloof dat ons daar brengt en de

rede kan niets afkeuren wat het geloof ontdekt en weet. De rede kan dat nooit doen.

Waarom denken sommige christelijke schrijvers dat ze de Almachtige God te hulp moeten schieten? Ze citeren altijd een paar wetenschappelijke feiten die volgens hen de Bijbel ondersteunen. Dat is wat deze goede mensen doen, maar ze gaan de verkeerde kant op. Velen van hen zijn beter dan ik, maar ze hebben het mis. Geen enkele opeenstapeling van wetenschappelijke feiten die we kunnen verzamelen kan ooit een geestelijk feit ondersteunen; we hebben te maken met twee verschillende sferen. De ene is de sfeer van de rede en de andere is de sfeer van het geloof in God.

Als de zon in het westen zou beginnen op te komen en naar het oosten zou gaan, als de zomer abrupt zou eindigen en ons midden in de winter zou gooien zonder een overgangsherfst, als het koren op de velden in de aarde zou groeien in plaats omhoog, geen van deze dingen zou mijn denken over God of de Bijbel veranderen. Ik mis de juiste woorden om goed te benadrukken dat geloof in God helemaal niet afhankelijk is van de steun van wetenschappelijke hulpmiddelen.

Geloof hangt af van Gods karakter

Nee, we hebben vertrouwen en vrijmoedigheid in God omdat Hij God *is*. We hebben genoeg over Zijn karakter / natuur geleerd om te weten dat we volledig op Hem kunnen leunen.

Er is je misschien verteld dat je meer geloof zult hebben als je meer Bijbelverzen uit je hoofd leert. Ik heb de Schrift uit mijn hoofd geleerd sinds ik christen ben

geworden, maar mijn geloof rust niet op de beloften van God. Mijn geloof rust in *het karakter* van God. Geloof moet rusten met vertrouwen in Degene die de beloften heeft gedaan. Er staat over Abraham geschreven dat "hij ook niet door ongeloof aan de belofte van God heeft getwijfeld, maar zich heeft gesterkt in het geloof, terwijl hij God de eer gaf, ten volle overtuigd dat Hij ook bij machte was alles te doen wat Hij had beloofd" (Rom. 4:20, 21). De eer werd aan God gegeven, omdat die aan Hem toekwam, niet Abrahams belofte of geloof.

Waar is de belofte dan voor? God geeft mij de belofte zodat ik op een intelligente manier kan weten wat Hij voor mij gepland heeft, wat God mij zal geven en waar ik aanspraak op kan maken. Dat is wat beloften zijn en het zijn intelligente aanwijzingen. Ze berusten op het karakter en de bekwaamheid van degene die ze heeft gedaan.

Ik zal het illustreren. Mijn nalatenschap bestaat voornamelijk uit mijn boeken. Ik heb een paar huishoudelijke meubels, maar niet veel en ze zijn ook niet erg duur. Dat en mijn boeken is alles wat ik bezit. Maar stel dat mijn erfgenamen bijeenkomen om mijn testament te horen voorlezen en ze horen: "Ik laat mijn zoon Lowell een jacht in de Golf van Mexico na. Aan mijn zoon Stanley laat ik een landgoed van honderd hectare in Florida na. Aan mijn zoon Wendell alle mineraalrechten die ik heb in Nevada". Weet je wat er zou gebeuren? Die zonen van mij, die bijeenkwamen om mijn testament te horen voorlezen, zouden met veel gevoel zeggen: "Arme vader, hij moet wel helemaal gek zijn om 'n testament te schrijven!
Het slaat nergens op omdat hij geen van die dingen bezat. Hij kan niets waarmaken van wat hij heeft gezegd.

Maar als de rijkste man van het land sterft en zijn erfgenamen bijeenkomen om zijn testament te horen voorlezen, let elk hen op de vermelding van zijn naam omdat dit een testament is dat door veel middelen wordt ondersteund. De man schreef zijn testament zodat zijn erfgenamen zouden weten wat ze konden opeisen. Op dezelfde berust geloof niet alleen op beloften,
maar is gebaseerd op het karakter van degene die deze beloften heeft gedaan.

God kan niet liegen

Als ik dan in mijn Bijbel lees, zie ik deze belofte: "Als wij iets vragen naar zijn [Gods] wil, hoort Hij ons. En als wij weten dat Hij ons hoort in alles wat wij vragen, weten wij dat wij de bede hebben die wij Hem gevraagd hebben". Dat is een belofte die God aan ons doet! Ik lees ook de woorden van Jezus: "En wat jullie de Vader ook vragen in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader verheerlijkt wordt in de Zoon" (Joh. 14:13). Dat is een belofte van God! Maar hoe goed zijn de beloften? Zo goed als het karakter van de belofte-maker is. Hoe goed is het? Ah, daar is ons vertrouwen. Geloof zegt: "God is God!". Hij is de heilige God die niet kan liegen, de God die oneindig rijk is en die al zijn beloften kan houden. Hij is de God die oneindig oprecht en eerlijk is en die nog nooit iemand bedrogen heeft. Hij is de God die oneindig waar is. Zo goed en waarachtig als God is, zo goed en waarachtig zijn zijn beloften.

Dus waar gaan we de fout in, hoe zit het met vertrouwen?

We gedragen ons onaanvaardbaar tegenover Hem, we proberen Hem te gebruiken om uit de hel te ontsnappen. We gebruiken Hem om ons te helpen als ons kind ziek is, en dan gaan we verder op onze eigen manier. Dan proberen we ons geloof te vergroten door meer beloften in de Bijbel te lezen. Maar dat werkt niet, dat kan ik je met zekerheid zeggen. We moeten geïnteresseerd zijn in de persoon en het karakter van God, niet in de beloften. Door de beloften leren we wat God voor ons heeft voorbereid, leren we wat we als onze erfenis kunnen opeisen, leren we hoe we moeten bidden. Maar het geloof zelf moet rusten in het karakter van God.

Waarom benadrukken we dit niet in onze evangelische kringen? Waarom zijn we bang om tegen de mensen in onze kerken te zeggen dat ze God moeten kennen? Waarom vertellen we ze niet dat ze verder moeten gaan dan God als reddingsboot voor hun redding of als ladder om uit een brandend gebouw te ontsnappen? Hoe kunnen we onze mensen helpen om het idee te overwinnen dat God alleen bestaat om hen te helpen hun bedrijf te runnen of hun vliegtuig te besturen?

God is geen stationsportier die je tassen draagt en je bedient. God is God. Hij is de Schepper van de hemelen en aarde. Hij houdt de wereld in Zijn handen en weegt het stof van de aarde in een balans. Hij spreidt het uitspansel uit als een mantel. Hij is de grote en almachtige God. Hij is niet jouw dienaar.

Hij is jouw Vader en jij bent Zijn kind. Hij zit in de hemel en jij bent op aarde.

Waarom wordt er niet meer over God gepreekt?

Als ik denk aan de engelen die hun gezichten bedekken in de aanwezigheid van de God die niet kan liegen, vraag ik me af waarom elke prediker van het evangelie zich er niet aan wijdt om meer over God te prediken en niets anders. Wat zou er gebeuren als elke prediker zich een jaar lang alleen maar zou wijden aan het prediken over het karakter en de persoon van God, over wie Hij is, Zijn eigenschappen, Zijn volmaaktheid, Zijn wezen, het soort God dat Hij is en waarom we van Hem houden en waarom we Hem moeten vertrouwen? Ik durf te zeggen dat God al snel de hele horizon, de hele wereld zou vullen. Geloof zou ontspruiten als gras bij de waterstromen. En nadat ze over de beloften van God hadden gepreekt, zou de hele gemeente in koor uitroepen: "We kunnen op de beloften vertrouwen, want zie wie ze gedaan heeft! Dit is vertrouwen, dit is vrijmoedigheid.

Vertrouwen kan langzaam tot ons komen omdat we geboren en getogen zijn in een omgeving van leugens. David zei met ontzetting: "Ieder mens is een leugenaar" (Ps. 116:11). We lezen niet dat hij van gedachten veranderde nadat zijn verdriet voorbij was, want we hebben allemaal een bedrieglijk hart, van nature volkomen verdorven. We groeien op in een wereld waarin liegen een kunstvorm is. Zet de radio of televisie aan en je zult nauwelijks een stukje reclame vinden waarin de adverteerder twintig seconden spreekt zonder te liegen. We zijn gewend geraakt aan leugens. Billboards liegen. Tijdschriften liegen. Al deze leugens zijn overal om ons heen en we slikken ze zonder het ons bijna te realiseren. We hebben ons vertrouwen in mensen verloren.

Als een man, een volslagen vreemdeling, op mijn deur klopt en zegt: "Neem me niet kwalijk. Omdat u zo'n vooraanstaande en verantwoordelijke burger bent in deze buurt, kom ik u honderd dollar geven". Ik zou het niet aannemen. Ik zou weten dat daar ergens de haak zou zitten. We hebben het punt bereikt dat we in alles om ons heen bedrog verwachten.

Op een dag stopte er een jongeman voor de deur van de pastorie: ", meneer Tozer!" Dat hij mijn naam kende verbaasde me helemaal niet, want hij had het van mijn buurman kunnen weten. Hij had een glimlach op zijn gezicht die maar niet weg wilde gaan. Ik vroeg hem of hij tijdschriften verkocht.

"Tijdschriften verkopen?" antwoordde hij met een toon ik hem diep had gekwetst door mijn wantrouwen. "Dat zou ik niet doen!" Maar na een kwartiertje praten gaf hij toe dat ik hem kon helpen met zijn studiekosten als ik geïnteresseerd was in een tijdschrift dat hij kende en waarop ik me kon abonneren. Maar hij verkocht geen tijdschriften.

Een psychologie van misleiding

We leven voor een groot deel in een land van leugens en bedrog. Er zit een psychologie van misleiding en wantrouwen in ons ingebakken onze geboorte. Maar als we de sfeer van Gods koninkrijk binnengaan, de sfeer van het geloof, merken we dat alles anders is. Leugen en bedrog zijn onbekend in de hemel. In het gezegende hemelse koninkrijk heeft nog nooit iemand een ander bedrogen. Onze geliefde oude Bijbel is een boek van absolute eerlijkheid.

Toen Christus op aarde was en onder ons wandelde, gebruikte Hij helemaal geen slimme evangelisatiemanoeuvres. Hij zei nooit: "Hef nu je hand op, laat hem nu zakken". We hebben allemaal wel eens gehoord van mensen die zogenaamd christelijk werk doen, maar we vragen ons af of sommigen van hen geen deugnieten zijn. Dank God dat er in Zijn ware koninkrijk geen vuile bedriegers zullen zijn die misbruik maken van vrome oude vrouwen ("Je doet me denken aan mijn moeder die altijd bad. Wil je voor me bidden? Ik heb 500 dollar nodig om God te dienen."). Hij weet dat ze het geld heeft en voordat ze vertrekt heeft hij de cheque al in zijn hand. Hij is weggekomen op de rug van anderen).

Ik heb meer respect voor de man die een bank berooft onder bedreiging van een vuurwapen dan voor die perverse bedrieger die met zijn gladde praatjes en hypocriete gebeden op nietsvermoedende mensen aast. Zulk gedrag maakt me boos. Als er één plaats in de wereld is waar mensen oprecht en eerlijk zouden moeten zijn, dan is het wel in Gods kerk. Ik wil zo leven en prediken dat de leden van de kerk hun vrienden kunnen meebrengen en hen kunnen verzekeren dat ze kunnen geloven wat ze vanaf deze kansel horen. Ik kan het soms mis hebben, maar ik wil altijd eerlijk zijn. Zolang ik de gelegenheid heb om dat te doen, zal niemand die bedriegt ooit een uitnodiging van mij ontvangen om deze positie in te nemen.

Het kan herhaald worden: de Bijbel vertelt ons altijd de waarheid. God vertelt ons het hele verhaal over mannen en vrouwen. De Bijbel vertelt ons over wat wij moeten weten. De Bijbel vertelt ons over David, een man naar Gods hart, en hoe hij ten val kwam toen hij overspel pleegde. Wij

zouden dat hoofdstuk hebben overgeslagen, maar God liet het erin staan. De Bijbel vertelt ons over Petrus, één van de apostelen van de Heer. Maar Petrus zwoer ooit dat hij niets van Jezus wist en dat detail staat in de Bijbel.

Misbruik de Bijbel niet

Je kunt op Bijbel staan, op zijn waarheid en alles wat hij over God zegt. Je kunt erop vertrouwen. Maar misbruik hem niet en maak er geen misbruik van. De Bijbel vertelt je niet dat je gemoedsrust krijgt als je Christus aanvaardt. Er staat niet dat je, omdat je christen bent, zult ontspannen en twaalf uur per zult slapen. Er staat niet dat je plotseling succesvol zult zijn in wat je doet, of dat er haar op je kale hoofd zal groeien.

De Bijbel vertelt je dat je nu eeuwig leven kunt hebben, met lijden, ontbering en kruisdragen, maar met grote heerlijkheid in het leven dat komt. De Bijbel vertelt je duidelijk dat als je bereid bent om de doornen en het kruis, de ontberingen en de vijandigheid te accepteren, je de kroon kunt krijgen.

Dat is wat de Bijbel ons vertelt. Dat is wat dit oude en eerbiedwaardige boek ons vertelt, dus het is geen wonder dat de heiligen van God willen sterven met hun Bijbel in hun handen!

Jezus vertelt ons: "Wat je ook vraagt in mijn naam, ik zal het doen. Je kunt alles vragen in mijn naam". Vragen in Jezus' naam betekent dat we vragen naar Zijn wil. Dit is waar de beloften om de hoek komen kijken: "Je moet ze kennen om te weten wat Zijn wil is". Leer het Woord van God uit je hoofd; laat het een deel van je wezen worden

zodat je volledig kunt vertrouwen op de verdiensten van Jezus.

De verdiensten van Jezus zijn voldoende. We zullen het paradijs binnengaan omdat Jezus eruit kwam, zodat wij erin konden komen. Wij zullen leven omdat Jezus stierf. Wij zullen bij God zijn omdat Jezus werd afgewezen van Gods aanwezigheid in de terreur van de kruisiging.

Ons geloof rust op het karakter van God en op de verdiensten van Zijn Zoon, Jezus Christus. We hebben niets te dragen, alleen onze arme, ellendige ziel. De zondaar die denkt dat hij of zij goed is, heeft de deur van het koninkrijk voor altijd gesloten. Maar wie weet dat hij of zij de voornaamste van alle zondaars is en volkomen onwaardig, en in nederigheid komt, afhankelijk van de verdiensten van Jezus, die zal binnengaan.

We kunnen niet onderhandelen met God

Je kunt niet tot God komen met ijdele bedoelingen en beloften, maar als je jezelf volledig overgeeft aan Zijn genade en barmhartigheid, vertrouwt op Zijn karakter en op de verdiensten van Zijn Zoon, dan zul je de verzoeken krijgen die je Hem doet.

Je kunt dit vertrouwen in God hebben en dit soort respect voor Zijn wil. Verwacht niet dat God wonderen voor je doet zodat je er boeken over kunt schrijven. Probeer Hem nooit te vragen om je dingen te sturen alsof het speelgoed is waarmee je voor anderen kunt spelen.

Maar als je in de problemen zit, je zorgen maakt over je situatie en bereid bent om eerlijk tegen God te zijn, dan kun je op Hem vertrouwen. Je kunt tot Hem komen in de verdiensten van Zijn Zoon, Zijn beloften opeisen en Hij zal

je niet laten frustreren. God zal je helpen en je zult de weg van bevrijding vinden.
God zal de hemel en de aarde voor je bewegen, zolang je op Hem vertrouwt.

HOOFDSTUK 4

De ware discipelen van Christus

Ben je een ware discipel van Christus of ben je een ander soort discipel? Tot hen die in Hem geloofden, zei Hij:

> Indien gij in mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk mijn discipelen; en gij zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken (Joh. 8:31, 32).

We kunnen veel leren van wat *niet* gezegd of geschreven wordt. Als ik bijvoorbeeld "omhoog" zeg, wordt er verondersteld een "omlaag" te zijn. Als ik zeg "lang", impliceert dit dat er ook een "kort" is, of ik had niet "lang" moeten zeggen. Als ik zeg "goed", dan moet er ook een "slecht" zijn, anders zou er geen "goed" zijn om mee te vergelijken. Dus toen Jezus sprak over ware discipelen, moeten er ook andere soorten zijn geweest.

Voordat we verder gaan met het bekijken van enkele van de andere soorten discipelen en hen vergelijken met de "ware" discipelen, moeten we eerst het kader van Jezus discussie met de Farizeeën bekijken. Eerst hadden ze hem gevraagd: "Waar is uw Vader" (8:19). Waarop Jezus durfde te antwoorden: "Noch kent gij mij, noch mijn Vader; indien gij mij kende, zoudt gij ook mijn Vader kennen" (8:19). Vervolgens zei Hij: "Ik ga weg, en gij zult Mij zoeken,

maar in uw zonde zult gij sterven; waar Ik heenga, kunt gij niet komen" (8:21).

Even later stellen ze hem de brutale vraag: "Wie bent U?" (8:25). Jezus antwoordt hun: "Ik ben degene van wie Ik jullie heb verteld dat Ik hem ben. Heb Ik niet gezegd: 'Vernietig deze tempel, en over drie dagen zal Ik hem oprichten'? Dat is wie Ik ben. Ik verwees naar Mezelf en zei: 'Want de Mensenzoon komt in de heerlijkheid van Zijn Vader met Zijn engelen. Dat is wie Ik ben. Ik zei: 'Hij die tot jullie spreekt is de Christus'. Ik zei: 'De Zoon geeft licht aan wie Hij wil', dat is wie Ik ben".

"Ik zei: 'Ik ben het brood des levens, dat uit de hemel neerdaalt en de wereld leven geeft. Ik zei: 'Ik ben het licht van de wereld; wie Mij volgt, zal niet in de duisternis wandelen". Dat is wat Ik ben. Ik spreek en oordeel en de Vader is met Mij omdat Ik altijd doe wat Hem behaagt. Ik ben de spreekbuis van de Vader. Dat is wat Ik ben.

Jezus was God die sprak

Laten we niet vergeten dat Jezus had kunnen zeggen en ook heeft gezegd: "Ik spreek en oordeel. Ik spreek in de naam van de Vader. Jezus kwam niet om menselijk advies te geven dat mensen konden nemen of laten wat ze wilden. In plaats daarvan sprak hij altijd met absolute en definitieve autoriteit. Hij was niet zomaar een man die sprak. Zijn raad was niet zomaar de raad van een goede en religieuze man. Hij was de spreekbuis van God. Dit is dus wat Jezus zei tegen degenen die hem vroegen:

> Ik ben van boven... maar Hij die Mij gezonden heeft, is waarachtig; en wat Ik van Hem gehoord

heb, dat spreek Ik tot de wereld... Ik doe niets uit Mijzelf, maar zoals de Vader het Mij geleerd heeft, zo spreek Ik. Want Die Mij gezonden heeft, is met Mij (Joh. 8:23, 26, 28, 29).

Jezus verklaarde aan hen dat Hij sprak in de naam van de Vader, en voor wiens absolute boodschap geen beroep mogelijk was. Dit was iets heel anders dan wat we tegenwoordig meestal horen in kerkelijke kringen: Een bisschop zegt: "Het moet zo zijn...". Tegen zijn besluit kan echter altijd beroep worden aangetekend bij de aartsbisschop. Maar als de Heer Jezus Christus spreekt, is er geen beroep mogelijk. We blijven bij Jezus of we blijven in de eeuwige nacht, we luisteren naar Hem of we blijven voor altijd in onwetendheid, we ontvangen Zijn licht of we blijven eindeloze duisternis.

Straks komt er iemand die zich geroepen voelt om te protesteren: "Wat een arrogantie, wat een intolerantie, ik vind niet dat het christendom intolerant hoeft te zijn". Wel, ik kan die persoon nog wat meer laten schrikken. Ik geloof in christelijke naastenliefde, maar ik geloof helemaal niet in christelijke tolerantie. De persoon die de naam van Jezus haat, die gelooft dat Hij niet de Zoon van God was, maar een bedrieger, verdient onze liefde. Ik geloof dat als ik de buurman van die persoon was, ik geen hek tussen ons in zou zetten. Als ik met hem of haar zou samenwerken, zou ik proberen vriendelijk te zijn.

Ik geloof in christelijke liefde, maar ik geloof niet in die zwakke tolerantie die we zo gepredikt horen worden, het idee dat Jezus iedereen moet tolereren en het christendom alle soorten leer moet tolereren. Ik geloof er

helemaal niet in, omdat er geen dozijn "juiste" mogelijkheden zijn. Er is maar één juiste weg. Er is maar één Jezus, één God en één Bijbel.

Als we zo tolerant worden dat we mensen de geestelijke mist en de geestelijke duisternis in leiden, handelen we niet als christenen, maar als lafaards. Het beste wat we kunnen doen is onthouden dat wanneer Christus Jezus heeft gesproken, dat ook zo is.

Toen Christus bevestigde dat Hij uit het hart van de Vader kwam, toen Hij verklaarde dat Hij het eeuwige Woord was dat vanaf het begin bij God was, die God was en God is, hoorden we de waarheid. Ons standpunt is duidelijk. Jezus is niet langer een reeks andere filosofieën. Jezus is de enige weg. Hij is voldoende.

Christenen zijn niet de enige "fanatici".

Wij evangelischen en conservatieven in de theologie worden er vaak van beschuldigd intolerant te zijn. Ik kan alleen maar antwoorden dat wetenschap en filosofie nog arroganter en intoleranter zijn dan religie ooit kan zijn. Ik heb het nooit aangedurfd om met mijn Bijbel een laboratorium binnen te gaan en een wetenschapper te vertellen hoe hij zijn experimenten moet uitvoeren. En ik zal hem bedanken dat hij zijn reageerbuis niet in het Heilige gebracht heeft mij te vertellen hoe ik mijn bediening moet doen. De wetenschapper heeft mij niets te zeggen over Jezus Christus, onze Heer. Hij kan niets toevoegen en ik hoef geen beroep op hem te doen.

Ik heb Plato en de andere filosofen bestudeerd. Ik heb nooit gemerkt dat Plato iets belangrijks toevoegde aan wat Christus Jezus zei. Het bestuderen van filosofen heeft me

geholpen om mijn denken te verduidelijken en mijn perspectief te verbreden, maar het is niet noodzakelijk voor mijn verlossing.

Ik kan alleen maar dit zeggen: laten we tolerant zijn voor zover we tolerant kunnen zijn, en laten we barmhartig zijn tegenover degenen die we niet kunnen tolereren. Maar laten we geen moment veronderstellen dat we een zeer krachtig standpunt moeten innemen zonder precies te weten wat we geloven.

Een oprecht persoon kan op zoek naar Jezus zijn en het toch niet helemaal begrijpen. Het kan een week of een maand, een jaar of tien duren voordat hij of zij het begrijpt. Maar die persoon kan er zeker van zijn dat onze Heer nooit iets anders zal zeggen dan wat Hij al gezegd heeft. Hij zal nooit proberen een zijweg in te slaan. Hij zal nooit de opmerking plaatsen: "Zo bedoelde Ik het niet". Hij zegt wat Hij bedoelt en Hij meent wat Hij heeft gezegd. Hij is het eeuwige Woord en we moeten naar Hem luisteren als ons discipelschap oprecht en consequent is.

Vroeger dachten we met vreugde aan hen die ware discipelen van Jezus Christus zijn. De ware discipel heeft nooit gehandeld zonder te zien en te begrijpen waar zijn beslissingen toe leiden. Zo iemand is pas christen geworden nadat hij er goed over heeft nagedacht. Een ware discipel heeft het Woord toegestaan om zijn hart te doorzoeken. Een ware discipel heeft een besef van persoonlijke zonde en de noodzaak om daarvan verlost te worden. Een ware discipel is gaan geloven dat Jezus Christus de enige is die hem van schuldgevoelens kan verlossen. Een ware discipel is iemand die zichzelf zonder

twijfel of voorbehoud aan Christus, de Verlosser, heeft toegewijd.

Een echte discipel beschouwt het christendom niet als een halfslachtige toewijding. Zo iemand is christen geworden op alle gebieden van zijn of haar leven. Een ware discipel heeft een punt in de christelijke ervaring bereikt waarop er geen weg meer terug is. Je kunt hem 24 uur per dag volgen, dag en nacht. Je kunt rekenen op zijn trouw aan Christus en zijn vreugdevol verblijf in het Woord van God.

De andere soorten discipelen

Hoe zit het met andere soorten discipelen?

Ten eerste moeten we kijken naar de persoon die door een impulsieve reactie een discipel van Christus wordt. Dit is waarschijnlijk de persoon die op een golf van enthousiasme tot Christus kwam, en ik heb mijn twijfels over degene die zich snel en gemakkelijk bekeert. Ik heb de indruk dat iemand die zich gemakkelijk tot Christus bekeert net zo gemakkelijk weer terug kan keren. Ik maak me zorgen over de persoon die zich snel overgeeft, die geen weerstand biedt tegen wat hem wordt verkocht.

Ik houd van de zondaar die zich bewust is van wat er aan de hand is, ook al staat hij of zij voor je en kijkt hij of zij je in de ogen en zegt: "Ik geloof het niet in en ik wil het niet! Er komt een tijd dat die persoon anders over Christus en het christendom gaat denken. Hij of zij zal de tijd nemen om tot rust te komen, te luisteren en na te denken over het Woord. Langzaam maar zeker zal hij of zij tot de conclusie komen dat de weg van Christus de juiste weg is.

Als die persoon een christen wordt, heb je iemand die het begrepen heeft en stevig in zijn schoenen staat.

Maar wie zwak is en door anderen meegesleept, gaat gemakkelijk binnen en kan op dezelfde manier ook weer weggaan. Als hij overgehaald kan worden om het koninkrijk binnen te gaan, kan hij er ook op elk moment weer uitgehaald worden.

Sommigen worden discipelen omdat ze in de juiste gemoedstoestand waren. Denk bijvoorbeeld aan een man wiens moeder onlangs is overleden. De uitnodigingspsalm gaat over "Zeg tegen mama dat ik haar daar zie", en hij komt huilend naar voren. De anderen denken dat hij berouw heeft, maar in werkelijkheid denkt hij alleen maar aan zijn moeder. Impulsief christendom is niet het antwoord op waarachtig discipelschap. God gaat ons niet Zijn koninkrijk in duwen. De Bijbel vertelt ons de waarheid wanneer hij verklaart: "Zie, nu is de aanvaarde tijd, zie, nu is de dag van verlossing" (2 Kor. 6:2), maar God wil niemand uit zijn cocon helpen voordat hij er klaar voor is.

Ik ben het eens met de man of vrouw die verstandig genoeg is over zijn of haar beslissing om oprecht te zeggen: "Ik heb een dag nodig om hierover na te denken" of "Ik heb een week nodig om de Bijbel te lezen en te mediteren over wat deze beslissing inhoudt".

Ik heb het nooit een compliment voor de christelijke kerk gevonden dat we in zo'n korte tijd enthousiasme kunnen opwekken. Hoe minder vloeistof er in de pot zit, hoe sneller het begint te koken. Er zijn mensen die zich met enthousiasme bekeren en op dezelfde manier weer vertrekken.

Pas op voor de persoonlijkheidscultus

Ik ben ook het soort discipelen tegengekomen die christen lijken te zijn vanwege de persoonlijkheidscultus. Ze zijn verblind en in de ban van een grote dosis aantrekkelijke persoonlijkheid. We kunnen niet ontkennen dat wanneer sommige individuen glimlachen, hun gezicht aantrekkingskracht uitstraalt en mensen hen onmiddellijk willen volgen.

Ik heb me altijd een beetje geërgerd aan persoonlijkheidstests, ook al ben ik er verslaafd aan. Ik heb er nooit een gevonden waar ik echt iets aan had. Ik eindigde altijd met een slechte interpunctie. Maar ik heb er nooit een gemist die vroeg: "Ben je een goede echtgenoot?" "Ben je een goede vader?" "Ben je erin geslaagd om je persoonlijkheid te ontwikkelen?".

Ik sprak eens in vertrouwen met Dr. H.M. Shuman, de langjarige voorzitter van de Christian and Missionary Alliance en een zeer wijs christelijk filosoof, en ik zei tegen hem:

-Dr. Shuman, niemand zal mij volgen. Ik blijf alle charme en persoonlijkheid opmerken die grote leiders tentoonspreiden - ze hoeven alleen maar te fluiten en er komt een menigte aan!

-Godzijdank hoeven ze je niet te volgen," antwoordde Dr. Shuman. Zelfs als ze je niet volgen, predik je Christus zodat ze *Hem* zullen volgen.

Als we hierover nadenken, herinneren we ons dat de Schriftteksten zeggen dat Jezus zelf niet dat soort charme had waardoor anderen zich tot Hem aangetrokken voelden. Hij had niet zo'n verblindende persoonlijkheid. Ik denk dat Hij een heel normale, gewone Jood was, omdat Judas Hem

moest kussen zodat de soldaten Hem konden identificeren. Als Jezus een televisiepersoonlijkheid was geweest en zijn rol goed had gespeeld, dan had niemand met zijn vinger naar Hem hoeven wijzen en zeggen: "Dat is hem".

Maar toen Jezus zijn mond opendeed, kwam er genade en waarheid uit en mannen en vrouwen bevonden zich in de positie dat ze de woorden die van zijn lippen kwamen moesten afwijzen of Hem moesten volgen. In beide gevallen waren ze nooit meer dezelfde.

De halfhartige discipelen

Laten we nu denken aan degenen die half discipelen zijn, dat wil zeggen, die deels discipel, half discipel zijn. Het zijn mannen en vrouwen die hun leven gedeeltelijk onder het Heerschappij van Christus plaatsen, maar die andere gebieden buiten Zijn controle laten. Vele jaren geleden kwam ik tot de conclusie dat als Christus niet de controle heeft over mijn hele wezen, Hij waarschijnlijk niets van mij onder Zijn heerschappij heeft.

Het lijkt misschien vreemd, maar ik heb christelijke discipelen ontmoet die half gered waren. Vraag me alstublieft niet om hen theologisch te identificeren. Dat kan ik niet. Ik ben dankbaar dat God mij niet vraagt om aanbevelingsbrieven te schrijven voor mensen die Hij niet kan herkennen.

Hij vraagt mij niet om dat te doen, omdat Hij weet waar iedereen is, in of uit het koninkrijk, en ik niet.

Ik weet alleen dit over deze mensen die ik als halve discipelen zie: "Zij zullen de Heer toestaan om hen in sommige dingen lastig te vallen, maar in andere helemaal niet. Ze gehoorzamen de Heer op bepaalde gebieden in hun

leven, maar zijn Hem op andere gebieden bewust en koppig ongehoorzaam. Het resultaat is dat ik niet weet waar ik deze mensen moet plaatsen. Ik weet niet wat ik met ze aan moet. Daarom moet ik het aan God overlaten.

Ik wil geen halfslachtige christen zijn. Ik wil dat mijn hele leven, mijn hele wezen, onder de heerschappij van de Heer Jezus Christus is. Een oude Engelse prediker zei altijd: "Als Christus niet de Heer van alles kan zijn, dan zal Hij nergens de Heer van zijn!" Hij wil inderdaad de Heer van mijn hele leven zijn. Hij wil dat ik een discipel ben die Hem mijn hele leven laat leiden.

Stel dat een jonge christen zijn geestelijk leven begint met een stralend gezicht. Hij knielt neer in de gebedsbijeenkomst en zegt: "Heer, ik ben van U, gebruik mij! Hij blijkt een toegewijd en voorbeeldig christen te zijn. Dan verschijnt er een heel mooie jongedame. Ze is geen christen, maar ze heeft een mooi figuur, een aantrekkelijke persoonlijkheid en zachte, lieve stem. De jonge christenman raakt in haar geïnteresseerd en zij begint hem van de Heer weg te leiden. Uiteindelijk wordt er getrouwd, richten ze hun huis in en al snel komt de jongeman niet meer op gebedsbijeenkomsten. Je vraagt hem wat er aan de hand is en hij antwoordt: "Nou, er komen andere familieplannen aan die mijn vrouw aan het organiseren is". Het zal niet lang duren voordat hij een halfslachtige christen en een halfslachtige echtgenoot wordt, die nergens erg zijn best doet.

Ik wil niet wreed klinken, maar ik moet eerlijk zijn. Jezus Christus wil en moet Heer zijn. Hij moet het Hoofd en de Heer zijn op alle gebieden van ons leven. We kunnen geen bruid of echtgenoot, een huis of een baan hebben die

opgesloten zit in een luchtdicht compartiment waar Jezus geen controle over heeft. Als Jezus Christus niet de Heer van ons hele wezen is, dan zijn we geen ware christenen.

Er zijn ook de kortetermijndiscipelen

Anderen zijn discipelen, maar alleen door voor een bepaalde tijd. Ik heb sommigen van hen ontmoet. Ze laten altijd een deur open. Ze verbranden nooit de bruggen die ze achterlaten. Ze komen nooit op het punt dat ze niet meer terug kunnen. Ik geloof dat een christen een echte, authentieke christen is als hij dat zij het punt bereikt dat zij niet meer terug kan.

De leden van onze kerken zouden zich geen zorgen maken over de vraag of ze wel of niet verloren kunnen gaan nadat ze christen zijn geworden als ze in een goede positie en in een goede relatie met God zouden staan. Ze moeten zeggen: "Heer, ik ga me geen zorgen maken over die theologische problemen, maar ik ga het nu oplossen en op het punt komen waar ik niet meer terug kan. Ik wil niet van U gescheiden zijn. Maar er zijn nog steeds kortetermijndiscipelen die nog niet dat punt hebben bereikt waarop ze niet meer terug kunnen. Het zijn halfhartige, kortstondige christenen. Seizoensgebonden christenen. Ze gaan naar de kerk met Kerstmis, Pasen en andere speciale gelegenheden. Ze zijn heel gelovig in bepaalde seizoenen van het jaar.

Heb je ooit gehoord van "kameleon" discipelen? Ze veranderen van kleur met de omgeving. Er zijn zelfs predikers die zo zijn. Ze hebben het vermogen om te praten als de mensen in de groep waar ze bij zijn. Als ze met liberale denkers zijn, Zullen ze als liberalen gaan klinken.

Als ze onder evangelischen zijn, zullen ze praten als evangelischen. We zijn "aanpasbaar", zeggen ze. "Wij geloven in aanpassingen. Die mensen hebben geen aanpassingen nodig, ze hebben God nodig!

Als christelijke discipelen moeten we zijn wat we overal zijn. Zoals diamanten. Een diamant past zich niet aan de situatie aan; hij is altijd een diamant. Zo zou het ook met christenen moeten zijn; ze moeten altijd christen zijn. We zijn geen christenen als we wachten op de juiste sfeer om onze religie te beoefenen. We zijn geen christenen als we naar de tempel moeten gaan om gezegend te worden. We zijn geen christenen totdat we onszelf helemaal aan Christus hebben gegeven, totdat we het punt hebben bereikt waarop we niet meer terug kunnen en niet langer seizoenschristenen zijn, maar gewone christenen. We gaan door om onze geliefde Heer steeds beter te leren kennen.

Het is goed dat we eens kijken naar de kenmerken van hen die geen ware discipelen zijn. Sommigen zien er heel vroom uit. Op zondagochtend zien ze er zelfs zo vroom uit als opgeblazen uilen.

We hebben een aantal van hen in onze evangelische kringen. Ze hebben het gevoel dat ze op zondag om 11.00 uur 's ochtends vroom kunnen zijn. Het is een heel geschikte tijd. Ze hoeven niet gelovig te zijn om 's ochtends op tijd op te staan voor de dienst om 11.00 uur. Ze missen hun zondagse maaltijd ook niet. Ze krijgen een beetje vernieuwing. De aanbidding duurt niet lang. De muziek is meestal goed. Het kost hen alleen de dollar die ze in het zakje doen.

Als gevolg daarvan staan degenen die maar één keer per week, op zondagochtend, naar de kerk komen toe dat

anderen hen ervan verdenken dat ze slechts halfhartige discipelen van de zondagochtend zijn. Ze gaan niet genoeg naar de eredienst om te laten zien dat ze een ander soort discipel zijn.

Ze hebben hun andere liefdes niet opgegeven

Een ander kenmerk is dit: "Ze hebben hun andere liefdes niet opgegeven". Fenelon zei vele jaren geleden: "Verlaat die andere liefdes om *de liefde* te vinden. Verlaat de andere minnaars zodat je de grote *minnaar* kunt vinden. Verlaat datgene waarvan je het meest houdt, opdat je de ware *liefde* vindt die overblijft". Maar deze "andere" discipelen zijn niet van plan om het te doen, ze zijn niet bereid om hun liefdes op te geven. Ze willen de wereld in de ene hand nemen en het kruis in de andere als koorddansen tussen hemel en hel. Ze vertrouwen erop dat ze door Gods genade een laatste sprong kunnen maken als ze de poorten naderen.

Nee, ik denk het niet. Ik herinner me Balaam in de Schrift. Hij bad op een klagende manier en op basis van dat gebed zou de helft van de predikers in dit land hem de hemel in hebben geschoven. Hij zei:

> Laat mij de dood van de rechtvaardigen
> sterven, en mijn laatste einde zal
> zijn als het zijne (Num. 23:10).

Toen stond hij op en ging naar de kant van de zondaars en vocht tegen de rechtvaardigen in de strijd. Toen hij stierf, wat voor soort dood denken we dat hij stierf? Stierf hij de dood van de rechtvaardigen? Ik denk van niet. Hij

stierf de dood van de zondaar omdat hij het leven van de zondaar had geleefd. De persoon die de dood van de rechtvaardige wil sterven, moet het leven van de rechtvaardige leven.
Wie als christen wil sterven, moet als christen leven. Wie wil dat de Trooster zijn toevlucht is in dat uur, moet Hem nu al zijn toevlucht laten zijn.

Er zijn nog andere merken

Wil je nog een ander kenmerk van de "andere" discipelen weten? Nou, het is dit, ze zullen altijd aangetrokken worden om deel uit te maken van hun eigen groep. Ze zullen altijd met hun eigen gezelschap meegaan. In de meeste kerken zijn er mensen die beweren discipelen te zijn die nauwelijks één gebedsbijeenkomst per jaar hebben bijgewoond. Enkele jaren geleden legde Dr. William Pettengil ons dit in detail uit. Hij preekte over het boek Handelingen en kwam bij de passage: "En toen zij [Petrus en Johannes] bevrijd waren, kwamen zij tot de hunnen..." (Handelingen 4:23). Dr. Pettengil legde sterk de nadruk op het feit dat alle mensen, als we daar de vrijheid voor hebben, over het algemeen geneigd zijn om bij de onzen te zijn. Geef mensen vrijheid, en zij die geneigd zijn om te vissen zullen met andere vissers meegaan. Anderen die van muziek houden zullen naar een concert gaan luisteren. Laat anderen gaan waar ze willen en ze zullen naar een renbaan gaan om naar een paardenrace te kijken. Het is hetzelfde voor christenen. Zij die een hart hebben voor gebed zullen naar een gebedsdienst gaan. Als we een christelijk hart hebben, zullen we meer zijn dan alleen zondagochtendchristenen.

Er zijn ook mensen die zeggen: "Ik ben een discipel van Christus", maar die zonder blikken of blozen veel van zijn woorden of geboden negeren of verwerpen.

Sommige leraren hebben geprobeerd om Christus in een roze mist van sentimentaliteit te hullen. Maar er is echt geen excuus voor het missen van het punt. Hij trok de lijn zo fijn als een vioolsnaar. Hij zei: "Wie niet met Mij is, is tegen Mij, en wie niet met Mij samenbrengt, die verstrooit" (Matt. 12:30). "Maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God" (Joh. 3:18). "Wie weigert in de Zoon te geloven, zal het leven niet zien, maar de toorn van God is op hem"
(Joh. 3:36). En op die grote dag waarop Hij de mensheid zal oordelen, zegt Christus Jezus dat "Hij hen van elkaar zal scheiden, zoals een herder de schapen van de bokken scheidt". Dan voegt Hij eraan toe: "En dezen zullen heengaan in een eeuwige straf, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven" (Matt. 25:32, 46). Deze uitspraken laten geen schemergebied over, geen tussenweg.

Denk eens aan de voordelen die aan ware discipelen beloofd zijn. Jezus zei: "Je zult de waarheid kennen en de waarheid zal je vrijmaken" (Joh. 8:32). Niemand kan de waarheid kennen behalve degene die de waarheid gehoorzaamt. Je denkt dat je de waarheid kent. Mensen leren veel Schriftgedeelten uit hun hoofd, maar dat garandeert niet dat ze de waarheid kennen. Waarheid is geen tekst. De waarheid staat in de tekst, maar er is de tekst plus de Heilige Geest voor nodig om de waarheid naar de menselijke ziel te brengen. Iemand kan een tekst uit het hoofd leren, maar de waarheid moet door de Heilige Geest

via de tekst komen. Geloof komt door het horen van het Woord, maar geloof is ook de gave van God door de Heilige Geest.

Waarheid vereist innerlijke verlichting

Waarheid moet begrepen worden door innerlijke verlichting. Dan kennen we de waarheid. Tot dan kennen we het niet. Daarom zei Jezus: "Als jullie in mijn woord volharden, zijn jullie waarlijk mijn leerlingen", dat wil zeggen, als jullie in mijn leer volharden, "en jullie zullen de waarheid kennen en de waarheid zal jullie vrijmaken" (Joh. 8:31, 32).

Ik hoorde van zendelingen dat een jongen in een zendingsveld de hele Bergrede uit zijn hoofd had geleerd. Hij deed het in zo'n korte tijd en met zo weinig zichtbare inspanning dat iemand hem opzocht om uit te zoeken hoe hij het had gedaan.

"Nou," zei de jongen, "dan leerde ik een vers uit mijn hoofd en vertrouwde dan op God om me te helpen het in praktijk te brengen. Dan leerde ik een ander vers uit mijn hoofd en bad: 'Heer, help me ook dit vers na te leven. De jongeman zei dat hij op die manier de hele Bergrede uit zijn hoofd had geleerd.

Die jongen had de waarheid aan zijn kant. Hij beschouwde waarheid niet als iets objectiefs, eenvoudigweg om als kennis in de geest te worden geprent. Integendeel, waarheid was ook subjectief, om opgenomen te worden in het leven en erdoor geleid te worden. Waarheid wordt echt in ons wezen door gehoorzaamheid en geloof.

Charles G. Finney leerde dat het verkeerd was, moreel verkeerd, om objectieve leer te onderwijzen zonder morele toepassing. Ik heb bijbelcursussen gevolgd en geluisterd naar mannen die heel goed waren in het onderwijzen van objectieve leer zonder morele toepassing, die
goed op de hoogte van het Woord van God. Maar hij kwam er kouder vandaan dan een bevroren vis. Het hielp me op geen enkele manier, helemaal niet, het heeft me geestelijk niet verheven of mijn innerlijke hart verwarmd. De waarheid was me aangereikt als een stelling van Euclides of een wiskundige formule van Pythagoras. En het antwoord is: "Nou en? Laten we ons gaan verfrissen! Zijn we ons ervan bewust dat we mensen objectieve waarheid kunnen geven zonder morele toepassing? Als Gods morele Woord waar is, dan heeft het met ons te maken. En als het over ons gaat, dan is het voor ons om te gehoorzamen. Dat is leven. Dat is de waarheid kennen.

En wat zijn de andere voordelen?

We zullen niet alleen de waarheid kennen, maar de waarheid maakt ons ook vrij. Wat verlangen we naar dat voordeel! Er is een lofprijzing aan Christus gewijd in Openbaring die zegt:

> Jezus Christus, de trouwe getuige, de eerstgeborene uit de doden en de heerser over de koningen der aarde. Aan Hem die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden heeft afgewassen in zijn eigen bloed, en die ons tot koningen en priesters heeft gemaakt voor God, zijn Vader; aan Hem zij heerlijkheid en heerschappij tot in eeuwigheid. Amen (Openb. 1:5-7).

In sommige moderne versies staat: "En dat hij ons door zijn bloed van onze zonden heeft bevrijd". Het Griekse werkwoord laat beide betekenissen toe. Wat doet een wasserij met onze kleren? Door onze contacten met de beschaving zijn onze kleren vuil, vettig en soms bevlekt. Het vuil zit niet alleen op de kleren, het zit *er* al snel *in*. We kunnen de kleren schudden, met ze redeneren, ze een toneelstuk van Shakespeare voorlezen, ze een lezing geven over patriottisme of geavanceerde beschaving; maar ze zijn nog steeds vuil en bevlekt. Het vuil moet verzacht en opgelost worden. Kleren moeten bevrijd worden van hun vuil.

In wasserij wordt de kleding geweekt in een oplossing die het vuil zacht maakt en oplost. Daarna wordt het gespoeld, gedroogd, gestreken en teruggestuurd naar de eigenaar voor hergebruik. Maar het moet een proces ondergaan dat het vrijmaakt van vuil.

De enige oplossing die ons van onze zonden zal bevrijden is het bloed van Jezus Christus. Hij hield van ons, waste ons en bevrijdde ons van onze zonden door Zijn bloed. Onderwijs, verfijning of wat dan ook, kunnen iets anders doen. Maar als het bloed van Christus zijn werk in ons doet, zijn we bevrijd.

"Je zult de waarheid kennen", zei Jezus, "en de waarheid zal je bevrijden". De waarheid zal je naar het kruis leiden, naar het Lam van God, naar de fontein gevuld met het bloed, en je zult bevrijd worden van je zonden. Maar er moet een morele ofwel innerlijke verbintenis zijn. Als die er niet is, is er geen echt begrip. Als er geen begrip is van wat er gebeurt, is er geen reiniging.

Gehoorzaam jij de waarheid zoals de Geest van God die aan ons openbaart? Geniet jij van de voordelen van de vrijheid die Jezus Christus geeft? Ben jij een van Zijn *ware* discipelen?

HOOFDSTUK

5

Het geweten isoleert elke persoon

In deze generatie kan een predikant van het evangelie nauwelijks populair zijn op de kansel als hij energiek preekt over het onderwerp geweten.

Wat gebeurt er vandaag de dag in de christelijke kerk dat we niet meer geloven in het menselijk geweten? God heeft ons een trouwe getuige in ons wezen gegeven, een getuige die in staat is om naar ieder van ons te wijzen en onze eenzaamheid te onthullen, de eenzaamheid van het individu in een uitgestrekt en onontdekt universum dat voorbestemd is om een boze God te ontmoeten. Dat is de verschrikking van het geweten.

Waarom zou de kerk bang zijn om het geweten toe te laten als het Woord van God er zoveel over te zeggen heeft? De Bijbel herinnert ons eraan dat het geweten altijd aan Gods kant staat. Het beoordeelt gedrag in het licht de morele wet: "het beschuldigt hen of het verdedigt hen", zoals de Bijbel zegt (Rom. 2,15).

Ik was eens in een kerk als gastpredikant en preekte over geweten. Na de toespraak nam een oudere broeder me apart en vertelde me dat hij door mijn preek erg bezorgd was geworden over mij als predikant. Het was duidelijk dat hij niet in het menselijk geweten geloofde. Een andere broeder, overigens een zeer vooraanstaand evangelical, kwam ook naar voren en ook hij vond dat het geweten niet belangrijk was.

Satan is er door zijn propaganda in geslaagd om veel van de waarheden van het leven, waaronder het geweten, in diskrediet te brengen. Als er tegenwoordig in bepaalde kringen over het geweten wordt gesproken, is dat alleen met een geaffecteerde glimlach. Dat is een van Satans manieren om zich van dingen te ontdoen, om mensen er grapjes over te laten maken. Het maakt deel uit van het proces waardoor de geest gecorrumpeerd wordt, want wanneer humor heilige dingen als onderwerp neemt om grappen over te maken, dan is die humor duivels.

In onze tijd zijn christenen hard op weg om heiligschennende grappenmakers te worden. Ze maken grappen over leven en dood. Ze maken grappen over bidden en God. En ze maken grappen over het geweten. We hebben het punt bereikt dat we het hele concept van het menselijk geweten verdedigen als we er serieus over willen praten. Het lijkt bijna ongelooflijk, maar het is waar.

Het licht dat ieder mens verlicht die op deze wereld komt, is geen onderwerp voor grappen. Het licht dat God in de mens heeft geplaatst, dat een ziel kan isoleren en tussen hemel en hel kan laten hangen, zo eenzaam alsof God alleen die ene persoon had geschapen, is niet iets om grappen over te maken. Maak grappen en grollen over politiek als je daar behoefte aan hebt, want politiek is hoe dan ook altijd grappig. Maar maak geen grappen over God en geen grappen over het geweten.

Een universeel concept

Ik kan er niet omheen dat de universele wijsheid van het ras het idee van bewustzijn in het hart van ieder mens heeft erkend. Het menselijk geweten is het universele

getuigenis van alle volkeren in alle tijden. Ik zal ook niet verdedigen dat de Schrift het als vanzelfsprekend beschouwt en het in bepaalde gevallen duidelijk verdedigt. Als je een concordantie van de Bijbel bestudeert, zul je zien dat het geweten op een aantal plaatsen wordt genoemd. En het idee dat het woord *geweten* belichaamt, wordt in de hele Bijbel genoemd. Het ligt ten grondslag aan de hele structuur van de Schrift en is verweven in de hele openbaring.

Ik zal je vertellen wat ik met geweten bedoel en je dan wijzen op de Bijbelse voorbeelden van hoe het werkt. Tot slot wil ik je laten zien wat het vandaag de dag voor mensen heeft gedaan en nog steeds doet.

Met geweten bedoel ik datgene wat altijd verwijst naar wat goed of slecht is. Het geweten houdt zich nooit bezig met theorieën. Het houdt zich altijd bezig met wat goed of fout is, en met de relatie van het individu tot wat goed of fout is.

Hier valt me een interessant feit op. Geweten staat nooit in het meervoud, maar altijd in het enkelvoud. Er is maar één plaats in de hele Bijbel waar geweten in het meervoud wordt gebruikt, en dat is wanneer Paulus schreef aan de christenen in Korinthe dat hij zichzelf aan hun geweten beval. Overal elders wordt er in het enkelvoud over gesproken, en geweten verwijst in Bijbel altijd naar wat goed en kwaad is. Het is dus individueel en exclusief. Het staat nooit het meervoud toe; het sluit alle anderen uit en staat nooit toe dat een individu op een ander vertrouwt. Het geweten wijst naar één persoon alsof er geen andere persoon bestaat.

Het woord *geweten* in de Schrift verwijst naar innerlijke visie. Het betekent volledig zien; het spreekt van een innerlijk bewustzijn; het betekent je heimelijk bewust zijn van iets. Dat is de psychologische definitie van geweten.

Maar er is ook een basis van bewustzijn, en daar gaat het hier meer om dan om de psychologische definitie. Ik geloof dat die basis van het menselijk geweten de verborgen aanwezigheid van Christus in de wereld is, en zijn verborgen aanwezigheid is de basis voor het menselijk geweten. Het is een moreel geweten.

"Dat ware licht, dat ieder mens verlicht".

Een vers dat ik vaak aanhaal is fundamenteel voor mijn theologie van het geweten: "Het ware licht, dat ieder mens verlicht, is in deze wereld gekomen" (Joh. 1:9). Wat het ons vertelt is dat het licht in deze wereld is gekomen, het licht dat ieder mens verlicht die in deze wereld geboren wordt. Dat licht is de basis voor het geweten. Waar het ook functioneert, dat is zijn basis. Daarvoor is het hier. Het eeuwige, levende Woord is aanwezig in de wereld, aanwezig in de menselijke samenleving, heimelijk aanwezig. Daarom heeft de mensheid een geheim bewustzijn van morele waarden.

Ik weet dat er mensen zijn die beweren dat wanneer de Bijbel zegt dat "jullie dood waren in overtredingen en zonden", dit betekent dat we zo letterlijk dood zijn dat we geen moreel geweten meer hebben. Zij zeggen dat we als lijken zijn totdat God ons in Zijn soevereine genade uit de dood doet opstaan door de nieuwe geboorte. Dan zijn we klaar om te luisteren. Dat soort exegese is verkeerd, we

moeten het onmiddellijk verwerpen, want het heeft geen enkele plaats in de Schrift. Alleen omdat de Bijbel zegt dat we dood zijn in overtredingen en zonden, moeten we daaruit niet afleiden dat we slechts dode kluiten zijn die niet aangesproken, overgehaald, overtuigd, veroordeeld, bepleit, bang gemaakt of aangesproken kunnen worden.

Als de Bijbel zegt dat we dood zijn in overtredingen en zonden, betekent dat dat we afgescheiden zijn van het leven van God, en dat is alles wat het betekent. Natuurlijk is dat op zichzelf al zo erg dat je je onmogelijk iets ergers kunt voorstellen. Maar binnen diezelfde persoon die afgescheiden is van het leven van God en dood is in overtredingen en zonden, is er een moreel geweten. Hij of zij heeft een innerlijke, geheime stem die altijd tot hem of haar spreekt; het is het licht dat ieder mens verlicht die in deze wereld geboren wordt. Het is een enkelvoudige stem in ieder mens, die hem of haar beschuldigt of zelfs verdedigt, zoals Paulus ons uitlegt. Dat is wat ik bedoel met het geweten.

In Johannes 8 hebben we een voorbeeld van de werking van het menselijk geweten. De Joden uit Jezus' tijd waren strenge moralisten, vooral als anderen toekeken. Ze waren niet zo streng als ze privé konden doen wat ze wilden. Deze leraren in de wet en Farizeeën hadden een arme vrouw op heterdaad betrapt op overspel. Ze hadden geen onderliggend medeleven of zorg voor die vrouw of voor het overtreden van de wet of voor het geestelijk welzijn van Israël. Ze hadden maar één ding in de zin...

Ze wilden Jezus het zwijgen opleggen

De enige bedoeling van deze Joodse leiders was om van deze religieuze leraar af te komen, omdat hij voor hen een bron van schaamte en vernedering was. Ze waren bereid om hem koste wat het kost het zwijgen op te leggen. Ze wilden dat hij een verklaring zou afleggen die ze tegen hem konden gebruiken. Op die manier zouden ze hem ontmaskeren, hem voor altijd in diskrediet brengen en zou hij niet langer in het openbaar les kunnen geven. Dat was hun agenda en wat ze van plan waren. De arme vrouw was slechts een marionet, meer niet. Ze hadden geen liefde voor haar als persoon, noch haatten ze haar vanwege haar zonde. Het was Jezus die ze haatten en ze waren bereid om alles te doen wat in hun macht lag om Hem op haar af te schuiven.

Dus sleepten ze deze arme vrouw door de straten totdat ze haar in de aanwezigheid van Christus brachten en zeiden: "Hier is deze prostituee die op heterdaad betrapt is. De wet van Mozes zegt dat ze gestenigd moet worden. Wat zeggen jullie?

Als Jezus had gereageerd door te zeggen: "Stenig haar", en zij hadden dat gedaan, dan zouden de Romeinen Christus in de gevangenis hebben gegooid en daarmee het einde van Zijn bediening. Als Hij daarentegen had gezegd: "Laat haar met rust en laat haar gaan," zouden ze hebben geantwoord: "We hebben altijd geweten dat U tegen de wet van Mozes was," en dat zou het einde van zijn carrière als leraar in Israël zijn geweest. Hij zou volledig in diskrediet zijn gebracht voor de wet.

Ik moet toegeven dat ik altijd erg heb genoten van de manier waarop Christus omging met zijn landgenoten. Hij

kende hun grote hypocrisie. Hij wist dat ze geen medelijden of zorg voor vrouwen hadden. Hij wist dat ze geen oprechte zorg voor de wet hadden. Hij wist dat ze Hem haatten en Hij besefte welke val ze voor Hem aan het zetten waren. En dat niet alleen, Hij wist van hun valse vroomheid, hun phylacteries, hun lange gewaden, hun schijnheilige uiterlijk en bovenal hun valse spiritualiteit en kunstmatige vroomheid.

Dus drongen de Joden aan: "Kom op Meester, zeg op, we worden verondersteld haar te stenigen. Wat zegt U?

Ik vraag me af of er niet een glinstering in Jezus' ogen was van wat er ging gebeuren toen hij naar zijn tegenstanders keek en hen vervolgens uitdaagde als individu en als groep: "Vrienden, wie van jullie zonder zonde is, laat hij eerst een steen naar hen werpen". Toen, hen vergetend, boog Jezus zich voorover en begon met zijn vinger iets in het stof te schrijven. De mannen voelden zich sterk geraakt door die innerlijke stem en begonnen weg te schuifelen.

Het geweten veroordeelde hen

De een ging zo verlegen weg dat hij niet in staat was om iets te zeggen tegen degene naast hem. Toen kwam de volgende, en volgende, enzovoort, totdat ze allemaal uit eigen beweging in stilte weggingen. Bewustzijn heeft de macht om de individuele ziel te isoleren en te ontdoen van al haar hulpmiddelen en prikkels.

Sommige van die oude religieuze mannen dachten dat God hen ook vergeten was omdat ze zo oud waren en hun oude zonden vergeten waren. Maar zodra de stem van Jezus hen wakker schudde, herinnerden ze zich hun zonden

en voelden ze de behoefte om weg te gaan. Ze doken weg, bang om op te kijken, misschien uit angst dat God hen zou gaan stenigen, want ze wisten dat ze net zo schuldig waren als de vrouw die ze voor Jezus hadden gebracht.

De wet van Mozes die de dood van overspeligen voorschreef, was bedoeld voor heilige mensen, niet voor goddelozen. Het was niet bedoeld om aan te geven dat een zondaar een andere zondaar ter dood zou brengen. Zo was het nooit bedoeld, en Jezus wist dat heel goed. Toen deze oude huichelaars Jezus tegenkwamen, was dat als een kat die tegen een bewegende machine aanloopt. Ieder van hen rende zo goed mogelijk weg om zijn wonden te likken. Elk van hen voelde zich beschaamd.

Dit is hoe bewustzijn werkt. Het raakt het innerlijke leven, het raakt het hart, het isoleert ons, het laat ons alleen met onszelf. Voor mij is dat wat de schrik aanjaagt, dat elk individu alleen moet staan, dat we alleen in het universum zullen staan voor de rechterstoel van God. Dat is precies wat het geweten doet: het isoleert de persoon.

We hebben dus in ons eigen wezen een trouwe getuige van God. Daar geloof ik in. Gewekt door het geweten, van binnen gekweld, geraakt door een klap uit de hemel, gleed ieder mens, één voor één, weg. Dat is wat het geweten doet. Het is een innerlijke stem die tot het individu spreekt. Het is een stem waar we allemaal naar moeten luisteren.

Sommige mensen zouden willen dat ze in de tijd van Jezus hadden kunnen leven om zijn stem en leerstellingen te kunnen horen. Ze vergeten dat er duizenden waren die Christus hoorden, maar geen idee hadden waar hij het over had. Ze vergeten dat zijn eigen discipelen moesten wachten op de komst van de Heilige Geest met Pinksteren om te

weten wat Christus werkelijk tegen hen had gezegd. "Was ik er maar bij geweest om naar Jezus te luisteren," heb je misschien gezegd. Nee, je bent nu veel beter af. Je hebt het licht dat schijnt op elk individu dat deze wereld binnenkomt. Je hebt de stem van het innerlijke geweten.

Sommigen vinden het jammer dat ze Dwight L. Moody of Albert B. Simpson nooit persoonlijk hebben kunnen horen. Maar ik herinner hen eraan dat zelfs als ze de apostel Paulus op band hadden kunnen horen, zelfs als hij vandaag in ons midden zou preken, zijn prediking niet meer voor ons zou kunnen doen dan de Heilige Geest vandaag kan doen met de Bijbel en met het menselijk geweten.

Een waarachtiger stem

We hebben een waarachtiger stem gehoord dan die van Simpson of Moody's. We hebben een prachtigere stem gehoord dan die van Paulus. We hebben de stem gehoord die de eerste en de laatste stem is. We hebben de stem van het licht in het hart gehoord, de stem die gehoord werd door degenen die de vrouw beschuldigden.

Het is hypocriet om te zeggen: "Had ik maar naar de grote predikers geluisterd! Gemeenten van half geredde christenen schenken geen aandacht aan het licht dat in hun midden is, het licht dat ieder mens verlicht. Ze negeren de stem die in hen klinkt. De kerk moet luisteren naar de stem die in hen klinkt en besluiten om iets met die boodschap te doen!

Ik wil helemaal niets afdoen aan de grote mannen in de bediening, maar zij zijn niet het antwoord op onze behoeften. Laten we niet vergeten dat Paulus zijn

huichelaars had, Petrus zijn Ananias en Sapphira, Jezus zijn Judas. De grote predikers en evangelisten waren niet honderd procent succesvol. Er zullen altijd mensen zijn die hun stemmen horen en toch niet weten waarover gesproken wordt. Je hoort een stem die veel welsprekender is dan de mijne; je hoort een stem die veel ernstiger is dan die van welke prediker of schrijver dan ook.

In New York sloot ik me eens aan bij een kleine groep die 's middags de eredienst bijwoonde. De dominee zei iets dat ik niet kan vergeten. Hij zei: "We nemen aan dat als iemand het evangelie heeft gehoord, hij of zij verlicht is. Maar dat is een verkeerde veronderstelling. Het is niet omdat iemand de Schrift heeft horen verkondigen dat hij of zij verlicht is.

Nee, het is niet de menselijke stem die ons verlicht. Het is de Heilige Geest die het contactpunt is. Het is de Geest van God die in ons spreekt, die ons verlicht en ons verantwoordelijk maakt voor God. De woorden van een tekst die op een menselijk oor vallen kunnen niets betekenen. Het is de innerlijke stem die van vitaal belang is! Iemand is pas verlicht als de innerlijke stem in hem begint te klinken, en die stem is de stem van het geweten, de stem van overtuiging.

Wat mensen doen met hun geweten

Laten we nu onderzoeken wat mensen met hun geweten doen. De apostel Paulus vertelde Timoteüs dat het doel van de jonge predikant in zijn pastorale werk moet zijn: "Heb lief uit een rein hart en een goed geweten en uit een ongeveinsd geloof" (1 Tim. 1:5). Hij voegt er dan aan toe: "Door af te dwalen hebben sommigen (van een rein

hart, een goed geweten en oprecht geloof) zich afgewend tot ijdel geklets" (1:6). Hij vertelt ons duidelijk dat sommigen een goed geweten hebben, terwijl anderen zich als koppige paarden van een goed geweten hebben afgekeerd. Zij zijn niet bereid om naar de stem van hun geweten te luisteren en als gevolg daarvan is hun godsdienst "ijdel geklets" geworden. Zij zijn de christenen die er geen probleem in zien om achteloos te leven; maar er zijn gevolgen voor zulk achteloos leven, of we het nu weten of niet. Laten we denken aan deze slachtoffers die nu degenen zijn die ijdele praatjes spreken. Ze spreken op verheven toon over religie, maar het is slechts lippendienst omdat ze doof zijn geworden voor een goed geweten. Alle preken in de wereld zullen tevergeefs zijn als er geen goed en zuiver geweten is. Ze zijn niet langer in staat om de waarheid te ontvangen en erop te reageren.

Paulus heeft nog een ander advies voor Timoteüs dat te maken heeft met het geweten. Hij ziet enkele leraren die "van het geloof zullen afwijken door te luisteren naar misleidende geesten en leringen van demonen" (1 Tim. 4:1). Vervolgens voegt hij eraan toe dat dergelijke leringen komen "door de huichelarij van leugenaars, wier geweten is geschroeid" (4:2).

We moeten weten dat degenen met een geschroeid geweten degenen zijn die in valse leer vallen. Daarom vragen we ons af hoe het mogelijk is dat iemand die in het Woord van de waarheid is opgegroeid, plotseling wegvalt en in een of andere valse religie valt. Misschien zeg je: "Ze is in de war". Nee. Een valse leer kan geen macht hebben over een goed geweten. Maar als een geweten is geschroeid, als iemand met vuur heeft gespeeld en zijn

geweten verbrand, zodanig dat hij de zonde aanpakt zonder terug te deinzen of zich te schamen, dan is er geen veiligheid meer voor die persoon. De man of vrouw kan naar vreemde sekten gaan, naar ketterij of naar een van de valse religies.

Waarom zouden mensen die op de zondagsschool zijn opgegroeid, die de Tien Geboden hebben geleerd, die de Bergrede kennen en het verhaal van Christus' geboorte, kruisiging en opstanding kunnen navertellen, naar een van de vele sekten in ons land gaan? Het antwoord is dat ze speelden met hun innerlijke stem en niet luisterden naar de stem van de prediker in hen. God keerde zich van hen af en liet hen gaan. Met een geschroeid geweten dwaalden mensen af en vielen uiteindelijk in de armen van een valse religie.

Verdorven geweten

Er zijn ook anderen, zegt Paulus tegen Titus, die leven met een "verdorven" geweten. "Want zelfs hun verstand en geweten zijn verdorven", zegt de apostel. "Ze belijden God te kennen, maar in werkelijkheid verloochenen ze Hem; ze zijn afschuwelijk en opstandig, verdorven ten aanzien van elk goed werk" (Tit. 1:14, 15). Dit zijn de mensen die van binnenuit verdorven zijn. Zelfs hun taal is smerig. Ik ben net zo bang voor mensen met een smerige tong als voor mensen met een besmettelijke ziekte. Een vuile en verdorven tong is het bewijs van een diepere ziekte die het geweten tot zwijgen heeft gebracht.

Toen onze kinderen opgroeiden, maakten we ons altijd zorgen, zoals alle ouders, over kinderziekten. Ik herinner me een keer dat een van hen ziek werd en we bang waren

dat het roodvonk was. Ik rende naar de bibliotheek en keek in de medische sectie. Al snel las ik dat een van de symptomen van roodvonk een zogenaamde "aardbeientong" is. Ik ging dus naar huis en onderzocht de tong van mijn zoon. Die bleek niet aardbeikleurig te zijn en daarom had hij geen roodvonk. Maar we waren doodsbang. Een aardbeienkleurige tong is het bewijs van een miljoen destructieve microben in het lichaam.

Als ik de vuile tong in een mensenhoofd vind, zie ik dat het het symptoom is van een heel andere ziekte. Het kan me niet schelen of hij net een uur lang gepreekt heeft. Het maakt me niet uit of hij een uur lang heeft gebeden. Als de eigenaar van die tong de straat op kan gaan en naar de supermarkt kan gaan en zijn vuile tong kan gebruiken in zijn gesprek, dan ben ik bang voor die persoon! Het lijdt geen twijfel dat hij een ziekte heeft: zijn geweten is verdorven.

Deze mensen worden uiteindelijk "verdorven" [ongeschikt] voor elk goed werk", zegt de Bijbel. Ik houd niet van het woord *verdorven* (ongeschikt). Het geeft het idee van iemand die is meegesleurd door de stroming, een moreel wrak. Het spreekt van iemand die is aangespoeld op het strand, geslagen door het zand, gebakken door de zon en geteisterd door de wind tot het punt dat niemand hem meer wil hebben. Paulus vertelt
de Korinthische christenen: "Maar ik sla mijn lichaam en breng het in onderwerping, opdat ik, nu ik een voorbode voor anderen ben geweest, niet zelf zou worden weggedaan" (1 Kor. 9:27). Hij wilde geen geestelijke verworpene zijn. Ik ook niet.

Het "gezuiverde" geweten

Ik moet een ander soort bewustzijn noemen, een die ik met dankbaarheid noem. Het is een "gezuiverd" geweten. De schrijver van Hebreeën raadt ons aan om "ons hart te reinigen van een slecht geweten" (10:22). Een van de meest ontspannende, verrijkende, bevredigende en wonderbaarlijke dingen in de hele wereld is dat gevoel van bevrijding wanneer een geweten wordt bevrijd. Wanneer God een belast geweten bevrijdt, weet het hart plotseling dat het rein is en bevrijd van zijn last. Zelfs de denkgeest wordt bevrijd. We zijn vervuld van de wetenschap dat de hemel tevreden is, dat God glimlacht en de zonde voorbij is. Dit is ongetwijfeld een van de meest wonderbaarlijke ervaringen in de hele wereld:

Een gezuiverd geweten met het reinigende bloed van Golgota!

Een ziek, bijtend, mopperend, klagend, kwaadaardig geweten blijft belast totdat God het reinigt en wast in het bloed van het Lam. Totdat dat gebeurt, kun je naar een priester gaan die je vergiffenis zal geven, maar dat heeft je geweten alleen maar begraven onder een beetje religie. Als je echt gerechtvaardigd wilt worden voor God, moet je al je zonden belijden.

Een vriend vertelde me dat hij zijn zonden vele malen had opgebiecht en absolutie had ontvangen. Maar voordat hij zich kon bekeren, moest God hem opnieuw volledig vergeven. Dat is wat hij me vertelde. Iemand weet zeker wanneer al zijn zonden zijn weggewassen en vergeven. We hebben allemaal een stem in ons die ons goed- of afkeurt. En als die stem ons duidelijk zegt: "Vrede!" en hebben we het "streven van een goed geweten naar God" (1 Petr.

3:21), dan kunnen we opstaan en weten dat alles goed is met God. Niemand in de wereld kan ons dan ontmoedigen. Dat is het soort bekering waar ik in geloof. Dat is het soort vergeving dat ik predik. Het is een transactie in de menselijke geest.

Ik ben opgegroeid op het platteland. Ik leerde dat toen het tijd was om de eieren uit te broeden, we er goed aan deden om niet te helpen bij het proces.
Het kuiken dat bij zijn geboorteproces was geholpen, kon meteen worden herkend. Hij was zwak en liep wankelend. Dat is wat we doen met boetelingen die een goede relatie met God proberen te krijgen. Goedbedoelende gelovigen knielen naast de zondaar die God zoekt, zoeken in hun Bijbel naar een vers en lezen dat aan hem voor en bidden totdat ze een klein teken van leven zien. Dan, als verlangende vroedvrouwen op de boerderij, halen ze de boetelingen uit hun schulp, drogen ze hen af, schrijven hun naam op als bekeerd en zijn dan verbaasd dat ze zich niet ontwikkelen. Maar wanneer de Heilige Geest de boetelingen tot een nieuwe geboorte brengt, gaan ze gezond en zingend de wereld in. Hun zonden zijn vergeven en hun lasten verlicht.

Een observatie

Ik sluit dit hoofdstuk af met een laatste opmerking. Het kan fataal zijn om de innerlijke stem, de stem van het menselijk geweten, het zwijgen op te leggen. Sommigen leggen hem bijvoorbeeld het zwijgen op als die stem luidkeels protesteert tegen de menselijke gewoonte om te liegen. Het kan welsprekend schreeuwen tegen de

gewoonte van onoprechtheid, vanwege afgunst, jaloezie of een andere zonde.

Het is altijd gevaarlijk om je geweten te weerstaan, om je innerlijke stem te negeren. Laat de Heer tot je geest spreken, tot het diepste en diepste van je wezen. Binnen in je is er een geweten dat op niemand kan steunen, dat de schuld met niemand kan delen, een geweten dat naar je wijst, dat je isoleert en zegt: "Jij bent de man! Het is de stem die je het hoofd doet buigen en op je tenen doet lopen als niemand kijkt.

Ik ben dankbaar voor het menselijk geweten. Als er geen geweten en geen stem van God in de wereld zou zijn, zouden we allemaal in korte tijd beesten worden. We zouden allemaal moreel degenereren. Over de hel, waar de stem niet meer wordt gehoord en waar het geweten niet meer bestaat, lezen we dat er geschreven staat: "Wie onrechtvaardig is, die zijt onrechtvaardig; en wie vuil is, die zijt vuil" (Openb. 22:11). Als die innerlijke stem tot je spreekt, de innerlijke prediker die niet tot een menigte predikt, maar alleen tot de individuele ziel, reageer dan!

HOOFDSTUK 6

"Jij bent van je vader de duivel".

We leven in een tijd waarin het moeilijk is om een oprecht persoon te vinden. De meeste mensen zitten zo gevangen in het soort maatschappij waarin we leven dat ze altijd doen alsof, altijd doen alsof. Ze laten nooit merken wat ze werkelijk zijn totdat ze boos worden en ontploffen, en als ze dat doen, dan beginnen ze zich natuurlijk te gedragen. Ze doen zich voor zoals ze zijn. Het is triest, en nogal ongelukkig, dat de enige keer dat we een burger, man of vrouw, kunnen zien die niet doet alsof, is wanneer ze boos zijn.

Er was geen zelfingenomenheid, geen voorbereidingen voor een dramatisch effect, geen sprake van doen alsof, in de ontmoeting tussen Jezus en zijn gezworen vijanden in Johannes 8. Jezus confronteerde deze Farizeeën en andere leiders die Hem wilden doden rechtstreeks:

> Gij zijt van uw vader, de duivel, en de begeerten uws vaders wilt gij doen. Hij is van den beginne een moordenaar geweest, en heeft in de waarheid niet gehandeld, omdat er in hem geen waarheid is. Wanneer hij een leugen spreekt, spreekt hij uit zichzelf; want hij is een leugenaar en de vader der leugen. En wat mij betreft, omdat ik de waarheid spreek, gelooft gij mij niet; wie van u verlost mij van de zonde? Want indien ik de waarheid spreek,

> waarom gelooft gij mij niet? Wie uit God is, hoort de woorden van God; daarom hoort gij ze niet, omdat gij niet uit God zijt (Joh. 8:44-47).

De sfeer was die van een slagveld. We kunnen het suizen van kogels, vijandigheid en bitterheid bijna horen. We horen de krachtige, kalme, strenge woorden van Jezus en we horen ook de boze, heftige, beledigende aanvallen van degenen die Zijn vijanden waren. Deze mannen waren niet goed bij hun hoofd; ze hadden alle schijn laten varen en hun maskers waren afgevallen. Ze gedroegen zich op een natuurlijke manier en lieten zien wat er werkelijk in hen omging.

Dit was geen theatrale actie die voor de show werd opgevoerd. Het was een echte veldslag, en echte veldslagen vinden niet plaats in een theater. Dit was een oorlog en daarachter zien we onzichtbare krachten. Het waren de sinistere en boze geesten van de duisternis die hen bezielden die de onvergeeflijke zonde hadden begaan door zich te verzetten tegen de Heilige Geest die hen antwoordde door de mond van Jezus Christus. Zij handelden allen zeer ernstig, geesten in strijd! Leven en dood waren aanwezig op het toneel, evenals het lot en de eeuwigheid! Hemel en aarde ontmoetten elkaar daar, weerspiegeld in de woorden die werden uitgewisseld tussen Jezus en deze meedogenloze mannen.

Een heilige boodschap

In werkelijkheid was wat onze Heer tot hen te zeggen had heilig, want het kwam uit een heilig hart. Het kwam uit een hart dat later zou sterven voor elk van de mensen tot

wie Hij sprak. Maar vanwege de ernst van hun ongeloof moest onze Heer hen met de punt van zijn speer wegjagen. Hij keerde hen om en toonde hen voor het oog van alle eeuwen.

We zullen altijd mensen tegenkomen die redeneren dat Jezus had kunnen onderhandelen, dat Hij had moeten proberen om een betere relatie met de Farizeeën en Joodse leiders te hebben. Wij mensen moeten ons iets heel wonderlijks en heel anders realiseren over de Heer Jezus Christus. Hij was echt wat Hij was, en Hij was nooit anders dan wat Hij was. Hij had een betere relatie met de mensen kunnen hebben, als Hij dat gewild had. Hij had geen zout in de wonden moeten strooien, maar Hij deed het wel. Hij verloor zijn zelfbeheersing niet, maar Hij deed nooit een stap terug.

Hij zei ook niets waarvoor Hij later berouw zou moeten tonen. We kunnen opmerken dat onze Heer zich nooit hoefde te verontschuldigen. Hij zei altijd precies wat Hij bedoelde, en altijd met de juiste verhouding van vermaning of liefde of mededogen. Als dat Zijn bediening niet was geweest, had Hij met hen kunnen onderhandelen en beter met hen kunnen omgaan. Maar
Hij trok de duidelijke lijn en zei krachtig: "Wie niet voor Mij is, is tegen Mij" (Mat. 12:30). Hij liet geen enkel gebied open voor twijfel en verwarring. In het koninkrijk van God zal er geen duisternis zijn en in de hel zal er geen licht zijn. Jezus trok de grens tussen duisternis en licht met absolute duidelijkheid.
De duisternis van de hel en het licht van de hemel. Hij probeerde ze niet te combineren in een waas van compromis.

In onze tijd proberen kerken zo'n compromis tussen hemel en hel aan te bieden. Sommige voorgangers denken dat dit de manier is om goed met mensen om te gaan en de “public relations” van de kerk te verbeteren. In alle eerlijkheid, onze Heer zou bij zo'n test zijn gezakt in “public relations”. Mensen zouden hem een onvoldoende hebben gegeven. Hij zou volkomen gezakt zijn voor zoiets, want Hij werkte op het gebied van de waarheid; en waarheid is waarheid, die hoeft zich nooit zorgen te maken over imago. Waarheid maakt zich nooit zorgen over het effect dat het zal hebben, over wie het zal haten of wie het zal accepteren. Het maakt zich nooit zorgen over wat het te verliezen of te winnen heeft.

Jezus is de vleesgeworden waarheid

Onze Heer was de vleesgeworden waarheid en dat verklaart al het conflict en alle vijandigheid. Misschien had Hij een stapje terug kunnen doen en hetzelfde op een zachtere manier kunnen zeggen, met minder kracht. Dan zou er geen duidelijke lijn zijn geweest. Als Hij dat had gedaan, zou dat degenen hebben behaagd die liever zien dat hemel en hel hand in hand gaan, vriendschappelijk over straat wandelen en zeggen: "Als we het niet eens kunnen worden, laten we het dan tenminste niet oneens zijn".

Ik denk dat het anders ligt als het alleen gaat om meningen over zaken die niet geestelijk of moreel zijn. Als het alleen een kwestie smaak is, is het gepast om te zeggen: "Als we het oneens zijn, laten we dan niet toestaan dat het ons verdeelt! Maar als het om geestelijke overtuigingen gaat, is de man die zich verontschuldigt een lafaard. In het geval van Jezus en zijn vijanden ging het niet om zaken

van smaak, etiquette of kunst. Ze hadden te maken met geestelijke en eeuwige kwesties. Daarom was Jezus genoodzaakt om tegen hen te zeggen: "Jullie zijn van jullie vader, de duivel" (Joh. 8:44).

De Farizeeën hadden tegen Hem gezegd: "U getuigt over uzelf; uw getuigenis is niet waar" (Joh. 8:13).

Jezus antwoordde: "Noch kent gij Mij, noch mijn Vader; indien gij Mij kende, zoudt gij ook mijn Vader kennen" (8:19).

De Farizeeën zeiden: "Onze vader is Abraham".

Jezus antwoordde hen: "Als jullie Abrahams kinderen waren, zouden jullie de werken van Abraham doen" (8:39).

Jezus nam elk woord dat ze zeiden en keerde het met kalme strengheid op hen terug. Hij doorboorde hun lichamen met de speer. Hij tilde ze op en keerde ze om, zodat iedereen ze nog eeuwen kon zien.

Sommige mensen vragen zich nog steeds af: "Waarom deed hij dat? Nou, omdat deze mensen met wie hij sprak morele oplichters waren. Oppervlakkig gezien was hun religieuze belijdenis waterdicht. Er is waarschijnlijk nog nooit een religieuze groepering geweest die zo strikt was. Kijk naar hen. Abraham was hun vader. Ze konden hun stamboom traceren tot aan Abrahams wortels. De genealogische kaarten die zoveel voor de Joden betekenden, werden vernietigd toen Titus Jeruzalem binnentrok, maar tot die tijd konden de Joden die kaarten raadplegen om hun stam en voorouders te achterhalen. Ze wisten precies welke familie ze behoorden.

Ze hadden natuurlijk ook de tempel en het Heilige der Heiligen en de boekrollen van de wet. Ze hadden de priesterdienst zorgvuldig verweven en ze wisten allemaal

dat ze Gods uitverkoren volk waren. Ze wisten dat allemaal, ze konden het bewijzen. Hun religieuze belijdenis was onberispelijk.

Licht onthult defecten

Maar nu scheen het licht van God op hen. Het licht dat ieder mens schijnt was nu rechtstreeks gericht op de voorzichtige pretenties van deze mannen, hun religieuze beroepen, hun vaders, hun synagogen, hun aanspraken, hun verbonden.

Jezus confronteert hen eerlijk en direct met drie stellingen. Iedereen die de basiselementen van de logica heeft bestudeerd zal de volgorde herkennen: de hoofdpremisse, de secundaire premisse en de conclusie.

Jezus zei tegen hen: "Wie uit God is, hoort de woorden van God" (8:47). Hij herinnert hen eraan: "Daarom horen jullie ze niet". Dan blijft er voor hen maar één conclusie over: "Jullie zijn niet van God".

De Farizeeën en religieuze leiders zouden de belangrijkste premisse gemakkelijk en zonder voorbehoud accepteren: "Wie uit God is, hoort de woorden van God". Maar dan werden ze geconfronteerd met de situatie dat ze eigenlijk de woorden van God afwezen. Dit is niet alleen logisch, maar het is een trouwe test voor elke man of vrouw of hij of zij van God is. Is hij of zij bereid om naar het Woord van God te luisteren?

Laat me je vertellen dat luisteren naar het Woord van God in de bijbelse betekenis van het woord zelden of nooit betekent dat je ernaar luistert zoals je naar een muzikaal concert luistert. Duizenden mensen luisteren regelmatig naar goede concerten, maar ze horen alleen maar. Dat heeft

geen *moreel* effect op hen. Ze genieten de muziek, maar worden er niet beter of slechter van. Maar het Woord van God horen betekent het met sympathie horen, er aandacht aan besteden en het gehoorzamen. De persoon die van God is, hoort het Woord van God met sympathie. Hij luistert ernaar, overweegt het en gehoorzaamt het. Hij doet wat het Woord van God hem opdraagt. Als iemand deze dingen niet doet, is het duidelijk dat hij of zij niet van God is. Als de mannen tot wie Jezus zo streng had gesproken echt van God waren geweest, dan hadden ze geluisterd en de waarheid gehoorzaamd. Dan zouden ze gedaan hebben wat juist is. Ze zouden in waarheid hebben gestaan. Maar dat deden ze niet.

Dat maakt het voor ons gemakkelijk om een stelling ter overweging te geven: Mensen "maken wat we zijn". Het is een uitspraak die niet kan worden weerlegd. Met andere woorden, als we ons openstellen en laten zien wat er in ons zit, alle voorwendselen wegnemen en leven naar de verlangens die we van binnen hebben, dan zal naar buiten komen wat we werkelijk zijn. Eigenlijk is wat onthuld wordt wie we zijn, en wat we doen manifesteert wie we van binnen zijn.

Het is wie we van binnen zijn dat telt

Dat is een vanzelfsprekende waarheid en dat is wat de Heer Jezus Christus eigenlijk zei. Wat we zijn is belangrijker dan wat we doen. Wat we doen is slechts een symptoom van wie we zijn. Neem bijvoorbeeld de kwestie van humeurigheid. We zijn altijd op zoek naar een nieuwe truc om een slecht humeur te verbergen! Je leest nergens dat een man zijn humeur verloor. Meestal wordt gezegd dat

hij overstuur raakte. Je leest nooit over een vrouw die haar geduld verloor. In plaats daarvan wordt er gezegd dat ze "uit haar humeur was". Maar zulke uitdrukkingen betekenen meestal dat de persoon de controle verloor, zijn geduld verloor, gek werd. Het is een geestelijke toestand, van het hart, geen emotionele toestand.

Als mensen glimlachen en instemmend met hun hoofd knikken als ik preek, dan is dat niet de echte persoon. Dat zijn waarschijnlijk geconditioneerde reflexbewegingen. Maar wanneer diezelfde mensen een explosie van hun temperament hebben, dan is dat hun ware innerlijke zelf. Wat ze doen dat uit hun innerlijke zelf komt, dat is de vrucht van hun eetlust, dat is de explosie van hun temperament, dat is wie ze werkelijk zijn.

Deze menselijke naturen ontploften vaak als bommen rond Jezus. De Heer zei eigenlijk tegen de Farizeeën en andere Joden: "Al deze uitbarstingen van haat en kwaadaardigheid laten zien wat jullie zijn. Als jullie van God waren, zouden jullie deze dingen niet doen. Maar jullie doen wat jullie werkelijk zijn, en wat jullie doen laat zien wat jullie zijn.

Op dit punt moeten we onszelf afvragen: "Als dit door de eeuwen heen waar is geweest, zijn er dan geen pogingen geweest om de menselijke natuur en de menselijke samenleving te veranderen? Ja, de mensheid heeft op vele manieren geprobeerd om de menselijke natuur te verbeteren. We hebben dat bijvoorbeeld geprobeerd met onderwijs. Ik geloof in onderwijs en opleiding. De bedoeling van onderwijs is om van ons betere burgers te maken. Training conditioneert onze reflexen zodat we ons

volgens bepaalde patronen gedragen. Maar noch onderwijs noch training kan ons een nieuwe natuur geven.

De stier die we op een ranch zien is een tam dier, maar van tijd tot tijd wordt hij boos. Zonder waarschuwing wordt hij door iets opgehitst en explodeert hij. Hij buigt zijn kop en begint te graven en te blèren. Iedereen die de pech heeft op het platteland te zijn als dit gebeurt, moet rennen en in een boom klimmen of over een stierenveilig hek springen om te voorkomen dat hij zijn hoorns in je ramt. Wat is er gebeurd? Nou, de stier is boos geworden en is de eeuwenlange dressuur helemaal vergeten. Onder de dressuur leeft zijn oude wilde aard nog steeds; dat wil zeggen, zijn aard is niet veranderd.

De menselijke natuur is niet voorspelbaar

Als dat moment van razernij voorbij is, zal de stier zich waarschijnlijk erg schamen en gedwee zijn baas terug volgen naar de kraal. Maar de boer weet niet wanneer de stier weer woedend wordt, want hij heeft te maken met een stier, met een dier dat getemd is door een lang proces van conditionering, maar dat nog steeds een wild dier is.

En mensen zijn niet anders. Ik las over een man met zes jaar onderwijs en een universitaire opleiding. Maar op een dag werd hij woedend, ontplofte en vermoordde zijn vrouw. Geloof nooit dat alleen arme, ongeschoolde en kansarme mensen gewelddadige misdaden plegen. Het gebeurt ook in de hogere lagen van de samenleving. Er is meer nodig dan onderwijs om de aard van mensen te veranderen. Onderwijs kan ons een zekere beheersing en mate van controle geven, maar laat deze mensen handelen

naar wat er werkelijk in hen zit en je zult er snel achter komen wat ze werkelijk zijn.

De maatschappij heeft nog een andere manier om mensen te veranderen. Dat is via de wet. Ik ben ook voorstander van de wet. Maar neem bijvoorbeeld de neiging tot hebzucht. Hebzucht betekent hevig verlangen naar iets, zoals de liefde voor geld, en het is aanwezig in de meeste mensen. Als iemand hebzuchtig is, kan niets ter wereld hem van dat verlangen afbrengen. Er is niet genoeg water in de rivier de Ganges of een andere rivier om deze neiging weg te wassen. Zelfs alle zeep in een warenhuis zal die hebzucht niet wegnemen.

Wetgevers weten dat als de hebzuchtigen in de samenleving vrij zouden rondlopen, ze er niet voor terug zouden deinzen om in andermans huis in te breken of op een andere manier te stelen. Dus veranderen de wetgevers hebzucht in diefstal. In feite zeggen ze: "Als je uiting geeft aan je hebzucht, is dat diefstal". Dus overheersen mensen zichzelf zo goed als ze kunnen omdat ze door de maatschappij geconditioneerd zijn om de hebzucht die in hen zit niet te uiten. We verdenken deze mensen vaak niet omdat ze onder controle van de wet staan. Maar de hebzucht is er nog steeds. Het zijn nog steeds hebzuchtige wezens. Ze hebben hebzucht in hun hart. Ze verbergen het en onderdrukken het, want zodra het geuit wordt, verandert het van kleur. Het wordt diefstal en de wet gooit ze in de gevangenis.

Haat is een ander voorbeeld

Laten we een ander voorbeeld bekijken: haat. Er is geen wet tegen haat, zolang het in de persoon zelf

opgesloten blijft. Haat kan nooit worden bewezen in een rechtbank. Het zou de wetgever geen goed doen om te bepalen dat mensen een boete of gevangenisstraf kunnen krijgen als ze iemand haten. De beklaagde kan zo vol haat zitten als Satan zelf, maar als hij of zij op een aardige, sympathieke manier kan glimlachen als hij of zij pleit, zal de jury "onschuldig" oordelen.

Nee, er zijn geen effectieve wetten tegen haat. Dus nemen wetgevers wetten aan om te voorkomen dat mensen hun haat *uiten*. Degenen die dit uiten, door middel van geweld, mishandeling, doodslag of moord, worden gestraft. Deze straffen zijn bedoeld om de haat in de persoon te houden en daar te blijven. We hebben onderwijs en wetten om de vlammen een beetje te doven, maar de oude Adamische natuur is er nog steeds.

Laten we teruggaan naar de confrontatie tussen Jezus en de Joodse leiders. Jezus zei tegen zijn vijanden: "Zie je dat vuur? Het vuur van de oude zonden brandt nog steeds. Opvoeding en de wet hebben jullie getemd, maar jullie zijn als je vader de duivel. Jullie hebben moorddadige bedoelingen in jullie hart en jullie willen Mij doden." En Christus Jezus had gelijk, want ze zouden Hem spoedig doden.

Ga grondig om met het menselijk ras en je zult al snel beseffen dat we de som zijn van onze verwende gedachten. Onze Heer Jezus Christus gaf ons een illustratie van wat we hebben gezegd. Jezus was niet alleen een groot leraar en een groot theoloog, maar Hij was ook een groot filosoof. Hij wist waarom dingen waar waren. Als Hij de Schriften citeerde, zei Hij waarom ze zeiden wat ze zeiden.

Dat is naar mijn mening de enige vorm van geldig bijbels onderwijs.

Jezus zei: "Maar Ik zeg jullie dat wie naar een vrouw kijkt om haar te begeren, in zijn hart al overspel met haar heeft gepleegd" (Matt. 5:28). Dat is instemmen door te denken. Als je denkt aan de daad door in te stemmen, heb je het gedaan, en als je het gedaan hebt, heb je gedaan wat het werkelijk is.

Toen Jezus zei tegen degenen die de op overspel betrapte vrouw beschuldigden: "Wie van jullie zonder zonde is, laat hij als eerste de steen gooien" (Joh. 8:7), onderzocht elk van deze mannen zijn eigen hart. Elk van hen herinnerde zich de gedachten die hij in zijn geest had uitgelaten. Ieder zag zichzelf schuldig, en een voor een gingen ze weg. Ze wisten heel goed dat geen van hen die vrouw durfde te stenigen. Volgens de wet van Mozes moest de vrouw sterven als de aanklagers heilige mannen waren, maar geen van hen durfde zich te bukken om een steen op te rapen, en Jezus wist dat. Ze begonnen allemaal weg te kruipen, beschaamd en vernederd.

Mensen zijn wat ze bewonderen

Dat is een illustratie van instemmend denken. Ieder mens is werkelijk wat hij of zij bewondert. Als ik erachter kan komen wat je bewondert, weet ik wat je bent, want mensen zijn wat ze denken als ze vrij zijn om na te denken over wat ze willen.

Er zijn momenten in het leven dat we gedwongen worden na te denken over dingen waar we helemaal niet om geven. We moeten allemaal aan belastingen denken, hoewel belastingaangifte niet iets is waar we aan willen

denken. Maar we worden door de wet gedwongen om er elk jaar aan te denken en je ziet misschien documenten met de post komen die je eraan herinneren om het te doen, maar dat is niet de echte jij. Het is de minister van Financiën die vanuit de hoofdstad van het land zegt: "Vergeet het niet! Ik kan je verzekeren dat we hier niet vrijwillig mee instemmen. Maar als je erachter kunt komen hoe ik over dingen denk wanneer ik me vrij voel om te denken wat ik wil denken, dan ken je de echte ik. Dat geldt voor ieder van ons.

Je doopsel, je naam op de ledenlijst van de kerk en de Bijbel die je onder je arm draagt zijn niet de dingen die er voor God toe doen. Je kunt een chimpansee trainen om een Bijbel te dragen. Wij zijn allemaal de som van wat we stiekem bewonderen, waar we in onze privésfeer over nadenken en wat we het liefst zouden doen als we vrij waren om te doen wat we wilden.

Denk aan de zakenman die hard werkt aan zijn taak. Hij droomt er misschien van om iets anders te doen, maar de omstandigheden dwingen hem in die positie. Zijn vrouw heeft er iets over te zeggen. Hij is onderworpen aan die taak, maar binnenin zijn wezen droomt hij van wat hij zou doen als hij zich vrij voelde om dat te doen.

Het lijdt geen twijfel dat veel mensen op dezelfde manier zijn getemd als huisdieren. Veel echtgenoten hebben geleerd om te zeggen: "Ja, mijn liefste; ja, mijn liefste", maar ik weet zeker dat je graag zou willen horen wat hij tegen de straatkat zegt als zijn vrouw er niet bij is! Dan gaat hij vol woede, bitterheid en wrok de straat op, maar thuis verbergt hij het omdat hij getraind is door zijn vrouw.

Is er hoop?

Zachtmoedigheid en gehoorzaamheid drukken niet zijn ware zelf uit. Wat hij denkt als hij alleen is, dat is zijn ware zelf. Wat hij innerlijk voelt over dingen, dat is wat hij is. Ja, we zijn inderdaad wat we denken, we zijn wat onze instincten en impulsen zijn. Opvoeding en wetgeving zijn niet genoeg om onze natuur te transformeren. Velen hebben wanhopig geroepen: "Is er enige hoop, is er enige manier waarop ik anders kan worden, is er geen manier waarop de menselijke natuur kan worden veranderd en verbeterd?

Misschien redeneer je diep en ben je bereid om toe te geven: "Meneer Tozer, u rukt mijn hart eruit. Ik weet dat alles wat u zegt waar is. Ik erken de logica van wat u zegt en erken dat u mij niet rein voor God kunt presenteren. Ik weet en erken wat ik heb gedaan; ik weet wat ik heb gedacht. Ik herinner me duidelijk de dingen die ik het meest bewonder en liefheb, en dit alles wijst erop dat ik niet deug. Ik vraag u, meneer Tozer, is er een manier waarop ik anders kan worden dan ik ben? Omdat ik haat in mijn hart heb, ben ik dan veroordeeld tot de hel waar haat naartoe moet?

Godzijdank is er hoop! Er is een andere manier, want Christus Jezus biedt ons hulp. Zijn Woord vertelt ons dat we nieuwe instincten, nieuwe verlangens en eetlust kunnen krijgen.

De hulp die Hij belooft is niet gebaseerd op onze religieuze conditionering. De Heer Jezus Christus heeft het niet over het toepassen van religieuze psychologie. Hij heeft het eigenlijk over, en belooft ons iets heel anders. Hij

belooft iets geheel nieuws in onze menselijke geest, zodat we, wanneer we doen wat we willen, verlangen om te doen wat juist en goed is. De gezegende waarheid is dit: De persoon die wil doen wat juist is en het doet omdat hij of zij het wil doen, is een goed mens.

De Verlosser, Jezus Christus, biedt ons de remedie. Hij vertelt ons dat er hoop is voor de hebzuchtige mens. God kan hebzucht uit het hart verwijderen en de persoon tot het uiterste vrijgevig maken. Hij zegt dat er hoop is voor de persoon met een gewelddadig karakter. God kan die driftbui transformeren en een heilige richting geven.

Er is hoop voor de jaloerse persoon. God kan die ongezonde ijver wegnemen en er een heilige ijver voor in de plaats zetten, voor wat beter en hoger is. God kan ieder van ons nieuwe instincten, nieuwe morele verlangens en een nieuwe morele neiging geven, zodat we kunnen doen wat juist is omdat we dan juist leven. Dit is wat het Woord van God zegt. Dit is wat het evangelie belooft. Dit is de oproep van Jezus Christus aan iedereen die bereid is om hem te volgen en ware discipelen te zijn.

Het evangelie is meer dan een formule

Maar al te vaak reduceren we de uitnodiging in het evangelie tot een formule. "Doe dit, doe dat, geloof je in Jezus? Neem dan deze tekst en alles komt goed." Dat is misschien het begin van het christendom, maar het is zeker niet de som van het evangelie.

Wat zegt de Bijbel over het ware christendom? De Bijbel vertelt ons dat als we bereid zijn om Christus in ons hart toe te laten, Hem te volgen en Hem de Heer te laten zijn op alle gebieden van ons leven, Hij ons zal reinigen

van alle zonde. Hij zal bitterheid wegnemen en Zijn liefde erin stoppen, Hij zal hebzucht wegnemen en vrijgevigheid erin stoppen. Hij zal haat wegnemen en er vrede voor in de plaats zetten. Dat is wat het christendom leert en belooft.

De vijanden van Jezus wisten heel zeker dat ze gelijk hadden omdat ze in juiste dingen geloofden. Ze hadden zich kunnen aansluiten bij sommige van onze fundamentalistische kerken die vragen: "Gelooft u in de Bijbel? Gelooft u dat het het geïnspireerde Woord van God is? De Farizeeën beweerden dat ze de juiste dingen geloofden. Ze leken relatief rechtvaardig en schoon, maar in het hart van ieder van hen was haat.

We zijn wat we doen. En als wat we doen verkeerd blijkt te zijn, dan is het resultaat een leven in voortdurende wanhoop en twijfel.
We moeten de hulp zoeken die we nodig hebben. Godzijdank hoeft niemand toe te geven aan wanhoop, want er is hulp. Christus Jezus kwam om te helpen. Hij kwam om onze natuur te veranderen. Hij kwam om onze zondige gewoonten te veranderen. Hij kwam om ze ongedaan te maken en te overwinnen.

Je zegt: "Ik heb Christus ontvangen. Ik geloof het evangelie. Ik geloof dat ik gerechtvaardigd ben door geloof. Ik geloof dat ik vrede heb met God Jezus Christus, mijn Heer. Je kunt al die dingen zeggen, maar heb je er wel eens bij stilgestaan dat dat allemaal niet meer is dan bijhouden wat we geloven? Dat is niets meer dan een religieuze boekhouding. Ik zeg: "Ik geloof dat ik gerechtvaardigd ben. Niets kan mij van God scheiden. Dat is net zoiets als het mechanisch herhalen van de geloofsbelijdenis van de apostelen, zoals sommigen die

zichzelf christenen noemen vaak doen zonder stil te staan bij wat het betekent en impliceert.

Hoe weet je dat je echt gelooft en dat je woorden geen ijdele herhalingen zijn van iets wat je geleerd hebt? Is er iets veranderd in je leven, in je verlangens en instincten? Je kunt wel beweren dat je al die dingen gelooft, maar als je niet doet wat juist is, niet juist leeft en niet verlangt om te doen wat juist is, dan ben je niet juist bij God.

Is er een verandering in je leven? Zie je een groot verschil in je leven sinds je je aan Christus hebt overgegeven? Heb je die nieuwe natuur die laat zien dat je een nieuw mens bent, anders dan je was voordat je Christus ontving? Christus wil van jou maken wat je kunt en zou moeten zijn. Hij wil je nieuw en anders maken. Hij wil je anders maken aan de binnenkant van je wezen, om je een geest te geven die functioneert in reinheid en gerechtigheid, die niet langer functioneert in oude kanalen.

Hij verwacht dat je het verlangen en de bereidheid hebt om de volledige controle over je leven aan Hem over te geven.

HOOFDSTUK

7

Laten we effectieve getuigen voor Christus zijn

Laten we nu eens kijken naar wat het betekent om een effectieve christelijke getuige te zijn door Johannes 4 te bekijken, waarin Jezus' ontmoeting met de Samaritaanse vrouw bij de Jakobsbron wordt gepresenteerd.

Er zijn vandaag de dag veel ineffectieve christelijke getuigenissen onder ons. Ik weet zeker dat veel van die inspanningen goedbedoeld, oprecht en eerlijk zijn. We doen ons best met wat we hebben. Maar onze prestaties zijn uiteindelijk als die van de verkoper die vulpennen promoot. Hij probeerde een goede presentatie te houden, maar zijn potentiële kopers wisten dat hij pennen eigenlijk veel praktischer vond.

Veel van onze christelijke getuigenissen zijn niet overtuigend omdat *wij* niet overtuigd zijn. We zijn ineffectief omdat we onszelf nog niet aan de Heer Jezus Christus hebben gegeven. Het is als de proseliet die proselieten maakt.

Ik geef het niet graag toe, maar in de meeste gevallen lijken sommige christenen erg verdrietige mensen te zijn. Ze tonen niet de blijdschap die ze zouden moeten tonen en dat is de reden waarom het getuigenis van elk van deze mensen wankel en ineffectief is. Je ziet niet langer de sprankeling in hun ogen of de gloed in hun gezicht. Hun getuigenis is niet langer sprankelend en aanstekelijk.

Misschien gebeurt dit omdat we proberen te plannen hoe dingen moeten gebeuren. Ieder van ons leest een boekje over hoe te getuigen. We proberen het te doen op de manier die ons geleerd is, maar het is mechanisch en niets maakt het aanstekelijk. Als engelen kunnen huilen, moeten ze hun ogen uitkijken als ze zien hoe een proseliet die nog nooit een transformerende ontmoeting met de Heer heeft gehad, een andere proseliet maakt die ook nooit een ontmoeting met de Heer zal hebben.

De Samaritaanse vrouw ontmoette onze Heer bij de put. Johannes' verslag van wat er in zijn ziel gebeurde en het spontane en aanstekelijke getuigenis dat daarop volgde, is rijk aan geestelijke lessen voor ieder van ons.

Het is heel interessant om in het bijbelse verslag op te merken hoe Jezus deze vrouw al snel meesleepte in een gesprek over aanbidding. Net zo snel sprak de vrouw over haar geloof dat wanneer de Messias zou komen, Hij alle dingen zou verklaren.

Jezus kondigt zijn identiteit aan

"Ik ben het die tot u spreek", zei Jezus tegen de vrouw (4:26). Ze was vanuit de stad Samaria naar de put gekomen met haar waterkruik op haar hoofd. Ze had een gesprek gehad met de meest ongewone man die ze ooit had ontmoet: "Een Jood die haar had gevraagd hem te drinken te geven". Nu rende ze terug naar de stad, haar waterkruik achterlatend bij de put, om het nieuws te vertellen: "Kom, zie een man die mij alles verteld heeft wat ik gedaan heb, is dit niet de Christus?" (4:29).

We willen ontdekken, als we dat kunnen, waarom de Heer ervoor koos om het grote en heilige geheim dat Hij de

Messias was aan deze Samaritaanse vrouw bekend te maken. Waarom was Hij bereid om in die omgeving zoveel meer over Zichzelf te openbaren dan Hij in andere ontmoetingen tijdens Zijn bediening had gedaan? Hij sprak met een vrouw over de betekenis van Zijn persoon, Zijn leven en Zijn bediening, en met iemand die niet het beste voorbeeld van een vrouw was.

Waarom zou hij dit doen? Rond Jeruzalem waren er talloze priesters met alle benodigde geloofsbrieven, van wie de afkomst terug te voeren was tot Aäron zelf. Er waren veel schriftgeleerden: wijze mannen die uitgekozen waren om de Schrift te kopiëren en de betekenis ervan te onderwijzen. Er waren advocaten, goed opgeleide specialisten in de wet van Mozes. Er waren overal religieuze mensen, want Israël was een zeer religieuze natie. Als het aan jou en mij had gelegen, hadden we deze vrouw met zo'n dubieus verleden nooit uitgekozen als de ontvanger van een heilig geheim. Ze ontving een goddelijke openbaring die superieur was aan alles wat daarvoor was gedaan en vergelijkbaar met alles wat tot de tijd van de opstanding van Christus was gedaan.

Ik ken niet alle redenen van de Verlosser om deze vrouw te kiezen die hij bij de put vond. Ik weet wel dat de openbaring van Zichzelf aan haar een eeuwige afkeuring was van het menselijke farizeïsme. Ik weet dat elke eigenwijze vrouw die vol trots en positie over straat loopt zich zou moeten schamen. Ik weet dat elke eigenwijze man die elke ochtend in de spiegel kijkt om af te scheren wat hij denkt dat een eerlijk gezicht is, zich zou moeten schamen.

De priesters in hun orde, de rabbi's in hun stoelen, de schriftgeleerden aan hun bureaus en de advocaten in hun

kamers werden gepasseerd en aan deze vrouw werd het heilige geheim bekend gemaakt: het geheim dat Jezus de Christus, de Messias was, het geheim van de aard van God en het geheim van de ware aard van goddelijke aanbidding!

Jezus zag het potentieel

Jezus was in staat om het potentieel van de Samaritaanse vrouw bij de put te zien dat wij nooit zouden hebben waargenomen. Wat een wonder en zegen dat Christus nooit denkt aan wat we geweest zijn! Hij denkt altijd aan wat we moeten zijn! Jij en ik zijn slaven van tijd en ruimte, van verslagen en reputaties, van publiciteit en het verleden, alles wat we gewend zijn voorgeschiedenis te noemen. Christus Jezus is helemaal niet geïnteresseerd in iemands morele achtergrond. Hij vergeeft hem en begint van daaruit alsof de persoon op dat moment net geboren is.

De vrouw met wie Jezus sprak had een leven geleid waardoor ze bekend was met de mannen van Samaria. Waarschijnlijk was ze bekender met de mannen van Samaria dan met de vrouwen. Toch beschaamde onze Heer haar niet, noch hekelde Hij haar. Christenen hebben de reputatie dat ze tot de grote aanklagers behoren. Het grappige hieraan is: ze veroordelen vaak degenen die Christus met open armen ontvangt en verwelkomen degenen die de Heer veroordeelt! Zo komen sommige vleselijke en immorele individuen onze kerken binnen.

Dat is het gevaar van proselieten die meer proselieten maken. Het is mogelijk dat mensen een vorm van externe religieuze ervaring hebben die hen immuun maakt voor de nieuwe geboorte. Omdat ze denken dat ze al wedergeboren

zijn, komen ze in een situatie terecht waarin ze nooit meer wedergeboren zullen worden. Proselieten waren nooit "in"; daarom zijn ze nooit wedergeboren.
Bijgevolg eisen ze ook niet dat hun proselieten "in" zijn. Het is dus mogelijk dat hele kerken alleen uit proselieten bestaan; dat wil zeggen echo's van feiten en reflecties van reflecties, maar nooit het ware licht dat schijnt.

Ik denk dat het een nuttige oefening is om na te denken over de redenen waarom Jezus zichzelf aan de vrouw bij de put openbaarde. Er waren een aantal dingen die in haar voordeel waren.

Eén daarvan was haar *bewuste behoefte.* Sommige dingen volgen niet altijd, zijn nooit hetzelfde en missen uniformiteit. Maar er is altijd uniformiteit op dit gebied: om iets van God te ontvangen moet iemand een bewuste behoefte hebben, een bewust en vitaal gevoel dat hij of zij iets mist.

De Samaritaanse vrouw besefte haar nood. Ze verdedigde zichzelf nooit, want ze was in grote nood en ze was daar heel oprecht in. Ongetwijfeld had ze in Samaria veel religieuze redeneringen gehoord en wist ze heel goed hoe ze daar onderuit kon komen. Ze deed alles wat ze kon om de druk van zich af te halen terwijl de Heer haar geweten doorzocht. Maar toen ze besefte dat er geen ontkomen aan was, gaf ze het op en was ze helemaal eerlijk over haar leven en problemen.

Haar openhartigheid maakte indruk op Jezus

De openheid, nederigheid en het enthousiasme van de vrouw spraken de Heer Jezus aan toen ze spraken over de nood van de mensheid en de ware aanbidding van God

door de Heilige Geest. Jezus werd aangetrokken door haar warme enthousiasme en haar openhartigheid over haar bewuste behoefte. Dus maakte Hij zichzelf bekend, stelde Hij zichzelf open voor de vrouw en gaf Hij haar het geheim door dat Hij aan niemand anders had onthuld en dat Hij in de dagen daarna slechts aan weinigen bekend had gemaakt. Toen de vrouw over de Messias en zijn komst sprak en Jezus antwoordde: "Ik ben het die tot u spreekt", drong openbaring haar eigen ziel binnen. Het licht van God drong door de schaduwen van haar verleden en daar in haar binnenste begon het te schijnen. Ze was zo getroost in haar wezen dat ze zich genoodzaakt voelde om weg te rennen en het aan de mensen van haar gemeenschap te vertellen.

Jezus accepteerde de situatie omdat hij de vrouw had geaccepteerd. Ik kan geen enkele kerkenraad bedenken die de vrouw had geaccepteerd dat soort vrouwen accepteerde. Het lijkt me dat de vrouwen in de kerken in hun samenkomsten met bange ogen zouden hebben gekeken en heel merkwaardige geluiden met hun tong zouden hebben gemaakt. Maar onze Heer accepteerde de situatie omdat Hij altijd begint alsof er geen verleden is. Bovendien maakt Hij alle dingen nieuw!

We kunnen er ook baat bij hebben om de *vurigheid* en *geldigheid* van het antwoord van de vrouw op te merken. Ik ontken niet dat deze vrouw nog een lange weg te gaan had in haar geestelijke ervaring en ontwikkeling. Maar Jezus gaf aan dat God bereid is om het naïeve getuigenis van een oprechte en openhartige getuige te accepteren, hoe onvolmaakt en beperkt het ook is.

De vrouw had iets heel gunstigs in haar voordeel: ze had een ontmoeting gehad met dat unieke wezen dat de Messias wordt genoemd. Haar hart was in contact gekomen met de openbaring van de persoon en de wil van God in Christus, en het resultaat was een emotionele schok in haar eigen leven en wil.

Aan de andere kant moet ik bekennen dat ik niet weet wat ik moet denken van christelijke leraren die bang zijn voor emoties. Tegenwoordig zeggen we dat mensen erg emotioneel zijn, terwijl we eigenlijk bedoelen dat ze neurotisch zijn, dat ze de controle kwijt zijn, dat ze huilen om niets en lachen om niets, depressief worden om niets. Zulke mensen zijn gewoon gestoord. We hebben het woord *emotioneel* gebruikt en toegepast op die situaties. Maar daar ben ik het niet mee eens. Dat is geen emotie. Dat is een mentale aandoening en degenen die daaraan lijden hebben gebed en rust nodig.

Emotie is een innerlijk gevoel

Als ik hier het woord *emotie* gebruik, verwijs ik naar iemands innerlijke gevoelens en ik schaam me er niet voor om het in die zin te gebruiken. Ik geef eigenlijk de voorkeur aan de uitdrukking die Jonathan Edwards zo vaak gebruikt. Hij verwijst naar onze "religieuze affecties". Ik vraag me af waarom niemand die uitdrukking voor onze tijd heeft teruggevonden. Jonathan Edwards zou sommige van onze starre en verstarde christenen kunnen laten zien dat de "religieuze affecties" en de geestelijke emoties van onze tijd hetzelfde zijn. Er zijn er te veel die zich alleen met tekst en theologie bezighouden en bang zijn voor emoties.

Zo had de Samaritaanse vrouw haar boodschap doorgegeven aan haar volk via een emotionele getuigenis van deze confrontatie. Haar hart was in vitaal contact gekomen met het hart van Jezus Christus en het resultaat was een geestelijke ervaring die ze nooit zou vergeten. God had in haar leven ingegrepen en het is niet verwonderlijk dat ze wegliep zonder zich haar kruik te herinneren. Ze wist waarschijnlijk niet waarom, maar ze stond te popelen om te gaan en het goede nieuws dat door de Messias tot haar was gekomen, door te geven.

Laten we ook het volgende opmerken over de oprechtheid van het verhaal van de vrouw en haar acties: ze waren niet imiterend, ze waren niet formeel en, het beste van alles, ze waren niet geprogrammeerd. Ik verafschuw echt dat lelijke woord *"geprogrammeerd"!* Nu moeten we aankondigen dat de eredienst "geprogrammeerd" is zodat er een minimum aan prediking is en een maximum aan entertainment en plezier. Mijn punt is dit: als deze vrouw "geprogrammeerd" was, zou er geen opwekking in Samaria zijn geweest.

Ze hebben deze vrouw niet geprogrammeerd. Dat konden ze niet. Ze had teveel verve en vreugde in haar ziel. Ze was niet betrokken bij iets formeel. Ze sprong op en rende zo snel als ze kon. Niemand had het getuigenis voor haar gepland (Godzijdank wel!). Soms is mij gevraagd om met een of andere groep samen te komen om "een opwekking te plannen". Het plannen van een opwekking is als het proberen te plannen van de bliksem. Tot nu toe is niemand erin geslaagd en niemand heeft ooit een echte opwekking "gepland" of "ingepland".

De Almachtige Heer God maakt een wereld en niemand "plant" die. Wanneer Hij de doden opwekt, "plant" niemand dat. En laat me je dit vertellen, wanneer God de doden opwekt, verschijnt dit nooit als "vijfde punt of onderwerp op agenda". Daar kun je heel zeker van zijn.

Geprogrammeerd voor apathie

In onze kerken hebben we onszelf behoorlijk geprogrammeerd in een toestand die spreekt van apathie en levenloosheid. Denk aan deze vrouw die rende om te getuigen van het goede nieuws dat in haar ziel overstroomde. Als iemand haar had proberen tegen te houden door haar bij haar kleding te grijpen terwijl ze rende en had gezegd: "Zuster, we zijn blij dat het nieuwe licht op uw gezicht schijnt, maar we willen graag wel dat strookt met het de derde deel van ons programma". Als ze dat deed, zou ze samen met die schriftgeleerden, andere Samaritanen en de rest gestorven zijn. Maar ze bleef springen en rennen, gretig om de nieuwe openbaring die in haar hart was gekomen bekend te maken. Ze wilde de mannen die ze had ontmoet vertellen dat ze de Meester had gevonden, degene die haar alles had verteld wat ze ooit in haar leven had gedaan en gekend.

Dit voorbeeld is natuurlijk overdreven. Maar je weet dat als je ergens vol van bent en je begint erover te praten, je mond vaak kleiner is dan je hart, met overdrijving tot gevolg.

We kunnen ook dit over de vrouw zeggen: *ze was besmettelijk.* Ze hoefde geen bekeerlingen te maken - ze kenden het evangelie door haar!

Heb je je ooit afgevraagd wat het resultaat was van haar hakkelende getuigenis? De mannen van Samaria hoorden het verhaal en gingen op zoek naar de man over wie ze sprak. Ik neem aan dat hier enige nieuwsgierigheid bij kwam kijken, en misschien wat religieus avontuur, maar dat was duidelijk niet alles. De Samaritanen, bewogen door de vrouw, gingen erop uit en vonden Jezus en brachten Hem de stad in. Ze zagen hem en hoorden hem. Ze waren overtuigd en geloofden. Ze getuigden en zeiden: "Wij geloven niet meer alleen om wat u hebt gezegd, want wij hebben het zelf gehoord en weten dat dit de Redder van de wereld is, de Christus" (4:42).

Wat in de schaduw was begonnen, was nu in het volle licht gekomen. Het getuigenis van de vrouw wier ware leven net begonnen was, leidde die mannen naar God. Ze vonden voor zichzelf de waarheid die niet kan berusten op het getuigenis van een ander. Proberen de hemel binnen te gaan op basis van de religieuze ervaring van iemand anders is als proberen dik te worden van wat iemand anders eet. Een getuigenis alleen bekeert je niet. Het getuigenis van de vrouw diende om haar Samaritaanse landgenoten tot Christus te brengen, maar toen ze in Hem geloofden, zeiden ze in feite: "Nu geloven we zelf, we hebben jouw getuigenis niet meer nodig."

Een christelijk getuigenis kan niemand redden

Dit is dus de glorie van het christelijke getuigenis. Het dient om mannen en vrouwen te stimuleren om uit te gaan naar degene over wie ze het getuigenis hebben gehoord. Een christelijk getuigenis is geen geestelijke ervaring voor de andere persoon. Een christelijk getuigenis redt nooit

iemand uit zichzelf. Een christelijk getuigenis is een oprechte belijdenis van wat de Heer voor ons heeft gedaan, die anderen kan aanmoedigen om hetzelfde te doen: om dezelfde Heer en zijn verlossing te ontmoeten.

Ik moet bekennen dat ik nog nooit in mijn leven gezegend ben door een geplande getuigenisdienst. In onze kerk hebben we genoten van het bezoek van vele muziekgroepen. In de loop van een concert zegt iemand: "Nu zullen we u ons getuigenis geven". Iedereen weet van tevoren wie er gaat spreken en wat ze zeggen hebben. Ik zit daar kouder dan een augurk in azijn. Ik kan niets in mij vinden dat reageert op zo'n getuigenis.

Maar laat me je het soort getuigenis vertellen dat me echt raakt. Op een avond, rond 23.30 uur, gaat mijn telefoon. Een opgewonden stem komt over de lijn en zegt: "Pastor Tozer, ik moest u bellen om u iets te vertellen dat ik niet pas morgen kan doen.

Ik ben vanavond opnieuw geboren! Zoals u weet, ben ik vaak in uw kerk geweest met mijn vrouw, die christen is. Ze heeft voor me gebeden. Hoewel ik dacht dat ik een bekeerd man was, was ik dat nooit echt tot vanavond. Na de dienst kwam ik in een geestelijke ervaring met Jezus Christus en nu weet ik dat ik opnieuw geboren ben".

Ik kende de man als een rustig, kalm persoon - ik had geen idee dat hij zo opgewonden kon raken! Hij opent zijn ziel als een evangelist. Hij heeft een getuigenis. Hij had een ontmoeting met God gehad. Hij vertelt me wat de Heer voor hem heeft gedaan. Hij is bereid om toe te geven dat al zijn eerdere religieuze ervaringen slechts voorlopig waren. Nu *weet* hij *het* en kan hij tegen zijn vrouw zeggen: "Maria, nu weet ik het zelf!"

Maar als je iemands geestelijke expressie probeert te plannen en zijn geluk probeert te programmeren, dan zal de getuigenis dood beginnen en erger dan dood eindigen.

Enkele conclusies

Laten we nu een paar conclusies trekken uit dit verhaal en ze proberen toe te passen op onze tijd.

Ten eerste *ontvangt Christus nog steeds zondaars,* zelfs grote zondaars. Wat de reputatie van mensen ook is, Jezus ontvangt ze als ze bereid zijn om naar Hem toe te komen.

In de tijd van Jezus zeiden de toeschouwers spottend: "Deze man ontvangt zondaars en eet met hen" (Lc. 15:2). Hij leefde, stierf en stond weer op om dit te bewijzen en om Zijn recht te bewijzen om iedereen te rechtvaardigen die in geloof tot Hem komt.

Een van de oude Duitse devotionele filosofen nam het standpunt in dat God grote zonden graag meer vergeeft dan kleine, omdat hoe groter de zonde is, hoe meer glorie Hem toekomt vanwege Zijn vergeving. Ik herinner me dat de schrijver verder zei dat God niet alleen grote zonden vergeeft en dat graag doet, maar dat Hij, zodra Hij ze vergeven heeft, ze vergeet en de persoon vertrouwt alsof hij of zij nooit gezondigd heeft. Ik geloof ook dat God niet alleen de grote zonden net zo graag vergeeft als de kleine, maar dat Hij, zodra Hij ze vergeven heeft, opnieuw begint met die persoon en de oude zonden nooit meer ter sprake brengt.

We moeten ons bewust zijn van het feit dat menselijke vergeving niet altijd op Gods vergeving lijkt. Als iemand een fout maakt en vergeven moet worden, kan de schaduw

over hem of haar hangen omdat het moeilijk is voor andere mensen om te vergeten. Maar als God vergeeft, begint Hij op dat moment aan een nieuw hoofdstuk en dan komt Satan langs en zegt:

-Hoe zit het met het verleden van deze persoon?

Waarop God antwoordt:

-Welk verleden? Er is geen verleden. We begonnen opnieuw toen ze naar me toe kwam en ik haar vergaf.

Dat soort acceptatie en vergeving met God hangt af van iemands bereidheid om het bovenste deel van zijn ziel open te houden voor God en het licht van de hemel. Je vraagt je misschien af wat ik bedoel met "het bovenste deel van de ziel", maar ik geloof dat het in overeenstemming is met de leer van de Bijbel en zeker met de ervaring.
Bij sommige christelijke mensen staat het bovenste deel van de ziel open voor God en anderen niet.

Laten we de reacties van twee mannen uit het Oude Testament onderzoeken, in de wetenschap dat ik het risico loop om wat controverse te veroorzaken over de implicaties van uitverkiezing en voorbestemming.

De voorbeelden van Jakob en Esau

Jakob was een sluw man. Zijn naam zelf betekent "bedrieger", iemand die een ander verslaat door verraad. Hij was geen betrouwbare man en mensen deden er goed aan om op hun tellen te passen als hij in de buurt was. Maar om de een of andere reden hield hij de bovenkant van zijn ziel open, er was daar een klein raampje dat openstond voor God. Esau, zijn broer, had veel meer in zich om hem te prijzen. Hij was minder koppig, openhartiger en gezelliger, hij was tederder (hij huilde op de schouder van

zijn broer toen hij hem had kunnen doden). In alle opzichten was Esau van nature een beter mens dan Jakob. Maar in Ezau was er geen open venster naar God. Het was Jakob, de verdraaide man, die God ontmoette en Israël werd, "vorst van God", omdat het bovenste deel van zijn ziel openstond voor God.

Zo was het ook met de vrouw van Samaria. Ze had geen moreel leven geleefd, maar er was een kwetsbaar deel van haar ziel, een venster naar God dat openstond en waardoor het licht van God kon binnendringen.

We moeten ook iets anders weten. *Er moet een nieuw leven in ons geboren worden* en dat nieuwe leven zal pas geboren worden als we een confrontatie met Christus hebben. Het moet een echte confrontatie zijn. Als zondaars moet onze wil aan het kruis verslagen worden. We moeten tot stof worden neergeslagen. Het is een ontmoeting die we ons altijd zullen herinneren en waar we met vreugde op terug zullen kijken als we groeien in ons geloof. Op een kritiek moment botsten onze ziel en het hart van God in een hevig conflict, maar God won en wij gaven ons over en zeiden: "Uw wil geschiede!".

Dat soort geestelijke confrontatie, die ontmoeting van de ziel met God, brengt de frisheid van een geboorte, de schoonheid van een zonsopgang, de helderheid van een openbaring.

Laten we ons niet schuldig maken aan het hebben van een godsdienst, of van "geprogrammeerd zijn" in onze religie. Ons is geleerd om te accepteren wat anderen ons vertellen. Als gevolg daarvan streven we er niet naar om God zelf te leren kennen. De persoon die uit zijn schulp gehaald moet worden, die geleid moet worden door rode en blauwe lijnen

onder Bijbelverzen, die aangespoord en geduwd moet worden om het koninkrijk van God binnen te gaan, komt nooit echt binnen. Er moet een openbaring zijn in het hart. Er moet een ontmoeting met Christus zijn. Er moet een plotselinge aantrekkingskracht zijn tussen de ziel en Christus Jezus, de Heer.

Als onze normen hoger zouden liggen, als we de waarheid van oprecht berouw zouden verkondigen, klinkt dat dan als radicale religie? Dat zou de norm moeten zijn, het alledaagse. De Heer heeft ons verteld dat er kracht in ons leven moet komen. Dat we de aanwezigheid, de openbaring van God moeten ervaren om in Jezus Christus, Zijn Zoon, te geloven. Dit is niet radicaal. Het andere is wat abnormaal is: het gebrek aan leven, het gebrek aan kracht, de onzekerheid.

Dank U God voor elke persoon die kan zeggen: "Ja, ik heb God ontmoet en ik ken hem persoonlijk. We hadden de botsing. Hij won en ik verloor. En toch won ik omdat ik gered ben. Mijn oude wil werd omvergeworpen. Mijn oude vrijmoedigheid en agressiviteit werden weggevaagd. Christus Jezus kwam en nam de controle over en nu leef ik niet meer, maar Hij leeft in mij.

Als je dat soort ervaring niet hebt gehad, ga dan naar God met eenvoud, met openheid, met honger en met bewuste nood. Ga naar Hem zoals je bent, zonder uitstel, en de Heer Jezus Christus zal je ontvangen en vergeven. Je kunt ook zeggen: "Ik heb dit jarenlang gehoord, maar nu weet ik het, want ik weet zelf dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, de Redder van de wereld!

HOOFDSTUK

8

De wereld is een morele woestijn

De man die door God was gezonden en Johannes heette, verdient het om gehoord te worden. Wat hij zei over zichzelf en over de Heer Jezus Christus is van vitaal en blijvend belang. Als we beweren studenten te zijn van de profetische Schriftteksten, dan moeten we zorgvuldig nota nemen van de manier waarop Christus reageerde op degenen die naar Hem toe kwamen om Zijn getuigenis te verifiëren en het te vergelijken met een korte lijst van mogelijke identiteiten.

> Hij bekende en loochende niet, maar bekende: Ik ben de Christus niet. En zij zeiden tot hem: Wat dan? Zijt gij Elias? Hij zeide: Dat ben ik niet; zijt gij de profeet? Hij antwoordde: Nee. Zij zeiden tot hem: Wie zijt gij dan? En zij zeiden tot hem: Wie zijt gij dan? Opdat wij antwoord zouden geven aan hen die ons gezonden hebben. Wat zegt gij van uzelf? Hij zei: Ik ben de stem van iemand die roept in de woestijn: Maak de weg van de Heer recht, zoals de profeet Jesaja heeft gezegd (Joh. 1:20-23).

De "Jeruzalemse Joden", die zogenaamd alle profetische Schriftteksten goed kenden, konden Johannes de Doper niet identificeren. Het was niet zo dat de

Schriften zijn komst niet hadden voorzien. De Joden herkenden hem niet omdat ze zijn identificatiekaart in verkeerde dossier hadden gestopt.

Ik wil jullie niet afleiden van de hoofdzaak van wat ik te zeggen heb, maar ik wil wel even stilstaan bij enkele vragen over ons eigen voorzichtige onderwijs in Bijbelprofetie. Ik vraag me af hoeveel kaarten we verkeerd hebben opgeborgen. Hoeveel van Gods plan hebben we gemist? Hoeveel gebeurtenissen staan er misschien in Gods programma waarover we niet eens hebben nagedacht of gebeden?

De antwoorden van Johannes op hun vragen putten hun lijst van verwachte personen volledig uit. Het kan ook zijn dat ze de gelijkenissen van de drie profeten die ze zochten in een profetisch beeld hadden getraceerd. Ze kunnen toen plechtig hebben gezegd dat
ze Gods laatste woord over deze zaak hadden.

Johannes wond er geen doekjes om over deze leraren. "Ik ben duidelijk aangekondigd in de Schriften," zei hij tegen hen. "Jesaja sprak over mij en jullie hebben zijn woord genegeerd. Ik pas niet in jullie plan omdat jullie willen dat de dingen gebeuren zoals jullie willen. Jullie willen een profeet met een woeste en ongetemde stijl zoals Elia. Natuurlijk wil je dat de Christus komt, de koning van Israël, maar op jouw voorwaarden. Je hebt geen ruimte in je verwachtingen voor iemand die je moreel kan verstoren. Jullie willen dat God zijn doelen en bedoelingen aanpast aan jullie religieuze patronen, aan jullie religieuze tradities".

Johannes was een nieuwe stem

Toen Johannes in de woestijn kwam prediken, had hij een grote menigte te trekken. Er was al vierhonderd jaar geen profeet in Israël geweest. Er was geen stem van God geweest, geen inspiratie. Er waren alleen de rabbijnen die vertelden wat anderen hadden gezien en gehoord. Deze rabbijnen waren de bewakers van de theologie. Hoewel zij trouw verklaarden wat anderen van God hadden gehoord, hadden zij zelf God niet gezien en niet gehoord.

Deze rabbijnen waren verontrust toen Johannes aankwam. Als hoeders van de orthodoxie waren ze verontrust door de verschijning van een man die niet in hun straatje paste. Toen ze op onderzoek uit gingen om uit te vinden of dit degene was die ze verwachtten, verraadden ze de kilheid of leegheid van hun eschatologische achtergrond.

Als zoiets droevigs al amusant kan zijn, dan is het bijna amusant om te bedenken hoe snel deze hoeders van de profetische waarheid door de verwachte lijst heen waren. Ze vroegen: "Zijt gij de Christus?" En het antwoord van Johannes was snel en kort: "Nee!".

"Oké dan, ben jij Elia?". Johannes antwoordde weer nee. "Ben je dan de profeet?". "Nee!"

Dus daar was Johannes de Doper, levend in de woestijn, met veel publieke aandacht; maar hij bekende dat hij niet de Christus was, noch Elia of de profeet. Dus zeiden de leraren tegen Johannes dat hij er niet bij paste, dat er voor iemand als hij geen plaats was in hun schema. Johannes was een uitdaging voor hun tradities en

voor hun verlangen om de status quo te bestendigen ("status quo": toestand of situatie van dingen op een bepaald moment).

Het was alsof Johannes tegen hen had gezegd: "Jullie willen dat God jullie rechtvaardigt. Jullie willen dat God jullie en de beperktheid van jullie visie goedkeurt. Jullie kunnen niet toestaan dat er een profeet komt of een stem wordt gehoord die jullie verstoort. Jullie willen met rust gelaten worden, maar ik ben gekomen om jullie op te roepen tot gerechtigheid. Ik ben de stem van iemand die in de woestijn roept en zegt: "Maak de weg van de Heer recht".

De *woestijn* was meer dan een plaats

Het woord *wildernis* zoals Johannes het hier gebruikt heeft niet dezelfde betekenis als toen Johannes nog in de wildernis was voor zijn openbaring aan Israël. Daar betekende *wildernis* een aanwijsbaar stuk land dat iemand op een kaart kon aanwijzen. Maar hier volgt, zoals zo vaak in de Bijbel, na een letterlijk gebruik van het woord een figuurlijk gebruik van hetzelfde woord. Laten we eens kijken naar een illustratie. Jezus zei tegen de Samaritaanse vrouw toen ze elkaar bij de put ontmoetten: "Geef me te drinken". En toen ging het gesprek van water naar water. Nadat ze allebei hadden gesproken over het letterlijke water in de put, zei Jezus: "Ik zal je levend water geven." Christus verhoogt de verwachting van de vrouw van fysiek water naar geestelijk water.

Johannes groeide op in een letterlijke wildernis en nu zegt hij: "Ik ben de stem van iemand die huilt in de wildernis". Dit is duidelijk een sterke stijlfiguur en de

betekenis ervan is niet beperkt tot de dorre grond waar Johannes had gewoond. Het verwijst naar de morele toestand van Israël, want Johannes had het niet over plantkunde of dierkunde, maar hij had het over moraliteit en religie. Hij verplaatste zich dus direct van het tijd/ruimte concept van het woord wildernis naar de morele en geestelijke overwegingen van Israël.

Laten we eens kijken naar enkele van de schrijnende kenmerken van een woestijn. Ten eerste is er zichtbare wanorde. Ga naar een park dat goed is aangelegd en verzorgd en je zult orde aantreffen; ga daarentegen naar een woestijn en je zult wanorde aantreffen.

Dan is het *woestenij.* Er kunnen grote stukken zijn waar alleen rotsen en zand zijn, ze zijn kaal, zonder gras, behalve hier en daar wat struiken en kleine bomen.

Het is moeilijk om een doel te vinden in de woestijn. Je kunt door delen van het zuidwesten van de Verenigde Staten rijden en de verschrikkelijke verlatenheid van de woestijn opmerken. Ik herinner me dat ik ooit een eenzame oude koe zag, haar ribben duidelijk zichtbaar, die langs de weg stond. Ik vroeg me af hoe ze daar kon leven met zo weinig gras en water. Daar stond ze met haar perkamentachtige huid die haar botten zo goed mogelijk bij elkaar hield. In sommige woestijngebieden van het Amerikaanse Westen spotten de mensen dat toen God de wereld maakte, hij vond dat hij een grote vrachtwagen vol afval overhad en tegen een engel zei: "Bah, gooi het erin! Ze zeggen dit om de doelloosheid, zinloosheid van een echt woestijngebied te benadrukken.

Er is ook de *wilde* kant, de ongetemde kwaliteit van de woestijn. Niemand lijkt zich aan de wet te houden in de

woestijn. De dieren komen niet als je fluit. Ze gaan ook niet liggen en draaien zich om als je spreekt. Omdat het leven in de woestijn wild is, is er verwarring en wanorde, verspilling en doelloosheid. Johannes had dit allemaal in gedachten; hij kende de woestijn en hij kende hem goed. Hij zei tegen hen: "Dit is wat ik zie in Israël. God heeft mij gestuurd om jullie te vertellen wat ik zie in Israël!".

Dat is hier vandaag ook het geval

In onze generatie hier en nu zijn er houdingen en manieren van functioneren waarvan godvruchtige mannen en vrouwen de symptomen zouden moeten kunnen herkennen. Je denkt misschien dat ik oud word en dat ik al scheuren in mijn oude schedel krijg. Maar ik denk dat ik weet waar ik het over heb. Ik zie iets over de tijd en de christelijke kerk, en ik vertrouw erop dat er anderen zullen zijn die hetzelfde zien en opstaan om er iets aan te doen.

Johannes zag en voelde wat de religieuze leiders van Israël niet konden waarnemen. Hij zag wat de trouwe hoeders van de orthodoxie nooit voor mogelijk hadden gehouden. Zij zagen zichzelf in één licht en God zag hen in een heel ander licht. Johannes zag hen zoals God hen zag. Johannes en God hadden gelijk en de traditionalisten hadden ongelijk. Dus verhief Johannes zijn stem voor God en voor de waarheid in die wildernis.

Het zou van geen enkele waarde of nut zijn om hier tijd aan te besteden als we alleen het Israël van de eerste eeuw en het Israël van de eerste eeuw van de christelijke jaartelling zouden aanvallen.
Onze rechtvaardige zielen irriteren met het gedrag van die Farizeeën, Schriftgeleerden en Levieten die al lang voorbij

zijn. Maar er is een huidige toestand in de wildernis, een toestand die vergelijkbaar is met die van Israël de tijd van Johannes. Het komt hierop neer: hoewel we in de meest geavanceerde beschaving ter wereld leven, zijn we verraden door onze leraren, tragisch en wreed verraden door onze leraren!

Jaren geleden vertelden onze leraren ons dat de wereld beter werd (ik aarzel om dat vermoeide cliché te gebruiken). Ze vertelden ons: "Zonder twijfel wordt de wereld steeds beter". Ze noemden het bewijs: "We zijn in staat om hondsdolheid te genezen en diabetes en andere ziekten onder controle te houden. We kunnen veel dingen die we nooit eerder hebben kunnen doen".

Maar er zat een denkfout in hun voorstel. Ze gingen ervan uit dat we, omdat we briljante speelgoedmakers waren geworden, ook moreel goede speelgoedmakers waren geworden. Het is waar dat we allerlei nieuw en briljant speelgoed hebben uitgevonden, ontwikkeld en ontdekt. We kunnen naar hemel reiken, de zigzaggende bliksem vastpakken, hem in een doos stoppen en zijn grote elektrische kracht gebruiken door middel van draden. We hebben geleerd om de menselijke stem over grote afstanden uit te zenden, eerst alleen via draden, maar nu zonder draden. We kunnen de menselijke stem sturen, zelfs naar de ruimte.

Een paar generaties geleden was speelgoed heel eenvoudig. Een jongen maakte speelgoed van een paar planken en wieltjes. Een meisje maakte een pop voor haar kleine zusje van een oude sok, vulde die met katoenen doeken, schilderde er een gezichtje op en klaar was de pop. Vandaag de dag hebben we die eenvoudige manier van

plezier maken achter ons gelaten. We leven in een tijd van verbazingwekkende elektronische en technologische wonderen. Kunstlicht in plaats van kaarsen, supersonisch vervoer in plaats van ossenkarren. Instant wereldwijde communicatie in plaats van koeriers te voet of te paard. Bijgevolg hebben onze meesters geconcludeerd dat we beter af moeten zijn omdat we zoveel meer weten.

Maar er is één klein ding dat ze over het hoofd hebben gezien in hun obsessie van ons wonderbaarlijke nieuwe vermogen om de krachten van de natuur te grijpen, ze te beheersen en te gebruiken. Onze wetenschappelijke vooruitgang en intellectuele vooruitgang ging niet gepaard met een even grote morele vooruitgang. Op hetzelfde moment dat onze speelgoeddromen werkelijkheid werden, verschenen op veel van diezelfde plaatsen de meest verschrikkelijke en afschuwelijke, ongelooflijk wrede en kwaadaardige toestanden sinds de tijd van Noach. We kennen gaskamers, slachtingen, zuiveringen, concentratiekampen, massahongersnood, wreedheden, dodenmarsen, en veel van deze diepgaande minachting voor menselijk leven vond plaats in precies dezelfde gebieden waar onze wetenschappelijke vooruitgang werd gecultiveerd. Technologie heeft ons niet moreel beter gemaakt, maar is gepaard gegaan met een tijd van morele achteruitgang.

Denk niet dat ik zeg dat de wetenschap ons slecht heeft gemaakt; maar ik zeg wel dat de wetenschap *ons niet beter heeft gemaakt* en ons soms slechter heeft gemaakt. Attila, de koning van de Hunnen, Genghis Khan en alle wrede tirannen uit het verleden steken gunstig af bij de kille wetenschappelijke moordenaars van onze eigen generatie.

En de kenmerken van de woestijn zijn ook op andere gebieden doorgedrongen.

Ik wil graag iets zeggen over de verloedering van vrouwen in onze tijd. Het zal waarschijnlijk niet veel uithalen, want niemand gelooft erin en het zeggen is als fluiten in de wind. De verloedering van vrouwen overal in de beschaafde wereld in deze eeuw is door de vingers gezien, goedgepraat of bespot. Maar voor de rechterstoel van God zal het geen lachertje zijn.

Dat is niet lachwekkender dan gangreen hebben. Als een man koudvuur in zijn been heeft en genoeg mensen kan krijgen om het te verheerlijken en hem te betalen om uit te stallen, er boeken en gedichten over te schrijven en lofzangen te zingen, dan kan hij misschien koudvuur verheerlijken. Maar dat zal de aard van het kwaad niet veranderen. Het zal het nog steeds doden. Tenzij de dokters dat gif er helemaal uitsnijden, zal het hem doden. Hij zal nooit in staat zijn om gangreen te accepteren of ermee in het reine te komen.

Geestelijk koudvuur

Die illustratie komt ons goed van pas op geestelijk gebied. Wanneer we de wetten van God overtreden en de zuiverste wortels van het ras verontreinigen, wanneer we die morele verontreiniging in onze redeneringen laten binnensluipen en er boeken en komedies over schrijven en het tot een deel van ons leven maken, dan zullen we in staat zijn om te zien dat het een morele verontreiniging is, en we zullen in staat zijn om te zien dat het een morele verontreiniging is.

Als we in deze kwestie compromissen sluiten en vervolgens onze afspraken goedpraten en rechtvaardigen, verheerlijken we iets dat ons uiteindelijk zal doden.

Ik ben er niet zeker van dat we enige verandering, berouw of afkeer zullen zien tegen dit morele kwaad dat ons doordringt totdat het oordeel over ons komt. Ik vertrouw erop dat we dat zullen doen, maar ik weet het niet. Ik leg niet alle schuld bij de jeugd van onze tijd. Ik ben hier niet om jongeren en hun houding te misbruiken. Geloof het of niet, ook ik ben ooit jong geweest!

Maar om ons heen zijn er enkele zeer zorgwekkende veranderingen gaande. Wat een paar jaar geleden zeldzaam was in de hele gemeenschap, is nu gemeengoed en aan de orde van de dag. Verantwoordelijke bestuurders, wetshandhavers, mensen die betrokken zijn bij verenigingen van ouders en leerkrachten en andere groepen maken zich grote zorgen over de veranderende houding van sommige delen van onze samenleving. Drugs zijn een plaag, huwelijken vallen uit elkaar en het enige wat we lijken te kunnen doen is grappen maken over dergelijke tragedies.

Er is nooit een tijd geweest in de menselijke samenleving dat mensen goed waren, maar er zijn tijden geweest dat de massa zich schaamde om slecht te zijn. Nu zijn we gedegenereerd tot het punt waarop we grappen maken over onze schandalen en slechte manieren. Wanneer de morele filosofie van een hele generatie zo laag is dat mensen kunnen pronken met hun slechtheid en corruptie, en uiteindelijk gevierd worden op de voorpagina's van de kranten, dan zal God Zijn hand niet langer ophouden. We zullen van binnenuit gecorrumpeerd worden. Als we

zeggen dat dit de woestijn is, dan is dat omdat de feiten duidelijk voor ons liggen. De woestijn is overal om ons heen.

De kerk is besmet

Als dat alles was wat we konden zien, zou ik zeggen: "Dank U God voor een zuivere kerk te midden van deze donkere nacht! Dank U Heer voor een zuivere bruid van Christus die haar licht laat schijnen te midden van deze huidige duisternis! Maar dat kan ik niet zeggen, want het is niet waar. De christelijke kerk drijft niet boven dit alles uit, vrij, rein en afgescheiden, maar het is duidelijk dat dit oude schip van alle kanten scheurt en water maakt.

De kerk en de wereld zijn zo met elkaar verweven dat het moeilijk is om het ene van het andere te onderscheiden. De wereld heeft zo'n grote invloed op het morele leven van de kerk dat christenen zeggen dat ze in Christus geloven en toch nooit de moeite nemen om hun morele normen en houdingen te veranderen.

We bevinden ons vandaag de dag in dezelfde situatie als in de wereld van Johannes' tijd. De religieuze leiders verdedigden zichzelf en hun tradities. Ze wilden met rust gelaten worden. Ze wilden goedgekeurd worden. Ze wilden niet gestoord worden. Ze wilden naar de tempel gaan omdat het daar "lekker rustig" was. Ze wilden naar de tempel gaan om zich goed te voelen. Maar overal om hen heen heerste woestijntoestand.

Die laffe leiders bekeerden sommigen, maar dat was tot de ijdele en doelloze morele wegen van die tijd. Nu prediken we het evangelie, zeggen we, en brengen we mensen tot bekering, maar we bekeren ze ook tot

woestijnachtige toestanden. We maken bekeerlingen tot de zinloosheid en leegheid van een kerk die gecompromitteerd is met de wereld. Ik weet niet of God nog een Johannes de Doper zal laten opstaan voor de tweede komst van onze Heer. Als Hij ervoor kiest om dat te doen, is een van de eerste dingen die de kerk zal ervaren dat ze verontrust zal zijn, diep verontrust. Misschien zelfs boos!

Bij het beoordelen van de kerk waar ik voorganger ben, moet ik oprecht en eerlijk zeggen dat het, vergeleken met de gemiddelde kerk, een goede kerk is. De overgrote meerderheid van de leden zijn goede en morele mensen. Ze kunnen voorgaan in gebed als hen dat gevraagd wordt. Velen van hen zouden iemand kunnen voorgaan om Christus te ontmoeten. Ze dragen gul bij aan zending en andere goede doelen. Maar zelfs in mijn eigen gemeente is er veel wanorde!

Vergeleken met wat de kerk zou moeten zijn, hoeveel wanorde is er in ons leven, geestelijke wanorde in ons leven en hart!

Wat een woestenij is er in ons! Er is verlies van Gods vitale gaven, verlies van levensvaardigheden en tijd. De woestijn wordt gekenmerkt door verlies en woestenij. En de verwoeste ruimten zijn niet langer goed voor God of voor de mens.

Misschien moet je toegeven dat de toestand die ik zojuist heb beschreven ook jouw eigen leven beschrijft. Je hart lijkt misschien meer op een woestijn dan op een tuin, meer op de wildernis dan op een tuin, meer op de woestijn dan op een tuin.

Er groeit heel weinig in de woestijn en niets ervan wordt echt rijp. Als er al fruit is, is het arm en schaars. Als er tarwe is, is het heel klein en minderwaardig vanwege de armoede van de grond.

Ik vraag je: wat heb jij de Heer te laten zien als jouw dienst? Hoe tragisch is het voor een gelovige om wedergeboren te zijn en toch geen vrucht te laten zien als resultaat van zijn geloof! Hoe tragisch om je leven te leiden zonder maar iets voor Jezus Christus te hebben gedaan!

HOOFDSTUK

9

Het "geestelijke of seculiere" koorddansen

In hoofdstuk 6 van het Evangelie van Johannes de apostel staat een van de twee momenten waarop Jezus op wonderbaarlijke wijze een menigte voedde. Twee discipelen en een jongen, wiens naam we niet kennen, speelden een rol in deze geweldige ervaring in Galilea: Filippus, een man met een rekenmachine. Andreas, een man met suggesties, en een jongen met een lunch die hij wilde delen. Laten we ons geheugen van deze episode opfrissen:

> Toen Jezus zijn ogen ophief en zag dat er een grote menigte naar Hem toe was gekomen, zei hij tegen Filippus: "Waar zullen we brood kopen voor deze mensen om te eten? Maar dit zeide hij om hem te beproeven; want hij wist wat hij zou doen. Filippus antwoordde hem: Tweehonderd denarii brood zou niet genoeg zijn voor ieder van hen om een beetje te nemen. En een van zijn discipelen, Andreas, de broer van Simon Petrus, zei tegen hem: Hier is een jongen, die heeft vijf gerstebroden en twee kleine vissen; maar wat is dit voor zovelen? Toen zeide Jezus: Laat de menigte nederliggen. En er was veel gras op die plaats, en zij gingen zitten, ongeveer vijfduizend man. En Jezus nam de broden, en als Hij gedankt had, verdeelde Hij ze onder de

discipelen, en de discipelen onder hen, die nedergezeten waren; en evenzo van de vissen, zoveel als zij wilden (Joh. 6:5-11).

Vóór deze wonderbaarlijke vermenigvuldiging van de broden en de vissen "ging Jezus de berg op en zat daar met zijn discipelen" (6:3). Dat feit is het vermelden waard. Het lijkt duidelijk dat Jezus zich opzettelijk terugtrok van de grote druk van de mensen die Hem onophoudelijk hadden gevolgd.

Sommige dingen zullen jij en ik nooit leren als er anderen bij zijn. Ik geloof in de kerk en hou van de broederschap. Er is veel dat we kunnen leren als we samen zijn.

Zondagen en tussen de heiligen zitten. Maar er zijn bepaalde dingen die jij en ik nooit zullen leren in het bijzijn van andere mensen.

Ongetwijfeld is een deel van ons falen vandaag de dag religieuze activiteit die niet wordt voorafgegaan door eenzaamheid, door inactiviteit. Ik bedoel alleen zijn met God en in rust en stilte wachten tot we vervuld zijn met de Geest van God, tot we onze geestelijke batterijen weer opladen. Dan, als we handelen, zal onze activiteit zijn doel dienen omdat we er door God op voorbereid zijn.

Laten we er zeker van zijn dat het de juiste inactiviteit is!

Degenen onder ons die inactiviteit beoefenen, beoefenen over het algemeen niet het soort inactiviteit dat in de Bijbel wordt aanbevolen, het soort stilte en wachten op God dat onze Heer beoefende. Een deel van wat we vandaag de dag zien is niets anders dan luiheid, en de Heer

heeft niets goeds te zeggen over luie mensen. Er is geen enkele tekst in de zesenzestig boeken van de Bijbel die iets aardigs zegt over luiaards. De inactiviteit die voortkomt uit luiheid heeft geen plaats in de Bijbel.

Er is ook de passiviteit die voortkomt uit angst. Mensen die bang zijn om iets te doen, denken dat ze het risico elimineren door niets te doen. Ze denken dat als ze gewoon stilstaan, ze minder risico lopen om in de problemen te komen. God keurt dit soort inactiviteit nooit goed omdat het voortkomt uit een onchristelijke motivatie.

Anderen zijn inactief omdat ze geen visie hebben. Wat er gebeurt is dat ze niet weten wat ze moeten doen, dus doen ze niets! Grote delen van de kerk verkeren in die toestand. Het zijn mensen die nog nooit een weg hebben gezien en niet weten waar ze die kunnen vinden. Ze kijken en zien geen mogelijkheid, dus staan ze stil.

Maar er is een inactiviteit die, paradoxaal genoeg, de hoogste activiteit is die we kunnen ondernemen. Er kan een opschorting zijn van de activiteit van het lichaam, zoals toen onze Heer tegen zijn discipelen zei: "Blijf in de stad Jeruzalem totdat jullie met kracht van boven zijn toegediend" (Lc. 24,49). Ze wachtten en de Geest daalde met kracht op hen neer.

In het Oude Testament betekent wachten op God dat je vol verwachting naar Hem toekomt en daar wacht met lichamelijke en geestelijke inactiviteit. "Stop met denken, jij verontruste christen", schreef een van de oude dichters. Er is een plaats waar de denkgeest ophoudt zijn eigen manier van doen te zoeken en zich volledig aan de voeten van God werpt. Als de stralende glorie van God

neerdaalt op het wachtende leven, verleent ze er een activiteit aan.

Begrijp je wat ik bedoel als ik zeg dat we naar God kunnen gaan met een activiteit die inactief is? We gaan naar God met een hart dat niet handelt in de kracht van het vlees of de natuur, dat iets probeert te doen. We gaan naar God met een houding van wachten. Dat betekent dat onze innerlijke geest ziet en hoort en zweeft op vleugels van geloof en hoop, terwijl onze uiterlijke mens, de fysieke persoon, inactief is en zelfs de geest tot op zekere hoogte stilstaat.

Jezus berispte eens een vrouw die overdreven actief was

We weten dat Jezus ooit een vrouw berispte omdat ze te actief was. Het was Martha van Bethanië. Soms hebben we de neiging om toe te voegen wat de Heer eigenlijk tegen Martha zei. Zijn vriendelijke berisping is een gelegenheid geweest om de arme vrouw te beschimpen. Persoonlijk dank ik God voor de Martha's van deze wereld. Meestal moet iemand koken, afwassen en zorgen dat alles gedaan wordt. Zonder de Martha's zouden we niet zo goed verzorgd en gevoed worden. We moeten de milde berisping van de Heer voldoende laten zijn zonder Martha's kastijding er nog eens bovenop te doen.

Maar laten we aan de andere kant opmerken dat Maria daar gewoon zat. Hetzelfde woord wordt hier gebruikt dat Johannes gebruikt om te spreken over Jezus' inactiviteit toen Hij de berg opging en daar met Zijn discipelen zat. Maria zat gewoon aan de voeten van de Verlosser en de Heer berispte Martha voor haar nerveuze activiteit. Ik denk dat ze haar activiteit naar een punt voerde waar het geen

goed meer doet, en ze compenseerde het niet door een innerlijke geestelijke ontspanning.

In het geval van onze Heer, waarover Johannes ons informeert, kwamen de mensen naar Jezus toe en Hij was klaar. Hij was in stilte en zwijgen geweest. Hij had alleen met Zijn discipelen gezeten om te mediteren. Hij keek naar binnen en wachtte tot de volheid van het goddelijke leven van de troon van God zou neerdalen in Zijn eigen ziel. Het was als het stemmen van de snaren van de viool, als het opladen van de batterijen. Hij was in balans en klaar om mensen te ontvangen.

En de mensen kwamen, een schare mensen die drie dagen eerder uit de dorpen rond Galilea waren gekomen om de Meester te volgen. Sommigen hadden hun kinderen bij zich en anderen waren ouderen die fysiek net sterk genoeg waren voor zo'n tocht. Nu, na drie dagen lopen, was hun voedsel op.

Ze waren in nood, maar er was geen plaats waar ze iets te eten konden kopen. Op dat moment vroeg de Heer aan Filippus: "Waar zullen we brood kopen voor deze mannen om te eten? Zegt die vraag je iets? Voor mij zegt het genoeg dat onze Heer bezorgd was over het gebrek aan brood en de natuurlijke honger van mensen.

Ik ken geen christelijke kampbijeenkomst zonder keuken en eetzaal. Er is nog nooit een Pinksterdag geweest zonder kok om te voorzien in de menselijke behoeften van de door de Geest vervulde heiligen. Onze Heer weet dat we mensen zijn. Het is goed voor ons om te weten dat Hij ons begrijpt en onze behoefte aan voedsel kent.

Ons lichaam is een discipline

Ik heb mezelf meer dan eens afgevraagd waarom God ons een lichaam gaf en ons daaraan verbond. Ik ben tot de conclusie gekomen dat Hij het min of meer als discipline deed. Ik zou niet weten waar het anders voor zou kunnen dienen. Emerson schreef dat de natuur een functie had voor de mens, namelijk om hem te disciplineren.

Soms worden we gedwongen om op die manier te denken. Het lichaam loopt soms een beetje uit de hand en we moeten net zoveel tijd en energie besteden aan de verzorging ervan als aan al het andere dat we doen. Ik ben blij dat God dat weet en begrijpt. Hij gaf ons deze sterfelijke structuren en verwacht van ons dat we ervoor zorgen. We zien in dit scenario dat de Heer bezorgd was dat de mensen iets te eten zouden hebben.

Ik heb nooit geloofd in het grote onderscheid dat sommigen proberen te maken tussen het heilige en het wereldlijke. Eten kan net zo religieus zijn als bidden. Voor mij is het net zo geestelijk om te ontbijten als om te genieten van ons gezinsgebed. Als we ons ontbijt scheiden van onze gebeden, maken we een onnodige scheiding. Waarom moeten we eten in de ene categorie plaatsen en bidden in een andere, en zich dan bij Hem verontschuldigen en zeggen: "Heer, het spijt me zo, maar U weet dat ik nu moet eten. Maar ik zal bij U zijn zodra ik klaar ben; vergeef me alstublieft dat ik tijd nodig heb om te eten"?

Het is verkeerd om onze lichamelijke behoeften aan de ene kant te zetten en gebed, aanbidding, geven, Bijbellezen en getuigen aan de andere kant. Hoe kunnen we zeggen: "Dit is geestelijk" en "Dit is seculier"? Wat we in

werkelijkheid doen is koorddansend een koord proberen te bewandelen tussen de twee: het wereldlijke en het geestelijke, waarbij we ons bij God verontschuldigen als we een tijd moeten besteden aan iets "wereldlijks".

Nou, ik heb een betere manier om te leven dan dat en ik kan je vertellen dat de Heer Jezus Christus nooit dat onderscheid heeft gemaakt dat zoveel christenen maken. Hij zei dat Hij de Heer was. Hij was God geopenbaard in het vlees, en Hij vroeg: "Waar zullen we brood kopen opdat zij eten?" En toen Hij de broden brak en de discipelen ze samen met de vis aan de menigte gaven, aten ze, en die handeling van het eten was net zo geestelijk als het onderricht dat de voorgaande dagen was gegeven. Het onderwijs en de maaltijd waren beide geestelijk, en het gebed dat aan de maaltijd voorafging was net zo geestelijk, niet meer en niet minder, de maaltijd.

De Heer van ons brood

Als je dit kunt begrijpen en aanvaarden, zal het veel betekenen in je leven. De Heer is de Heer van ons brood, van ons eten, van ons baden, van ons slapen, van ons aankleden, van ons werk. Als we werken hoeven we niet te zeggen: "Ik moet nu werken, maar ik zal proberen vanavond wat tijd met U door te brengen". Onze Heer is bij ons om alles wat we doen te heiligen, waarbij het vanzelfsprekend is dat het eerlijk en goed is. Als je werk eerlijk en fatsoenlijk is, zal de Heer je zegenen, en als de Heer in jou is, zal Hij ook in je werk zijn.

Merk op dat het de Heer van de heerlijkheid was die zei: "Waar zullen we brood voor hen kopen om te eten? Hij was zelf bezorgd over de behoefte aan voedsel van

degenen die Hem volgden. Maar Hij maakte dat probleem tot Filippus' probleem. Hij eerde hem door hem deel te laten nemen aan de oplossing.

Ik heb ooit een preek gehouden waarin ik zei dat de Heer zelfvoorzienend was en ons eigenlijk nergens voor nodig had. Dat stoorde sommige luisteraars, omdat ze dachten dat de Heer ons echt nergens voor nodig had.

Ze dachten dat als ze ontslag zouden nemen of met pensioen zouden gaan, de Heer moeilijk iemand zou kunnen vinden om hun plaats in te nemen.
Wat een slecht beeld van God! Kun jij op je knieën gaan zitten en het uitschreeuwen naar een God die jou nodig heeft? Ik zou dat niet kunnen. Een God die mij nodig heeft zou een God met grote problemen zijn. God heeft mij niet nodig en Hij heeft jou niet nodig. Dat kan een bittere pil zijn om te slikken, want we zijn gaan geloven dat we onmisbaar zijn en dat wanneer we verdwijnen het is alsof er een grote boom is omgevallen die een enorme leegte achterlaat. Ik vrees dat wanneer sommigen van ons sterven, het is als het gras dat een sprinkhaan eet, dat niemand het verschil merkt.

Maar hier hebben we deze hongerige mensen en de Heer was bereid om hen te voeden. Het belangrijkste is dat Hij ze niet alleen wilde voeden om er vervolgens vanaf te zijn. Hij wilde dat als gevolg daarvan overal zegen zou vloeien. Daarom koos Hij een van Zijn discipelen, Filippus, en zei tegen Zichzelf: Ik ga Filippus deze taak geven. *Ik ga hem eren door hem deel te laten uitmaken van dit plan. Hij kan me helpen het uit te werken, ook al heb ik hem eigenlijk helemaal niet nodig*.

Dus moedigde Jezus Filippus aan om de situatie samen met Hem onder ogen te zien en op te lossen. Hij trok zijn aandacht en plaatste hem in een moeilijke situatie, met de bedoeling om Filippus zijn eigen leegte te laten zien.

Het is nooit tijdverspilling om te leren dat we niet alle antwoorden weten en het is nooit tijdverspilling om te beseffen hoe weinig we hebben. Het is voor mij een positieve overwinning als ik leer wat ik niet kan en weet wat ik niet heb.

De Heer kan vullen wat leeg is

In werkelijkheid zijn onze vaten tegenwoordig niet vol omdat we zo weinig doen om ze leeg te maken. De Heer moest Filippus eerst legen om hem te kunnen vullen, want Filippus was vol van zijn eigen ideeën. De Heer kan niet met Zijn eigen aanwezigheid vullen wat al gevuld is met iets anders. Eerlijk gezegd deed Filippus zijn werk niet erg goed toen Jezus hem vroeg waar ze brood konden kopen om al die mensen te voeden.

Filippus onthulde het soort geest dat volkomen aards is, met een gebrek aan inspiratie en niet in staat om in te ademen. Hij pakte zijn rekenmachine, drukte op de startknop en ging aan de slag. Daarom noem ik hem " Filippus de rekenmachine".

Mensen krijgen tegenwoordig geen bijnamen meer zoals vroeger. Vroeger kregen mensen bijnamen op basis van wie ze waren. In mijn jeugd onderscheidden mensen zich door hun bijnamen. En als je naar de geschiedenis kijkt, vind je mannen met voorname namen, zoals Eric de Rode of Alexander de Grote.

Hier in het Nieuwe Testament vinden we Filippus de rekenmeester: Filippus de wiskundige of Filippus de klerk. Hier was een wonder nodig en Filippus rekende de mogelijkheden uit. Waarschijnlijk heeft elke christelijke groep ten minste één persoon met een rekenmachine. Ik heb jarenlang in raadsvergaderingen en raden van bestuur gezeten en er is zelden een raad zonder een "Filippus de rekenaar" onder de leden. Als je iets voorstelt, dan laat de rekenmachine zien dat het niet kan.

Voordat onze kerk in Chicago naar een andere locatie verhuisde, stond er een oude zuivelfabriek naast. Toen we begonnen te praten over bouwen, kwamen er verschillende " Filippussen" die zeiden: "Dat niet! En natuurlijk konden ze dat bewijzen. Maar we bouwden de kerk en betaalden alle kosten in zes korte jaren. Maar de " Filippussen" zeiden: "Het kan niet gedaan worden!", en ze hadden hun rekenmachines om het te bewijzen.

Zoals ik al zei, heb ik vele jaren bestuursvergaderingen bijgewoond en ik heb altijd twee soorten leden gezien: "Zij die het wonder kunnen zien en zij die alleen hun rekenmachine en hun lange repen berekeningen kunnen zien". Filippus ging aan de slag met zijn rekenmachine. Hij wist hoeveel geld de discipelen hadden. Hij wist hoeveel een brood kostte. Hij wist uit hoeveel mensen de hongerige menigte bestond.

Honderd procent negatief

Filippus stopte al die cijfers in zijn rekenmachine en kwam met het antwoord: "Tweehonderd denarii brood zou niet genoeg zijn voor ieder van hen om mee te nemen" (6:7). Filippus had zijn bijdrage geleverd en die was

honderd procent negatief. Als Jezus en de andere discipelen alleen naar Filippus hadden geluisterd, zouden zij en de menigte in de woestijn zijn verhongerd.
Het glorieuze wonder zou niet hebben plaatsgevonden.

Het enige wat je hoeft te doen om een kerk te vernietigen, is je gedragen en praten als Filippus. Laat alleen de schapen klagen en de kerk zal snel sterven. De kracht van suggestie zal waarschijnlijk verantwoordelijk zijn voor de rest van de ondergang. Een lid zal een ander lid ontmoeten en zeggen: "Het gaat niet zo goed in de kerk, hè?". De ander zal antwoorden: "Dat klopt, ik heb medelijden met je!".

Een ander lid loopt dan lid twee tegen het lijf: "Het lijkt niet goed te gaan in de kerk," merkt hij op. "Dat is wat ik heb gehoord," antwoordt nummer twee. Hij heeft het net vijf minuten geleden van lid één gehoord. Het duurt dus niet lang voordat hij zegt: "Heb je gehoord waar ze het over hebben? Het gaat niet zo goed in de kerk". Al snel is het verhaal aan iedereen in de kerk doorverteld. De mensen met de rekenmachine hebben het probleem gezien, maar ze hebben God niet gezien. Ze hebben de situatie aan zichzelf uitgelegd, maar ze hebben er niet aan gedacht om God te betrekken.

" Filippus de berekenende" kan een gevaarlijke man zijn in de kerk van onze Heer Jezus Christus. Elke suggestie die wordt gedaan in de richting vooruitgang krijgt een negatieve stem van deze persoon.

De man met de suggestie

Nu komen we bij de andere man, Andreas. Hij deed het iets beter dan Filippus. Hij deed een schuchtere suggestie:

"Hier is een jongen, die vijf gerstebroden en twee kleine vissen heeft; maar wat is dit voor zovelen?

Ik zou niet zeggen dat Andreas een kampioen is op basis van wat hier gezegd wordt. Ik weet zeker dat als hij vandaag de dag nog zou leven, hij niet bekend zou staan als oprichter of promotor. Andreas luisterde naar Filippus' antwoord en dacht waarschijnlijk: "*Ik denk niet dat je de dingen moet benaderen zoals Filippus dat doet. Hij is een goede man en ik mag hem graag, maar hij is een beetje aan de negatieve kant*.

Andreas zag de rekeningen die Filippus had opgesteld: te veel brood en te weinig centen; te veel hongerige mensen; elk brood moet in te veel stukken worden gebroken. *Nee*, dacht Andreas, het is *het niet waard. Filippus heeft gelijk. Er zou maar één klein stukje zijn voor elke persoon, zelfs als we het geld hadden. Maar dit kan niet het einde zijn. Er moet een oplossing zijn, een betere manier om het te doen*.

Dus begon Andreas om zich heen te kijken. We zijn veel dichter bij een wonder als we een kerk hebben vol met mensen zoals Andreas. Zelfs als je er maar één of twee hebt, zul je meestal één van hen horen zeggen: "Hier is een jongen, die vijf gerstebroden en twee kleine vissen heeft; maar wat is dat voor zovelen?" Je kunt merken dat er een positievere en optimistischere toon klinkt, wat uitnodiging is voor iemand om een handje te komen helpen. "Als iemand een bemoedigend woord zou komen brengen, denk ik dat we hoop zouden zien in deze situatie." Dat is Andreas.

We voelen ons een beetje beter als we dicht bij Andreas zijn. Filippus was zo koud als een steen, met zijn

rekenmachine en zijn tests ging niemand eten bij die gelegenheid. Andreas keek om zich heen en zei: "Nou, hier is een begin. We hebben een kleine lunch, kleine mand, een kleine jongen".

Hoe die jongen het voor elkaar kreeg om zijn lunch te bezorgen, daar ben ik nooit achter gekomen. De jongens die ik ken zouden alles al om 9:00 uur 's ochtends hebben opgegeten op de eerste dag, en hier zijn we dan op de derde dag! Maar hij hield nog steeds vast aan zijn bescheiden lunch. Misschien had zijn moeder een beetje extra gemaakt en hield hij het nog steeds. De vijf gerstebroden in die tijd waren vrij klein. Dat was alles wat ze hadden, plus een paar kleine visjes.

Dus daar was de jongen. Andreas had zelf niets, maar hij wist dat er een jongen was met wat eten. Dat kon een beetje helpen. Ik denk dat Andreas altijd een zegen is in een kerkenraad, omdat hij tenminste altijd om zich heen kijkt naar iemand die een kleine lunch heeft. Daar spreekt hoop uit, of in ieder geval een beetje geloof.

We hebben mensen als Andreas nodig

Het is tijd om er een of twee te vinden zoals Andreas, mensen die hoop en geloof hebben en die om zich heen kijken of ze op zijn minst een vleugje hulp kunnen bieden. Dat is alles wat de lunch was: een voorbeeld. Het was niet echt veel. Het was slechts genoeg om er één te helpen. Maar Christus nam dat ontoereikende monster en maakte het genoeg voor meer dan vijfduizend mensen.

Soms heb ik een kleine passage geciteerd die ik van Walter Hilton heb gekregen,

die leefde voor de tijd van Shakespeare. Hij sprak over het dienen van God en hoe we dat moeten doen. Hij zei: "Ik zal je een kleine regel geven". Toen gebruikte hij het oud-Engelse woord mickle, wat "veel" betekent. "Veel heeft hij, veel doet hij. Laat ons hebben, laat ons doen. Als je niets hebt, bedoel het dan tenminste goed." Als je veel hebt, doe dan veel. *Als je niet veel hebt, doe dan wat je kunt. Als je niets hebt, doe het dan goed*. Dat is een goede regel. Andreas bedoelde het tenminste goed. Hij vond een lunch, een voorbeeld. Hij stond aan Gods kant.

Het is je misschien opgevallen dat Johannes ons niet vertelt hoe ze aan die lunch kwamen. Hij vertelt ons dat Jezus die broden nam; hij vertelt ons niet hoe hij eraan kwam. Maar ik heb genoeg over mijn Heer gelezen om er zeker van te zijn dat er geen sprake was van dwang. Die lunch moet van levensbelang zijn geweest voor de jongen, maar hij gaf hem vrijwillig aan Jezus.

Misschien kwam Jezus naar de jongen toe en zei met een glimlach:

-Wil je iets doen dat al deze hongerige mensen veel zal helpen?

En de blije jongen antwoordde:

, Meester!

-Welnu, wil je me je lunch geven?

Ik denk dat de jongen glimlachte en het aan Jezus gaf, die zich toen tot de discipelen wendde en tegen hen zei: "Laat de mensen gaan zitten". Dus gingen ze ordelijk in rijen of zitten, en Jezus nam het brood en zegende het, hief zijn hart op naar de hemel en zei: "Oh God, zegen dit kleine beetje. Zegen dit kleine beetje optimisme en hoop. Zegen dit kleine beetje geloof.

Toen gaf Jezus het gerstebrood en vis aan de discipelen en zij verdeelden het onder de aanwezigen, en plotseling waren er manden vol. Waar kwamen de manden vandaan? Het waren de voedselmanden waarin de mensen de dagen ervoor hun eten hadden gebracht. Er zou een overvloed aan lege manden in die menigte zijn, maar slechts één lunch. Jezus nam één lunch en vermenigvuldigde die, zodat er voor iedereen te eten zou zijn. Omdat het met vreugde en hoop was gegeven, werd het de zegen voor meer dan vijfduizend mensen.

Enkele persoonlijke vragen

Dit alles brengt ons ertoe om een aantal persoonlijke vragen te stellen:

Ben jij een Filippus? Een Andreas? Een jongen met een lunch?

Filippus was zo goed in berekeningen dat hij vergat om God in de vergelijking op te nemen. Andreas was iets dichterbij. Hij rekende zelf nergens op, maar hij wist dat hij iets kon vinden. De jongen was er ook. Hij had ook niet veel, maar wat hij had gaf hij aan Jezus, die de macht had om het genoeg te maken.

Aan welke kant sta jij? Behoor jij tot degenen die ervan overtuigd zijn dat de Heer niets kan doen in een situatie als deze? Heb je je rekenmachine bij de hand om de onmogelijkheid van de situatie aan te tonen?

Behoor jij tot de onzekere mensen met het hart aan de goede kant? Je weet zeker dat de lunch niet genoeg is, maar je leeft in hoop omdat het toch iets is.

Misschien ontmoet je de jongen die zegt: "Meester, ik geef U mijn lunch, dat betekent dat ik misschien niet eet.

Maar ik hou van de manier waarop U dingen doet en ik ben bereid U te vertrouwen. Neem het, het is van U.

Laat me je nu vertellen wat ik denk. Ik denk dat toen de Heer een mand met eten stuurde voor de jongen, Hij er een extra vis bovenop deed. Dat is wat de Heer gewoonlijk doet: een beetje extra in het mandje leggen van de volgeling die Hem alles heeft gegeven wat hij had. Ik weet dat Hij dat doet met geestelijke dingen, dus waarom zou Hij dat niet ook doen met een lunch?

Ik raad aan dat we God vragen om ons op zijn minst Andreas geloof te geven en dat we dan beginnen rond te kijken naar tekenen van Gods genade. Ik weet zeker dat we een aantal tekenen zullen vinden. Misschien heb je zelf een teken en zie je het niet. Denk je dat de jongen wist dat hij de sleutel tot dat wonder had? Nee, dat wist hij niet. Maar hij droeg het wel bij zich in zijn voedselmand. Hij droeg het al drie dagen met zich mee en hij wist het niet.

Je kunt in je bezit de sleutel tot de toekomst hebben. Je hebt misschien, zonder het te weten, de sleutel tot de redding van minstens tien mensen in je hand, of misschien wel honderd, als je het maar wist. Het enige wat je hoeft te doen is wat je hebt aan Christus geven en het Hem laten gebruiken.

Zeg nu tegen Jezus: "Meester, ik heb maar een klein ding, een klein monster, maar Heer Jezus het is van U, neem het! De Heer zal het nemen. Hoe Hij het zal vermenigvuldigen weet ik niet, maar Hij kan het.

En dat zal zeker gebeuren.

HOOFDSTUK

10

De kerk bevindt zich in een stormachtige zee

Dit laatste hoofdstuk is bedoeld als een boodschap van bemoediging in een tijd van politieke, sociale en economische onrust. Te midden van al deze onrust op aarde zien we iemand die door de storm heen lijkt te lopen. Zijn naam is Jezus. Hij is Christus, de Heer. We hoeven niet bang te zijn, zelfs niet voor een moment, want Jezus is de soevereine Heer.

Johannes vertelt ons dat nadat Jezus de menigte had gevoed, onze Heer merkte dat die tevreden mensen "kwamen om Hem te grijpen en Hem koning te maken" (Joh. 6:15). Dus trok Jezus "zich weer terug op de berg". Daar gaat verhaal verder:

> Toen het avond werd, gingen zijn discipelen naar de zee, en ze stapten in een boot en staken de zee over naar Kapernaüm. Het was nu donker, en Jezus was niet naar hen toegekomen. En de zee rees en er waaide een geweldige wind. En toen ze ongeveer vijfentwintig of dertig stadiën geroeid hadden, zagen ze Jezus op de zee lopen en naar de boot toe komen; en ze waren bang. Maar Hij zei tegen hen: "Ik ben het, wees niet bang. En zij namen Hem gaarne in de boot, die onmiddellijk aankwam bij het land waarheen zij gingen (Joh. 6:16-21).

Laten we eens kijken naar de elementen van de actie. Jezus trok zich terug op de berg, waarschijnlijk om na te denken en te bidden; de discipelen van hun kant verzamelden zich aan de oever van het meer en stapten in een boot om naar Kapernaüm te gaan, hun thuis. Een plotselinge storm veranderde het Meer van Galilea in een woeste zee en de bange discipelen worstelden in de boot tegen de storm in. Toen zagen ze Jezus over het water lopen. Nadat ze er zeker van waren dat Hij het was, verwelkomden ze Hem in de boot en kwamen ze op wonderbaarlijke wijze veilig en wel aan op hun bestemming.

Deze episode wordt een profetisch drama van de kerk in afwachting van de wederkomst van onze Heer en de voorbestemde voltooiing van alle dingen. Het was geen toeval dat onze Heer naar de berg ging en de discipelen naar het meer. Ik geloof dat het de bedoeling van de Heer was om ons een prachtige objectles te geven, om ons te laten nadenken over alles wat te maken heeft met de hoop op Zijn terugkeer naar de aarde. Ik geloof met heel mijn hart dat Jezus spoedig terugkomt. Ik geloof dat Hij over onze onrustige zee zal lopen, net zoals Hij over het meer van Galilea liep om bij Zijn onrustige discipelen te zijn. We denken misschien dat we Hem niet zo wanhopig nodig hebben. Maar als onze nood hier zo groot is dat we niet meer zonder Hem kunnen, dan zal Hij komen.

Een inspirerende Heer Jezus

Er zijn een paar hele mooie en inspirerende dingen over de persoon van de Heer Jezus Christus die we moeten weten als we verder gaan. Zoals ik al heb gezegd, merkte

Jezus na het voeden van de vijfduizend dat de tevreden en dankbare menigte Hem met geweld wilde nemen en Hem hun koning wilde maken. Dus vertrok Hij en ging alleen terug naar de berg, terwijl de discipelen de oever van het meer naderden om in een boot te stappen en naar Kapernaüm te roeien.

Laten we eerst opmerken dat Jezus het aanbod van de menigte om Hem koning te maken weigerde. De gemiddelde man zou een kroon niet hebben geweigerd, maar Jezus Christus is geen gemiddelde man; Hij is de soevereine Heer van het universum. Hij weigerde het aanbod van een kroon omdat Hij wist dat de kroon die Hem werd aangeboden niet de kroon was die Hij zou moeten dragen. Onze Heer wist ook dat dit niet het juiste moment was voor een kroon. Hij wist dat Hem een kruis wachtte voordat Hij een kroon kon ontvangen.

We kunnen er zeker van zijn dat onze Heer Jezus Christus nooit heeft gedaan wat van Hem werd verwacht, zoals andere mensen zouden hebben gedaan. Volgens mij is Hij de opperste Dichter, Kunstenaar en Muzikant van de hele wereld. Alles wat mooi, aangenaam, aantrekkelijk en begeerlijk is, is geconcentreerd in hemelse Bruidegom.

Zijn geboorte was geen gewone geboorte, want onze Heer bukte zich om sterfelijk vlees aan te trekken om geboren te worden uit de maagd Maria. Wat Hij heeft gedaan, krachtens Zijn geboorte, is het verhogen en waardig maken van de onbeschrijfelijke menselijke geboorte.

Het werk van Jezus was geen gewone taak, hoewel Hij Zichzelf vernederde om aan een timmermansbank te

werken. Wat Hij deed was al het werk tot een ongewoon niveau verheffen en de nederigste taak waardig maken.

Jezus leed toen Hij hier op aarde was, en toch was Zijn lijden niet het gewone, stille, koude lijden dat we in onze wereld zien. Het lijden van onze Heer was niet gewoon omdat alles wat Hij deed en zei oneindig boven het niveau van het gewone uitsteeg.

Verhoogd boven het algemene niveau

Als we nu in geloof bij Jezus horen, heeft Hij ons boven het niveau van het alledaagse verheven, zodat we als kinderen van God niet meer doen wat alledaags is. Het is deze verheffing door het lijden van de Verlosser die verklaart waarom de gewoonste daad een buitengewone daad wordt als de gelovige die doet in de geest van het mededogen van Christus.

Onze Heer bereidde zich ook voor om te sterven, maar Zijn dood was niet de gewone dood van een mens. Het was niet de afrekening met de natuur. Het was niet de laatste betaling van een hypotheek die de natuur Hem oplegde. De natuur had nooit een hypotheek op Christus Jezus. Hij was de Schepper van de natuur, niet haar schuldenaar.

Wat maakte Jezus' dood ongewoon, wat maakt het anders? Het was de dood van de rechtvaardige voor de onrechtvaardige. Zijn dood was een plaatsvervangend offer. Hij betaalde een schuld die Hij niet had, namens anderen die zoveel schuld hadden dat ze die nooit zouden kunnen terugbetalen.

Omdat Hij zo'n Heer was in Zijn leven en in Zijn dood, is het logisch om te verwachten dat Zijn woorden nooit gewone woorden zouden zijn. We kunnen goed begrijpen

waarom Zijn woorden nooit begrepen zullen worden door gewone, onbekeerde mannen en vrouwen. Maar we begrijpen ook waarom Zijn woorden altijd als een balsem van genade en waarheid zijn gevallen op de oren van de nederigen van hart en de zachtmoedigen van geest.

Is dit niet het getuigenis geweest van Gods heiligen door de eeuwen heen? Ze zijn naar de Schrift gekomen als bijen naar bloemen, om het kostbare aroma en de nectar te nemen voor hun geestelijke behoeften.
Maar toen ze weer terugkwamen, ontdekten ze dat er nog net zoveel nectar over was als ze eerder hadden genoten. Net als de weduwe van Zarephath die ervoer dat ze nooit zonder meel in de kruik of olie in de kruik kwam te zitten (zie 1 Koningen 17:7-16), biedt elke tekst van de Schrift, elk woord van onze soevereine Heer, ons altijd kostbare schatten, hoe vaak we het ook raadplegen of hoe groot onze nood ook is.

Zo was het ook met de handelingen van Jezus. We zien het toen onze Heer de eis van de menigte afwees en zich terugtrok op de berg. Als Jezus ermee had ingestemd om de kroon te ontvangen die Hem werd aangeboden, zou Israël in een oogwenk achter Hem aan zijn gerend. Maar Jezus nam het kruis in de wil van God voordat de kroon van de goddelijke wil was. Wat een grote betekenis en richting ligt hier voor ieder van ons!

Het kost sommigen van ons veel tijd om te leren dat de kroon vóór het kruis slechts een waardeloos stuk blik is. Hij is goedkoop en van nepgoud, en als we hem goed bekijken lezen we het opschrift "Made in hell". Het is geen kroon die neerdaalt uit de hemelse heerlijkheid, maar een

kroon die van beneden komt, een valse kroon voor degene die bereid is hem aan te nemen voordat hij het kruis draagt.

Gods wil is altijd het beste

Met het risico een religieus cliché te herhalen, moet ik erop wijzen dat Gods wil altijd het beste is, onder alle omstandigheden. Jezus weigerde de kroon en nam resoluut het kruis omdat dat Gods wil was, zowel voor Hemzelf als voor de mensheid.

Laten we niet bang zijn om ons kruis op te nemen en erop vertrouwen dat God ons te zijner tijd de kroon zal geven. Waarom proberen zovelen in onze tijd een deel van het proces in hun geestelijk leven te vermijden door het kruis te elimineren op weg naar de kroon?

Onze Heer aanvaardde de wil van de Vader. Hij weigerde de kroon aan te nemen die Israël Hem wilde geven en nam in plaats daarvan het kruis aan dat de Romeinen Hem gaven. Op de derde dag stond Hij op uit de dood. Veertig dagen later steeg Hij op om op de troon te zitten aan de rechterhand van de Vader. Zijn discipelen zagen Hem vertrekken, en daar is Hij vandaag!

Laten we teruggaan naar Johannes 6: Wat deed Jezus toen hij alleen op de berg was? Hij bad. Jezus, het ultieme voorbeeld van bidden. Hij wilde met zijn hemelse Vader spreken. Hij sprak met Hem over dat kleine groepje discipelen waarvan Hij zich onlangs had teruggetrokken, en over de vijfduizend mensen die Hij net had gevoed en Hem in hun onwetendheid tot hun koning wilden maken.

Volgens de menselijke verslagen van de menigte zou Jezus een revolutie teweegbrengen die Israël zou bevrijden, zoals in de dagen van Gideon en de grote rechters en

profeten van het Oude Testament. Maar Jezus kende deze mensen heel goed. Hij wist dat het ergste wat Hij kon doen zou zijn om die kroon op te zetten en de menigte naar een aards koninkrijk te leiden.

In werkelijkheid zouden er veel veranderingen nodig zijn geweest onder die mensen voordat ze zonen en dochters van een aards koninkrijk konden zijn. Dus bad Hij voor hen vanwege hun onwetendheid en verwarring, biddend tot de hemelse Vader voor Zijn schapen. *En dat is precies wat Hij nu doet!* Jezus is in de hemel om voor Zijn discipelen te bidden. Ik bedoel niet dat onze Heer daarboven voortdurend op Zijn knieën in heerlijkheid zit, maar Hij is in voortdurende gemeenschap met de Vader. "kan Hij ook hen redden tot het uiterste, die door Hem tot God komen, want Hij leeft altijd om voor hen te bidden" (Hebr. 7:25).

Bid zonder ophouden

Enkele jaren geleden werd Max Reich, die verschillende keren in onze kerk sprak, gevraagd om zijn gebedsleven te beschrijven: "Als je me vraagt of ik veel tijd alleen op mijn knieën in gebed doorbreng, moet ik je zeggen dat ik geen man van veel gebed ben," vertelde Dr. Reich ons. "Maar als je bidden zonder ophouden accepteert als een toestand van voortdurende en nederige gemeenschap met God, dag en nacht, in alle omstandigheden van het leven, waarbij je je hart voor God opent en uitstort in trouwe en voortdurende gemeenschap, dan kan ik je zeggen dat ik zonder ophouden bid.

Ik geloof dat dit de manier waarop onze Heer ons, gelovigen, herinnert aan troon van de Vader. Zijn

gemeenschap met de Vader spreekt tot ons over de noodzaak van een voortdurende gemeenschap van onze ziel met God. Het soort gemeenschap en toewijding dat niet uit woorden bestaat.

Ik heb ooit een artikel geschreven met de titel "Aanbidding zonder woorden". Ik probeerde het idee te presenteren dat er een aanbidding is die het woord overstijgt.

Sterker nog, ik ben tot de conclusie gekomen dat alles wat in woorden kan worden uitgedrukt tweederangs is, omdat er goddelijke spiritualiteiten zijn die niet kunnen worden uitgedrukt.

Paulus zei zelfs over deze goddelijke spiritualiteiten: "Hij hoorde onuitsprekelijke dingen die wij mensen niet mogen uitdrukken" (2 Kor. 12:4, NIV). Het zijn de eeuwige dingen die nooit eindigen. Hier moeten we onthouden dat God ons toestaat om op twee niveaus tegelijk te leven. Hij staat ons toe om op het religieuze vlak te leven, waar er predikers, lieddirecteuren, koren, organisten, pianisten, uitgevers, leiders en promotors van evangelisatie zijn. Dat is religie. Het is religie met een overjas, het bovenkleed van religie. Het heeft zijn plaats in het werk en het plan van God. Maar boven alle uiterlijkheden in onze religieuze ervaringen staat de geestelijke essentie van dit alles. En om die geestelijke essentie roep ik. Ik verlang ernaar om die getroond te zien in onze gemeenschap en gemeenschap in de kerk van Jezus Christus.

We hebben veel Bijbelconferenties die met gebed beginnen en eindigen. Ze draaien helemaal om zichzelf en na de zegen gaat iedereen niet beter naar huis dan voordat

ze begonnen. Dat is de pijn en het verdriet van zulke conferenties. Ik roep om iets meer dan een tekstualisme dat begint en eindigt met zichzelf en daarbuiten niets ziet.

We moeten voorwaarts gaan in de Heilige Geest

Als we niet verder kunnen zien dan het zichtbare, als we niet kunnen aanraken wat ongrijpbaar is, als we niet kunnen horen wat onhoorbaar is, als we niet kunnen weten wat kennis te boven gaat, dan heb ik ernstige twijfels over de geldigheid van onze christelijke ervaring. De Bijbel vertelt ons:

> Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben (1 Kor. 2:9).

Daarom herinnert Paulus ons eraan dat God ons deze geheimen heeft geopenbaard door de Heilige Geest. Als we maar niet meer zouden proberen om de Heilige Geest tot onze dienaar te maken.
Als we in Hem zouden beginnen te leven zoals een vis in de zee, dan zouden we de rijkdom van de heerlijkheid binnengaan waar we nu niets van weten.

Te veel mensen willen de Heilige Geest om de gave van genezing te krijgen. Anderen willen het om hen de gave van het spreken in tongen te geven. Weer anderen willen het zodat hun getuigenis effectief zal zijn. Ik geef toe dat al deze dingen deel uitmaken van de totale leer van het Nieuwe Testament. Maar het is onmogelijk voor ons om God tot onze dienaar te maken. Laten we nooit bidden

om vervuld te worden met de Heilige Geest voor secundaire doeleinden. God wil ons vullen met Zijn Geest, zodat we Hem leren kennen en in Hem opgaan. We moeten binnengaan in de volheid van de Geest zodat de Zoon van God in ons verheerlijkt kan worden.

Ik heb geprobeerd mijn ziel onder te dompelen in en te doordrenken met de geschriften en lofzangen van Gods heilige toegewijden die in de afgelopen eeuwen leefden. Zij waren mannen en vrouwen die met God wandelden en toen nam Hij hen mee om bij Hem te zijn. Zij hebben ons de kostbare gedichten en hymnen nagelaten die ons zo vaak hebben geïnspireerd. Als ik de glanzende glorie van het leven en werk van deze uitverkoren heiligen uit het verleden zie, vraag ik me af waarom we geneigd zijn om iets anders te lezen, te zingen of te citeren dan dat wat verheven en goddelijk, nobel en geïnspireerd is.

Jezus bidt voor ons

Jezus weigerde de kroon. In plaats daarvan ging hij de berg op. Zijn aanwezigheid daar is eigenlijk gebed. Bij troon van de Vader is Christus zijn volk niet eeuwig aan het noemen in smeekbeden en verzoekschriften. Hij spreekt niet onophoudelijk, zoals sommigen van ons geneigd zijn te doen, om onze innerlijke angsten te bedekken met de veelheid van onze woorden. Nee, het is Zijn aanwezigheid aan de rechterhand van de Vader die Zijn voorbede namens ons vormt. Het is aanwezigheid daar die de kracht van Zijn gebed vormt, en dat gebed is voor de Zijnen: "Voor u en voor mij en voor de hele gemeente van Jezus Christus".

In dit drama in Galilea is het niet moeilijk om de christelijke kerk te voorzien. Zoals ons in de eerste twee

hoofdstukken van Handelingen wordt verteld, had Jezus nauwelijks de hemelse berg aangeraakt toen de discipelen plotseling werden vervuld met de Heilige Geest en de christelijke kerk in de zee werd geworpen, de donkere zee. En daar is ze gebleven sindsdien

Toen onze Heer de berg opging en een wolk Hem opving en voor hun ogen verborg, verdween het licht van de wereld en werd het nacht. Jezus had Zijn discipelen al gezegd: "Het licht is nog een korte tijd onder u; wandelt terwijl u licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalt" (Joh. 12:35).

Het is absoluut waar dat de nacht over de wereld is gevallen en dat de kerk door de jaren heen in duisternis heeft gewerkt. Ik wil niet zeggen dat de kerk geen licht heeft gehad, maar ik zeg wel dat de toestand van de wereld verduisterd is en dat er door de eeuwen heen een donkere nacht over de hele wereld is geweest. Het tijdperk van duisternis in de geschiedenis beslaat terecht het tijdperk sinds de Zon der gerechtigheid zich fysiek uit onze aanwezigheid terugtrok, want duisternis heeft de wereld doordrongen sinds Hij de aarde verliet.

De discipelen gingen naar de zee. De zee kan heel gastvrij zijn en tegelijkertijd heel onvoorspelbaar en verraderlijk. Vandaag kan ze kalm zijn en morgen heel gewelddadig. Vandaag draagt de zee haar ladingen in vrede en rust, maar morgen stort ze hen in de troebele diepten. Voor de discipelen was de Zee van Galilea die nacht tegendraads, ruw, onrustig, turbulent, verraderlijk, wreed en mogelijk dodelijk.

In de Schrift wordt de wereld van de mensheid soms metaforisch voorgesteld als een zee; en het is waar dat de

mensheid veel lijkt op de beschrijving die ik zojuist van de zee heb gegeven. Leiders van naties komen bijeen aan conferentietafels, schudden elkaar de hand en toosten op elkaar. Ze worden samen gefotografeerd. Naar buiten toe lachen ze en maken ze grapjes alsof ze grote vrienden zijn, maar de volgende dag zijn diezelfde mannen weer vijanden en zullen ze elkaar bij de eerste de beste gelegenheid vermoorden. We leven in een turbulente, wrede en verraderlijke wereld.

Contact zonder samenvoegen

Zelfs de relatie van de boot tot de zee is illustratief. Het was een relatie van contact zonder versmelting. Dat zou de relatie van de kerk met de wereld moeten zijn. De wereld is echt en de christelijke kerk is hier in deze wereld met een doel. Gelukkig zijn we "op" de zee.
We onderhouden dezelfde relatie met de wereld als dat bootje met meer van Galilea. Het is contact zonder versmelting.

Ons probleem is hetzelfde als van de discipelen. De zee probeert altijd de boot binnen te komen en de wereld staat er altijd op om de kerk binnen te komen. De wereld om ons heen blijft zoeken naar manieren om binnen te komen, om zachtjes naar binnen te plonzen, om zichzelf voor te stellen met liefdevolle woorden en witte kruinen, altijd fluisterend: "Wees niet zo afstandelijk; wees niet zo vijandig. Laten we samen zijn. Ik heb iets voor je, iets dat je goed zal doen". De wereld biedt de kerk iets aan, maar de kerk heeft de wereld niet nodig. De wereld heeft niets wat de christelijke kerk nodig heeft.

Ik ben het ermee eens dat we allemaal een gevoel van behoefte hebben omdat we mensen en burgers zijn. Ik krijg mijn eten door de inspanningen van boeren en boerinnen; ik rijd over de snelwegen van ons land; ik ben afhankelijk van de hulp van politie en brandweer. En dat overkomt jou ook. Maar dat is iets heel anders. Zelfs in deze zaken smelten we niet samen; we staan met elkaar in contact maar zonder samen te smelten.

Sommigen zeggen dat ze zich gesteund voelen in hun geloof door de hulpmiddelen van de wetenschap en de antwoorden van het onderwijs. Ik heb een klein boekje in mijn bibliotheek (dat ik gebruik om het raam open te houden als ik frisse lucht nodig heb) met hoofdstukken getiteld "God vinden door de wetenschap", "God vinden door de natuur", God vinden door kunst". Waarom moeten we God via de achterdeur proberen te vinden? Waarom moeten we door een kelderraam naar God turen als het hele dak van het gebouw een groot, helder raam is waardoor we God kunnen zien? We moeten de grote dakramen van onze harten openen en God uitnodigen om binnen te komen.

Ik weet zeker dat de discipelen druk bezig waren om die stormachtige nacht door te komen en hun best deden om het water uit hun boot te halen. En, geloof het of niet, vandaag de dag is het ook een kwestie van overleven voor de kerk van Jezus Christus! Het is niet genoeg om op onze voorouders te steunen en net als de Joden in de eerste eeuw te zeggen: "Wij hebben
Abraham als vader". Johannes de Doper antwoordde hen: "Reeds is de bijl aan de wortel van de bomen gelegd; daarom wordt elke boom die geen goede vruchten draagt omgehakt en in vuur geworpen" (Mt.

3:9, 10).

Denominaties tellen niet mee

De levende God maakt zich geen zorgen over onze denominaties en onze kerkelijke tradities. Hij is niet begaan met het bewaren van onze religieuze stambomen. Hij wil gewoon dat de wereld geëvangeliseerd wordt. Hij is niet geïnteresseerd in het behoud van een van onze denominaties, maar Hij is zeer geïnteresseerd in het leven van de kerk van Jezus Christus, de geestelijke kerk, ongeacht welke andere namen we er aan gegeven hebben. Onze Heer is erin geïnteresseerd dat de kerk van Jezus Christus veilig is voor de inkomende golven. Een beetje van de wereld hier, een beetje van de wereld daar, en de wereld komt binnen totdat er een tijd komt dat we geen geestelijke kerk meer hebben. Wat we dan overhouden is eigenlijk een zinkend schip.

De bedoeling van de discipelen in de boot was om het meer over te steken naar Kapernaüm. Voor hen was Kapernaüm hun thuis. De discipelen waren in de boot op weg naar huis, en het was nacht. In onze tijd is de kerk van Jezus Christus op weg naar huis, nog steeds roeiend, nog steeds worstelend, en het is nacht.

Als we denken aan de kerk, de ware kerk van Jezus Christus, hebben sommigen van ons zo'n ideaalbeeld in hun hoofd dat het moeilijk is om realistisch te zijn over het roeien en de strijd. We denken aan de kerk in idealistische termen: ingericht, versierd en verfraaid in alle opzichten.

Maar de discipelen in de boot waren geen idealisten, maar realisten. Ze roken naar de zee. Hun taal was niet gepolijst of academisch. Het waren gewone mannen die

naar huis voeren. Hun situatie was niet perfect en het was niet per se hun taak om over heilige zaken te praten. Misschien hadden ze ruzie. Een of twee van hen zouden in een slechte bui kunnen zijn. Een of twee van hen zouden kunnen gaan slapen en hun werk niet doen. Maar ze voeren allemaal samen naar huis en Jezus was op de berg voor hen aan het bidden.

Zo is het vandaag de dag ook met de kerk van Jezus Christus. Er zijn nog steeds meningsverschillen onder Gods volk. Dat was zo in de tijd van Paulus en dat is nu zo. Er zijn nog steeds veel onvolkomenheden onder ons. Er zijn bestaande omstandigheden die er niet zouden moeten zijn, maar die er wel zijn. Die nacht op zee, vele jaren geleden, waren de discipelen moe, overweldigd, slaperig, hadden heimwee en voeren naar Kapernaüm en naar huis. Hun situatie was niet ideaal. Ze verkeerden nog steeds in menselijke omstandigheden, maar ze waren de oogappels van de Heer. Hij hield van hen en bad voor hen.

We wachten op de komst van Jezus

"Het was al donker", zegt de Schrift ons, "en Jezus was niet tot hen gekomen" (6:17b). Voor de kerk van Jezus Christus was er veel duisternis gedurende de eerste twee eeuwen van haar bestaan, en Jezus kwam niet naar hen toe. Het was donker in de tijd van Constantijn; het was donker toen Bernardus van Clairvaux leefde; het was donker toen Maarten Luther predikte. Het was donker toen John Wesley begon te prediken; het was donker toen George Fox door de heuvels en valleien van Engeland trok. En al die tijd kwam Jezus niet. Het is *nog steeds* donker en we wachten

nog steeds op Hem. We willen niet toegeven dat we teleurgesteld zijn, maar toch zijn we teleurgesteld.

Toen de wind opstak en storm de boot teisterde, is er geen twijfel mogelijk dat de discipelen midden op het meer van Galilea uitriepen: "Heer, waar bent u? En de kerk van Jezus Christus, die midden een morele storm zit die haar dreigt te verwoesten, op dezelfde manier. Gelukkig hebben we Christus' woord van zekerheid: "De poorten van de hel zullen haar niet overweldigen" (Matt. 16:18). Sommige kerken mogen sterven, maar *de* kerk leeft nog steeds. De kerk van Jezus Christus, bestaande uit al Gods kinderen, zal nooit vergaan!

Ik herinner jullie eraan dat Jezus Christus nog steeds de Heer is. Hij is nog steeds het Hoofd van Zijn lichaam, de kerk. We hoeven ons niet voor Hem te verontschuldigen. Onze Heer wil niet dat we zijn evangelie afzwakken om het acceptabeler te maken voor de wereld. Hij kijkt niet naar ons om het te verdedigen, om het te bepleiten. Zijn ogen zien door de duisternis heen. Hij houdt de kerk in de holte van zijn hand, zelfs als ze wordt geteisterd door de storm midden op de woeste zee.

En net zoals Hij op het juiste moment van de berg afdaalde en wonderbaarlijk over de wateren van Gallilea wandelde om Zijn onrustigen te ontmoeten, zo samen te brengen en ons mee naar huis te nemen. Hij is nog niet gekomen, maar Hij komt zeker! We weten niet wanneer Hij zal komen en we Hem te zien krijgen, maar we weten dat Hij zal komen en dat Hij op het juiste moment zal komen. Zijn liefde en Zijn grote zorg voor Zijn volk zullen niet toestaan dat Hij Zijn komst langer uitstelt dan nodig is.

Laten we niet bang zijn. De Verlosser is al onderweg over de zee. Ook al is het donker en waait het hard, ons bootje is op weg naar huis!
